P. G. Wodehouse

A LELEMÉNYES SZÖVETSÉGES

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe *The Old Reliable*
Fordította *Nagy Dóra*
Fedélillusztráció *Rígler György*

ISBN 978 963 539 943 7

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate
© Nagy Dóra, Hungarian translation, 2015
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2015

1. fejezet

A napsugarak - melyek a szokásos időjárási körülmények között oly kellemes velejárói voltak a hollywoodi életnek - türkizkék égboltról tűztek le egy kiterjedt telekre, melyet a helyiek még mindig a Carmen Flores-birtokként emlegettek annak ellenére, hogy tulajdonosa már majd' egy éve nem a viharos természetű mexikói sztár, hanem egy bizonyos Mrs. Adela Shannon Cork volt. Történetünk egy májusi nap déli óráiban veszi kezdetét.

A Carmen Flores-birtok magasan, a hegyekben terült el, ott, ahol az Alamo Drive kaktuszokkal és csörgőkígyókkal szegélyezett kis földútban ér véget. A napsütés beragyogta a medencét, a rózsakertet, a narancs-, citrom- és jakarandafákat, valamint a kőlapokkal fedett teraszt. Úgy is mondhatnánk, hogy a napsugarak mindent beragyogtak, kivéve a teraszon üldögélő nagydarab, testes, idősödő úriember szívét, ki úgy festett, mint egy szénhidrátdúsan étkező római császár, aki sosem ügyelt a bevitt kalóriák mennyiségére. A férfit Smedley Corknak hívták, Mrs. Adela Cork néhai férjének öccse volt. Morózusan, mint aki csapdába esett, bámult egy objektumot, amely éppen az imént bukkant fel a láthatáron.

A komornyik volt az, összetéveszthetetlenül: magas, udvarias és méltóságteljes angol komornyik, aki most éppen egy fehér folyadékkal csordultig teli poharat hordozó ezüsttálcával közelített felé. Mrs. Cork birtokán minden oly sokatmondón árulkodott a jólétről és luxusról, de mi sem lehetett meggyőzőbb, mint ennek a Phippsnek a jelenléte. A Beverly Hillsen lakók általában házaspárt alkalmaznak, akik tökéletesen alkalmatlannak bizonyulnak, ezért a következő héten már fel is mondanak nekik, csak hogy egy hasonlóan színvonaltalan pár kövesse őket. Egy filippínó

komornyik szerényebb fokú nagyzolásra enged következtetni, egy angol komornyik viszont már a fényűzés netovábbja. Ennél egyszerűen már nincs feljebb.

A joghurtja, uram - mondta Phipps, akár a jóságos nagybácsi, aki megajándékoz egy arra érdemes gyermeket.

Mint oly gyakran, mikor a teraszon napozott, Smedley most is ábrándozásba merült, teljesen megfeledkezve a joghurtról: sógornője kényszerítette rá, hogy a napnak eme szakában a szokványosabbnak számító koktél helyett ezt igya. Húzódozva, undorodva szimatolt bele a pohárba, majd kifejtette a véleményét, miszerint a folyadéknak olyan a szaga, mint egy sofőr kesztyűjének.

A komornyik tiszteletteljes és együttérző viselkedése mintha azt sugallta volna, hogy elismeri, valóban létezik bizonyos fokú hasonlóság.

- Mindazonáltal úgy hiszem, kitűnő hatással van az egészségére, uram. A bolgár parasztok szinte csak ezt isszák. Majd kicsattannak tőle.

- De hát kinek van szüksége egy kicsattanó bolgár parasztra?

- Milyen igaz, uram.

- Ha talál egy kicsattanó bolgár parasztot, megtarthatja magának, rendben?

- Nagyon köszönöm, uram.

Hatalmas erőfeszítések árán Smedley-nek sikerült rávennie magát, hogy belekortyoljon a kellemetlen kotyvalékba. Amikor felemelte a fejét, hogy levegőhöz jusson, igen ellenséges pillantást vetett az előtte elterülő völgyben elhelyezkedő Los Angeles-i Dél-kaliforniai Egyetem épületére.

- Micsoda élet!

- Igen, uram.

- Egy kutyának is jobb sorsa van ennél.

- A világ tele van szomorúsággal, uram - sóhajtotta Phipps.

Smedley rossz néven vette a megjegyzést, bár felismerte, hogy a komornyikot segítő szándék vezérli.

- Marha sokat tudhat a szomorúságról - méltatlankodott. - Maga gondtalan komornyik. Ha nem tetszik itt magának, bárhova mehet, érti, mire célzok? Én ezt nem tehetem meg, tudja? Volt valaha börtönben, Phipps?

A komornyik ijedten rezzent össze.

- Uram?

- Nem, persze hogy nem volt. Akkor nem is értheti.

Smedley felhörpintette a joghurtot, és komor hallgatásba burkolózott. A néhai Alfréd Cork végakaratára gondolt, illetve arra, hogy milyen furcsa és egyben tragikus, hogy bizonyos emberek mennyire különbözően értelmezik az örökhagyó kívánságait.

A záradék, melyet Al hozzáillesztett a végrendeletéhez, kikötötte, hogy az özvegyének „támogatnia" kell az öccsét, Smedley-t. Itt máris a fogalomzavar és a félreértés egy tipikus példájába ütközünk. Smedley nézőpontja szerint ha egy nőt arra utasítanak, hogy támogasson valakit, elvárható tőle, hogy bekvártélyozza az illetőt egy Park Avenue-i lakásba, rendelkezésére bocsásson elegendő járadékot ahhoz, hogy megőrizhesse az addigi életszínvonalát, autót tarthasson, pár első osztályú klub tagja lehessen, megejthesse az éves párizsi, római vagy bermudai kirándulását és így tovább. Adela, aki ebben a tekintetben igénytelenebb nézeteket vallott, úgy értelmezte a végakaratot, hogy kötelessége kimerül egy ágy, napi háromszori étkezés és egy ház finanszírozásának biztosításában. Sógorának élete ezen mederbe terelődött tehát. A szerencsétlen flótás rendesen evett, jól aludt, és annyi joghurtban lehetett része, amennyit csak akart, ettől eltekintve azonban fegyházbüntetését töltő elítéltként tengette életét már jó néhány éve.

Egy morgással magához tért merengéséből. Hirtelen heves késztetést érzett arra, hogy a kedves komornyikot a bizalmába avassa, semmit sem hallgatva el előle.

- Tudja, mi vagyok én, Phipps?
- Uram?
- Egy aranykalitkába zárt madár.
- Valóban, uram?
- Egy féreg.
- Összezavar, uram. Az imént mintha azt mondta volna, madár.
- De féreg is. Egy nyomorult, eltaposott, alávaló féreg, kinek egén egyetlen fénysugár sem ragyog. Miből is van sok Mexikóban?
- Töltött kukoricalevélből, uram?
- Adósrabszolgából. Adósrabszolga vagyok én is, akit ide-oda parancsolnak, eltipornak, kutyába sem vesznek. És az igazán szomorú mindebben az, hogy valaha sok pénzem volt. Egy halom. De mindet elvesztettem.
- Tényleg, uram?
- Igen, az összeset. Elherdáltam. Elkótyavetyéltem. Jó lecke ez mindannyiunknak, Phipps, hogy ne verjük el a pénzünket.
- Igen, uram.
- Esztelen dolog elszórni. Nem túl kifizetődő. Hová jut az ember, ha nincs vagyona?
- Pontosan, uram.
- Igaza van. Kölcsön tudna adni száz dollárt?
- Nem, uram.

Smedley nem is igazán reménykedett benne. Hirtelen elöntötte azonban a vágy, hogy egy éjszakát Los Angeles csillogóbb helyein töltsön, amely késztetés olyannyira leküzdhetetlennek bizonyult, hogy arra gondolt, felveti a témát. Tudta, hogy a komornyikok a

fogukhoz verik a garast, ő viszont a vagyon megosztásának lelkes híve volt.

- Mit szólna ötven dollárhoz?

- Nem, uram.

- Huszonöttel is beérem - próbálkozott tovább Smedley, aki ésszerűen gondolkodó férfi lévén belátta, vannak idők, amikor az embernek engedményeket kell tennie.

- Nem, uram.

Smedley feladta. Későn jött rá, hogy hiba volt kitálalnia az elvesztett vagyonát illetően. Még ötleteket adhat a fickónak. Egy pillanatig igen bosszúsan nézett, majd váratlanul felderült az arca. Hirtelen eszébe jutott ugyanis, hogy a jó öreg Bill tegnap megérkezett a rémes házba. Ez teljesen más megvilágításba helyezte a dolgokat. El sem tudta képzelni, hogyan is kerülhette el a figyelmét ez az ígéretes bevételforrás. Wilhelmina („Bill") Shannon Adela húga volt, ebből következően az ő sógornője, és ha van valami „a vér nem válik vízzé" mondásban, a nő bizonyára megvágható egy olyan jelentéktelen összeg, mint száz dollár erejéig. Emellett már gyerekkora óta ismerte a jó öreg Billt.

- Hol van Miss Shannon? - érdeklődött.

- A kertre néző lakosztályban, uram. Úgy hiszem, Mrs. Cork memoárján dolgozik.

- Rendben, köszönöm, Phipps.

- Köszönöm, uram.

A komornyik méltóságteljesen távozott, és Smedley, aki egy kissé álmosnak érezte magát, úgy döntött, később is elég ideje lesz arra, hogy költségvetési bizottságot állítson fel Bill-lel. Behunyta a szemét, és nemsokára halk horkolás kezdett vegyülni a helyi rovarok zümmögésébe és a férfi felett terebélyesedő fa leveleinek susogásába. A derék ember elszundított.

Phipps a szobájába visszatérve jeges limonádéval frissítette fel szöveteit. A homlokát ráncolta, miközben a jóleső italt kortyolgatta, s lényét a feszültség és a töprengés levegője lengte körül. A házhoz tartozó macska behízelgően dörgölőzött a lábához, ő azonban tartózkodó maradt a próbálkozásaival szemben. Vannak alkalmak, melyek megfelelőek egy macska fültövének megcirógatására, és vannak, amelyek nem.

Amikor a teraszon folytatott beszélgetésük során Smedley Cork gondtalannak titulálta James Phippset, tévedésben leledzett. Félrevezette ugyanis a tény - amely a felszínes megfigyelőket szinte mindig megtéveszti -, miszerint az osztrigához hasonlóan a komornyikok is álarcot viselnek és leplezik érzelmeiket. A gondtalan volt az utolsó jelző, mely találóan illett a szobájában szomorúan üldögélő, egyre csak borongó férfira. Ha a könyöke a térdén pihent volna és az álla a kezében nyugodott volna, akár Rodin *A gondolkodó* című szobrához is pózolhatott volna.

Wilhelmina Shannonon tűnődött, szinte szüntelenül azóta, hogy az előző nap délutánján beengedte a nőt a bejárati ajtón. Átkozta a balsorsot, ami idehozta őt a házhoz, és immár vagy századszorra kérdezte magától, mi fog kisülni a jelenlétéből. Ismerős történet. A nő túl sokat tudott, így James Phipps jövője az ő hallgatásától függött. A komornyikot a következő kérdés nyugtalanította: tudtak-e valaha is hallgatni a nők? Igaz, még nem küldték fel a közelgő háborúra figyelmeztető megfigyelő léggömböket, ami arra enged következtetni, hogy a titka még nem tudódott ki, de vajon meddig tarthat ez az örömteli állapot?

Csengettek. A komornyik látta, hogy a kertre néző szobából. Kötelesség, isten hangjának szigorú lánya, mondta magában Phipps, vagy valami hasonlót, és limonádéját hátrahagyva elindult.

A Carmen Flores-birtok kertre nyíló szobája a könyvtár szomszédságában, közvetlenül a vetítőterem alatt helyezkedett el. Vidám lakosztály volt ez, hatalmas asztallal a franciaablak mellett, mely a medencére nézett. Besütött a reggeli napfény, szép kilátás nyílt a part menti olajfúró kutakra, már aki szereti az ilyesmit. Bill Shannon az asztalnál ült, kezében diktafonnal. Pillanatnyilag túl elfoglalt volt ahhoz, hogy olajfúró kutakat nézegessen. Ahogy már Phipps is jelezte, épp Adela nővére memoárjának összeállításán dolgozott, ami igencsak megerőltető feladatnak bizonyult.

Bill Shannon temperamentumos, életerős, negyvenes évei elején járó nő volt, akinek terebélyes testét kényelmes, bő ruha fedte. Magasan elhelyezkedő arccsontja és hangsúlyos álla volt, így arcát markánsnak lehetett volna nevezni, ha nagy, tréfás világoskék szemei - melyek ha nem is ajándékozták meg olyan látványos szépséggel, mint nővérét, Adelát, de határozottan vonzóvá tették - nem enyhítettek volna ezen. Kedves természettel bírt, italkeverésben pedig utolérhetetlennek számított. Mindenki szerette Bill Shannont, még Hollywoodban is, ahol pedig senki nem szeret senkit.

Szájához emelte a diktafon mikrofonját, és beszélni kezdett, már ha a „beszélni" szó nem túl gyenge kifejezés erre. Igen erőteljes, mély alt hanggal volt megáldva, és egy ifjú barátja, Joe Davenport, akivel a Superba-Llewellynnél dolgoztak együtt, arra panaszkodott, hogy a nő néha hajlamos úgy használni, mintha egy enyhén süket ismerősének szólna át Kínába. Joe véleménye szerint, ha minden más bevételi forrása kiapadna, Bill ragyogóan meg tudna élni disznóhívogatásból valamelyik nyugati államban.

- Hollywood! - mennydörögte Bill. - Hogyan is írhatnám le érzelmeimet, melyek első hollywoodi látogatásomkor töltöttek el

engem, a tizenhat éves, kíváncsi, naiv... Hazugság! Majdnem húsz voltál... Annyira fiatal, annyira természetes voltál. Csak egy...

Kinyílt az ajtó. Phipps jelent meg. Bill felemelte a kezét.

- ...félénk kisgyerek - fejezte be. - Igen, Phipps?

- Csengetett, asszonyom.

Bill bólintott.

- Ó, valóban. Végrehajtói minőségében szeretnék értekezni magával, Phipps. Váratlanul rám tört az érzés, hogy ha nem jutok gyorsan frissítőhöz, elhalálozom. Foglalkozott maga valaha egy némafilmes sztár memoárjának megírásával?

- Nem, asszonyom.

- Olyan feladat ez, mely a végtelenségig kizsigereli a szervezetet.

- Kétségtelenül, asszonyom.

- Hozna nekem tehát egy meglehetősen erős szódás whiskyt?

- Igenis, asszonyom.

- Igazából konyakoshordóval a nyakában kellene járkálnia, mint azok a bernáthegyi kutyák az Alpokban. Úgy nem késlekedne, nem lenne időveszteség.

Bill, aki eddig asztalra feltett lábakkal ült, most levette őket onnan. Körbefordult a székével, és világoskék tekintetét a komornyikra függesztette. Érkezése óta most először kínálkozott alkalom egy zavartalan beszélgetésre a férfival, és véleménye szerint sok megvitatnivalójuk volt.

- Nagyon kurta, egyszavas válaszokat ad, Phipps. Tartózkodó a modora. Mintha feszélyezné a jelenlétem és zavarban lenne. Így van?

- Igen, asszonyom.

- Nem lep meg. A lelkiismerete teszi. Ismerem a titkát, Phipps.

- Tudom, asszonyom.

-Természetesen felismertem abban a pillanatban, ahogy megláttam. A maga ábrázata könnyen beleég az ember mentális retinájába. Felteszem, kíváncsi rá, mit szándékozom tenni.

- Valóban, asszonyom.

Bill elmosolyodott. Úgy kezdett ragyogni az arca, mintha a fejében valamiféle belső lámpát kapcsoltak volna fel, minek láttán Phipps előző nap délután három óra óta először érezte, hogy a lelkére nehezedő súly valamelyest könnyebb lesz.

- Egy szót sem szólok - mondta Bill. - Lakat van a számon. A szörnyű igazság biztonságban van nálam. Szóval fel a fejjel, Phipps, engedje szabadjára azt a kitörő nevetését, melyről oly sokat hallottam már.

De Phipps nem nevetett, minthogy az angol komornyikok szabályzata tiltja a nevetést, azonban hagyta, hogy az ajkai kissé megránduljanak, és szinte csodálattal meredt e nemes hölgyeményre. Sosem hitte volna, hogy ilyesféle érzelmeket fog táplálni annak az esküdtszéknek egy tagja iránt, amely három évvel azelőtt börtönbe juttatta, hogy letöltse a New York-i sajtó által egybehangzóan jól megérdemeltként aposztrofált büntetését. Beletelt néhány másodpercbe, mire szavakba tudta önteni érzéseit.

- Szörnyen hálás vagyok a kedvességéért, asszonyom. Eloszlatta minden félelmemet. Semmiképpen sem szeretném elveszíteni az itteni állásomat.

- Hogyhogy? Hiszen bárhol találna másikat. Csak besétál akármelyik Beverley Hills-i házba, és leterítik maga elé a vörös szőnyeget.

- Igaz, asszonyom, azonban jó okom van arra, hogy nem szeretném elhagyni Mrs. Cork szolgálatát.

- Miféle ok az?

- Személyes, asszonyom.

- Ó, értem. Hát, én mindenesetre nem árulom el.
- Nagyon köszönöm, asszonyom.
- Mindössze azt sajnálom, hogy ijedséget és szomorúságot okoztam magának. Csúnya megrázkódtatás érhette, amikor tegnap kinyitotta nekem a bejárati ajtót.
Való igaz, asszonyom.
- Úgy érezhetett, mint Macbeth Banquo szellemének láttán.
- Ahhoz hasonlatos érzések kerítettek hatalmukba, asszonyom.
Bill cigarettára gyújtott.
- Meglehetősen furcsa, hogy emlékezett rám. De amilyen helyzetben volt a találkozásunk alkalmával, felteszem, nem tehetett mást, mint hogy tanulmányozta az esküdtek arcát.
- Nem bizony, asszonyom. Így el tudtam ütni az időt.
- Kár, hogy be kellett kasztlizzuk.
- Igen, asszonyom.
- De nem mehettünk szembe a nyilvánvalóval.
- Nem, asszonyom. Megkérhetem azonban, hogy halkítsa le a hangját? Itt még a falnak is füle van.
- Mije van a falnak?
- Füle, asszonyom.
- Ó, füle! Ez az. Így van, nem igaz? És milyen volt az élet a Sing-Singben? - suttogta Bill.
- Nem túl kellemes, asszonyom - felelte szintén suttogva Phipps.
- Azt el tudom képzelni - mondta Bill. - Ó, hello, Smedley!
Smedley Cork sziesztájának befejeztével felbukkant a franciaablakban.
Phipps távozott, hátán az olyan kimért és helytelenítő tekintettel, mellyel a pénztelen, idősödő úriemberek néznek a komornyikra, aki megtagadta, hogy kölcsönad nekik száz dollárt. Smedley Cork helyet foglalt a díványon.

- Beszélni akarok veled, Bill - szólalt meg.
- Csak rajta, cimbora! Mi nyomja a lelked? Te jó ég, Smedley - folytatta Bill egy huszonöt éves barátság szókimondásával -, iszonyúan megöregedtél, mióta utoljára láttalak! Amikor megérkeztem, sokkolt a látvány, hogy micsoda múzeumi darab vált belőled. Olyan ősz a hajad, mint egy borz bundája.
- Fontolgatom, hogy feldobom valamivel.
- Nem használna. Csak egyetlen igazán hatásos gyógymód létezik az ősz haj ellen. Francia találmány. Úgy hívják, guillotine. Gondolom, az Adelával való együttélés eredménye. Elképzelni sem tudok alkalmasabb módszert az arany szálak ezüstösökkel való vegyítésére a nővérem állandó társaságánál.
Szóáradata zene volt Smedley fülének. Sütkérezett az együttérzésében. A jó öreg Bill, mondta magában, mindig is olyan részvevő volt. Olyannyira, hogy néhányszor csak az önfenntartási ösztöne - mely a szükség óráiban mindig megvédi az agglegényeket - akadályozta meg abban, hogy feleségül kérje a nőt. Egyszer-egyszer, komor pillanataiban meg is bánta ezt. Majd ezek a pillanatok elmúltak.
- Kutya élet ez - értett egyet. - Teljes elnyomásban élek, Bill. Még az Alcatrazban is jobban érezném magam. Ott legalább nem kellene joghurtot innom.
- Adela joghurtot itat veled?
- Mindennap.
- Embertelen. Persze jót tesz neked.
Smedley tiltakozón felemelte a kezét.
- Tégy meg egy szívességet: ne említsd a bolgár parasztokat! - könyörgött.
- Milyen bolgár parasztokat?
- Akik kicsattannak tőle.

- A bolgár parasztok kicsattannak a joghurttól?
- Phipps szerint igen.
Bill Shannon mélyről jövő kacajt hallatott.
- Phipps? Ha nem lenne lakat a számon, elújságolnék neked valamit Phippsszel kapcsolatban. Tudod, mit mondanak az állóvizekről?
- Mit?
- Mélyek. Ilyen Phipps is. Micsoda férfi! Gondolom, te úgy tekintesz rá, mint egy közönséges komornyikra. De hadd áruljam el, hogy Phipps barátunknak létezik egy másik oldala is. Azonban, ahogy már mondtam, lakat van a számon, így nem is érdemes próbálkoznod.
Smedley elképedt.
- Honnan tudsz te bármit is Phippsről? Csak tegnap jöttél. Vagy találkoztál már vele korábban is?
- Találkoztam, méghozzá igen különös körülmények között. De többet ne kérdezz!
- Nem akarok kérdezni. Nem érdekel Phipps. Egy életre elegem van belőle. Megbántott és csalódást okozott.
- Csak nem? Mi történt?
- Egy kis kölcsönt kértem tőle az imént, és hiszed vagy sem - mondta Smedley őszinte felháborodással a hangjában -, megtagadta. Kerek perec visszautasította. „Nem, uram", felelte. Miközben a fickó talán úszik a pénzben.
- Istennek hála az olyan emberekért, mint te, Bill. Te nem tennél velem ilyet. Neked hatalmas szíved van. Igaz barát vagy, a legigazibb, legodaadóbb! A jó Öreg Bill! Kölcsön tudnál adni nekem száz dollárt, Bill?
Bill pislogott párat. Jól ismerte Smedley-t, de erre ő sem számított.

- Száz dollárt?
- Égető szükségem van rá.
- Ki akarsz rúgni a hámból?
- Igen - vágta rá szenvedélyesen Smedley. - Ki akarok rúgni a hámból. Egy egész életre szólóan, ha össze tudom rá szedni a pénzt. Észrevetted, hogy már öt éve nem mulattam? Mindössze annyit tudok elérni, hogy egy doboz cigaretta árát kihúzom Adelából. Féreg vagyok egy aranykalitkában. Kérlek, adj egy százast, megteszed, Bill?

Gyengéd szánalom költözött Bill kék szemeibe. Vérzett a szíve a megkínzott lélekért.

- Ha lenne száz dollárom, szegény kis bogaram - felelte -, gondolkodás nélkül neked adnám. Szerintem pont erre van szükséged, hogy szórakozz egy kicsit, az visszaadná az életkedvedet. Ám én is le vagyok égve, akárcsak te. Csak nem hiszed, hogy itt lennék és Adela nevében firkálnék az elmondhatatlanul unalmas életéről, ha lenne pénzem a bankban, ugye? - Együtt érzőn megveregette a férfi vállát. - Attól tartok, elrontottam a napodat. Sajnálom. Mennyi zöldséget összehordanak az emberek arról, hogy a szegénység lelkiekben gazdaggá tesz - mélázott el. - Én csak irigylem azokat a szerencsés szivarokat, akik jól el vannak eresztve, mint az a fiú, akivel a Superba-Llewellynnél dolgoztam. Meséltem már róla? Kirúgták, majd visszatért New Yorkba, és az első dolog, amit hallani lehetett róla, hogy megnyerte az egyik nagy rádiós főnyereményt. Az újságok szerint huszonnégy ezer fontot kaszált. Vajon történik-e valaha ilyesmi velem? Nem ám, egymillió év alatt sem...
- Velem sem. De...

Smedley elhallgatott. Gyanakvón hátranézett a válla fölött. Azután megfordult, és elővigyázatosan a háta mögé tekintett.

- De mi? - kérdezte Bill, aki elámult ezen óvintézkedések láttán.

Smedley összeesküvő módjára suttogóra fogta a hangját.

- Elmondok neked valamit, Bill.

- Hát, akkor mondd hangosabban! Egy szót sem értek.

- Ez nem olyan dolog, amit az ember a háztetőről kürtöl szét - válaszolta Smedley még mindig konspiráló hangnemben. - Ha Adela megneszeli, füstbe megy a tervem, hogy gazdag leszek.

- Esélyed sincs gazdaggá válni.

- Ebben nagyot tévedsz. Van esélyem, ha az események úgy alakulnak, ahogyan remélem. Bill, tudod, kié volt ez a ház azelőtt?

- Persze hogy tudom. Ez egy híres hely, Carmen Floresé volt.

- Pontosan. Adela bebútorozva vette meg a hagyatékot. Minden holmija itt áll még, ugyanúgy, ahogy azon a napon, amikor meghalt abban a repülőgép-szerencsétlenségben. Érted? Az összes tulajdona.

- És?

Smedley ismét hátrasandított a válla fölött. Újra lehalkította a hangját. Ha nyugalmi állapotában egy római császárra hasonlított, akkor most úgy festett, mint egy római császár, aki éppen egy jövőbeni gyilkosság tervét beszéli át a második számú merényletfelelős alelnökével.

- Carmen Flores naplót írt.

- Tényleg?

- Így beszélik. Azt keresem.

- Miért, meg akarod írni az életrajzát?

- Ha megtalálom, sínen leszek. Gondolkozz, Bill! Használd a fejed! Tudod, milyen volt Carmen Flores. Állandóan viharos viszonyokba keveredett mindenféle fontos személyiséggel - sztárokkal, stúdiófőnökökkel meg miegymással -, amit minden bizonnyal le is jegyzett. Megtalálni a naplót olyan lenne, mintha egy uránérctelepre bukkannánk.

- Úgy érted, néhány fejes bőkezűen fizetne, csak hogy elhallgattassa azt, aki nyilvánosságra hozná?

- Gyakorlatilag az összes fejes.

Bill gyengéden pillantott rá. Mindig is rajongott Smedley-ért, habár tisztában volt számtalan jellemhibájával. Ha élt a világon Smedley Corknál lustább ember, hát ő még nem találkozott vele. Ha létezett nála elvektől üdítően mentesebb valaki, akkor még őt sem ismerte. A férfi önző volt, henye és tulajdonképpen minden, aminek nem kellett volna lennie. De bárhogy is, Bill szerette. Húsz évvel azelőtt szeretett bele, amikor Smedley még fiatal volt, sok pénzzel és keskeny állal. Most is szerette, pocakos, idősödő férfiként, semmi pénzzel és tokával. A nők már csak ilyenek.

- Más szóval - folytatta Bill -, abban reménykedsz, hogy kasszírozhatsz egy kis zsarolással.

- Nem zsarolás - háborodott fel Smedley hanem egy teljesen szokványos, szabályos üzleti ügy. Ők a naplót akarják, ami nálam van.

- De hát nincs is nálad.

- Ha majd nálam lesz, úgy értem.

Bill elnézően nevetett. Az imént vázolt terv tökéletesen Smedley-re vallott, ami azonban egy leheletnyit sem gyengített az iránta érzett szeretetén. Ha valaki azzal ment volna oda hozzá, hogy: „Wilhelmina Shannon, a szerelemedet egy arra teljességgel érdemtelen emberre pazarlod", így felelt volna: „Úgy bizony. És élvezem." Ő mindig is érte volt oda.

- Akár őszinte akarok lenni, akár nem, sosem fogod megcsinálni a szerencsédet, Smedley. Én viszont igen - még nem tudom, hogyan, de megcsinálom. És amikor sikerül, hozzád megyek.

Smedley megborzongott.

- Ilyesmit még viccből se mondj!

- Nem viccelek. Alaposan átgondoltam a dolgot az elmúlt húsz évben. Amikor idejöttem és láttam, mi maradt belőled az Adelával való együttélés után, eldöntöttem, hogy csak egyet tehetek: gyorsan összeszedek pár dollárt, az oltárhoz vezetlek és hátralevő életemet azzal töltöm, hogy vigyázok rád. Mert ha egy férfi valaha is rászorult arra, hogy vigyázzanak rá, akkor az te vagy. De fel nem foghatom, miért csinálsz ebből akkora ügyet. Annak idején bolondultál értem.

- Fiatal voltam és ostoba.

- Most pedig vén vagy és ostoba, ennek ellenére mindig is te kellettél nekem. Furcsa. Hogy is szól a dal? *Halak a mélyben, madarak az égen, egy férfiért élek, míg véget ér az élet.* Nem...

- Kérlek, Bill, figyelj ide!

- Nincs időm figyelni. Az irodalmi ügynökömmel ebédelek a Beverly-Wilshire Hotelben. Néhány napig itt van, Hollywoodban. Ki tudja, de mi van, ha ki tudok húzni belőle száz dollárt? Ebben az esetben visszajövök és leterítem a lábad elé, királyom.

Smedley, aki mindig is az alkalomhoz illően és igényesen öltözködött, és még a dutyiban is ragaszkodott a kifogástalan szabású és élére vasalt Palm Beach öltönyéhez, szemrehányó pillantást vetett a nő bő ruhájára.

- Csak nem akarsz ebben a ruhában menni a Beverly-Wilshire-be?

- Dehogynem. És ne feledd, amit a házasságkötésünkről mondtam. Fordulj be egy sarokba, és kezdd szépen gyakorolni: „Akarom!", arra a pillanatra, amikor a lelkész mellbe bök, és azt kérdezi: „Akarod-e, Smedley, az itt álló Wilhelminát?" Mert ez vár rád, fiam.

Ezzel kiment a franciaablakon, és a garázs felé vette az irányt, ahol az ócska tragacsa állt. A hangja ágyúlövés-szerűen robajlott vissza.

Halak a mélyben, madarak az égen, egy férfiért élek, míg véget ér az élet. Ő lesz az én férjem.

Smedley Cork ernyedten dőlt a dívány hátának; hálás volt az erős támaszért. Bár meleg délelőttben volt részük, a férfi úgy reszketett, ahogy csak egy megrögzött agglegény tud, aki éppen farkasszemet néz a házassággal.

2. fejezet

Joe Davenport Kay Shannonnal ebédelt a Greenwich Village-i Lila Csirkében. Jobb szerette volna a lányt a Kolóniába vagy a Pavilonba vinni, de Kay szigorú nézeteket vallott a költekező, dőzsölő életmódot folytató fiatalembereket illetően, még ha azok nemrégiben meg is nyerték a rádiós főnyereményt. Smedley bácsikájához hasonlóan ő is úgy vélte, semmi értelme pazarolni a pénzt. A végéhez értek a Joe kifinomult gyomra által igencsak förtelmesnek ítélt ebédnek, így legyőzendő akadályként már csak a kávé maradt hátra.

A pincér kihozta a kávét, Joe tarkójába lihegett, majd visszavonult. Joe pedig, aki eddig az intézményben felszolgált spagetti káros hatásait ecsetelte, most ejtette a témát, és egy olyanra tért át, ami mindig is foglalkoztatta, amikor Kay-jel ebédelt.

- Elég a spagettiből - jelentette ki. - Ha szeretnéd, később még visszatérhetünk rá, de pillanatnyilag ennél sokkal súlyosabb ügyek vannak napirenden. Lehet, hogy ez meglepetésként fog érni téged - motyogta Joe -, de hozzám jössz feleségül?

Kay előrehajolt, állát a kezére támasztotta, és azzal a komoly, fürkésző tekintettel nézett a férfira, ami mindig olyan érzéssel töltötte el, mintha valami láthatatlan kéz egy habverővel hatolt volna

a lelkébe, és jól felkavarta volna. Kay komoly természete már az első pillanatban megragadta. Mielőtt megismerte volna a lányt, az az érzés tartotta hatalmában, miszerint túl sok mosolygó nő járkál a világban, különösképpen Hollywood fényképezőgépek kereszttüzében pózoló világában, melynek nem is olyan régen még ő is részese volt. Néha úgy tűnt számára, hogy mielőtt Kay-t megismerte, az élete nem volt más, mint villanó fogak és örömteli sikkantások pokla.

- Hozzád menni?

- Úgy van.

- Hogy mik nem jutnak eszedbe! - állapította meg Kay.

A lány hátrapillantott. A Lila Csirke azon, fesztelen hangulatú Greenwich Village-i éttermek közé tartozott, ahol a vendégek nem sokat törődtek a formaságokkal. Egy távoli sarokban egy neokubista szobrásznak is beillő férfi és egy gyöngyhímzőre emlékeztető lány olyan hangosan és gátlástalanul veszekedett, mintha csak otthon lettek volna. Amikor Kay visszafordult, elkapta Joe szemrehányó pillantását.

- Ne törődj velük! - kérte a lányt. - A mi házasságunk nem ilyen lesz. Bár ők talán nem is házasok.

A férfi úgy beszél a nővel, mintha a férje lenne.

- A miénk töretlen, mennyei boldogságban fog telni. Olvasod a *Blondie*-t? Akkor tudod, hogy a legjobb férj Amerikában Dagwood Bumstead, akivel igen sok közös tulajdonságom van: szerető szív, gyengéd természet, a kutyák szeretete és a különleges szendvicsek iránti rajongás. Gyere hozzám, és egy szuper Dagwoodot kapsz. Soha egyetlen durva szó. Soha egy ferde tekintet. A legutolsó kívánságod is parancs lesz számomra. Minden reggel tálcán viszem az ágyba a reggelidet, és virrasztok melletted, amikor fejfájással küzdesz.

- Csodásan hangzik. De árulj el valamit - mondta Kay.- Megfigyeltem, hogy minden alkalommal, amikor ebédelni viszel, megvárod a kávét a lánykéréssel. Miért van ez? Csak egy szokás?

- Éppen ellenkezőleg. Nagyon is aprólékosan kidolgozott terv. Lélektan. Meglátásom szerint ugyanis egy jóllakott lány jóval nagyobb eséllyel mond igent, mint egy olyan, akit marcangol az éhség. És utálom úgy megkérni a kezed, hogy a háttérben hallgatóznak a pincérek, és fogadásokat kötnek. Nos, hozzám jössz?

- Nem.

- Múltkor is ezt mondtad.

- És most is ezt mondom.

- Komolyan, megint visszautasítasz?

- Vissza.

- Annak ellenére, hogy majd kipukkadsz a hústól, amit én fizetek neked?

- Spagettit ettem.

- Az nem változtat semmin. Egy úriember spagettijétől kipukkadó hölgy morális kötelessége - hogy korrektül viselkedjen a spagettit álló férfival - attól még ugyanaz marad.

A szobrász és a gyöngyhímző kifizették a számlájukat, és távoztak. Figyelemelterelő hatásuk alól kikerülve Joe úgy érezte, jobban tud összpontosítani az előtte álló feladatra.

- Roppant különös - jegyezte meg -, ahogy ismételgeted ezt a nemet minden alkalommal, amikor egy derék férfi szerelmét ajánlom neked. Nem... nem... nem... Akár Molotov is lehetnél. Nem mintha számítana, persze.

- Nem?

- Na, tessék, már megint. Fogadok, még álmodban is ezt hajtogatod.

- Miért ne számítana?

- Mert így is, úgy is hozzám kell gyere, még ha csak a pénzemért is.
- Miért, mennyi pénzed van?
- Ezer dollár.
- Ez minden?
- Hogy érted azt, hogy ez minden? Sok szegény férfit ismerek, aki repesne ezer dollártól. Sok szegény nőt is. Ott van például Bill nénikéd.
- Azt akartam kérdezni, hogy ez minden, ami megmaradt a nyereményből?
- Ó, hát a pénz gyorsan kifolyik az ember kezei közül. Agglegényként mindig is ez volt a legnagyobb bajom, ugyanaz, mint Billnek vénlányként. Hallottál mostanában Bill felől?
- Nem.
- Ma reggel táviratot kaptam tőle.
- Mi az ördögöt ír benne?
- Nagy tervei vannak.
- Milyen tervei?
Arról nem ejtett szót. A fogalmazásmódja meglehetősen rejtélyes. Mindössze annyit árult el, hogy forral valamit.
- Fogadok, valami őrültség lehet.
- Szerintem nem. Hogy Bill valami őrültséget eszeljen ki? *A leleményes szövetséges?* A legagyafúrtabb nő, aki valaha egy stúdió étkezdéjében Betty Grable-módra készített vagdalt marhahúst evett. Bill ötletgazdag nő. Amikor még munkatársak voltunk a Superba-Llewellynnél, a Cahuenga Boulevardon szolgálatban volt egy közlekedési zsaru, aki állandóan lesben állt a motorja mögött egy sötét zugban, majd onnan kiugrott, felpattant a kétkerekűjére, hogy üldözőbe vegye a gyorshajtókat és megbírságolja őket. Folyton figyeltük őt az ablakunkból, és égtünk a vágytól, hogy

tegyünk valamit ellene, de csak Billben rejlett annyi fantázia és intelligencia, hogy egy láncot erősítsen a hátsó kerekéhez, mialatt a fickó elment a gyógyszertárba, a lánc másik végét pedig egy tűzcsaphoz kötötte. Így a következő alkalommal, mikor az ürge nyeregbe ugrott és kilőtt, a lánc hirtelen visszarántotta a motorját, ő pedig átrepült a kormány felett, és a legostobább képet vágta, amit eddig közlekedési rendőrtől valaha láttam. Nos, ez Wilhelmina Shannon dióhéjban. A nő, aki mindent elintéz. Na, de térjünk vissza az iménti mondandómhoz, miszerint agglegényként igen nehezemre esik, hogy ne szórjam el a pénzt. Ez máshogy lesz azonban, mihelyt megnősülök és megállapodom.

- Nem megyek hozzád, Joe.
- Miért nem? Hát nem kedvelsz?
- Kellemes veled ebédelni.
- A kellemes elég gyenge melléknév.

A pincér jelentőségteljesen keringett körülöttük, és Joe, olvasva a gondolataiban, kérte a számlát. Kay-re nézett, és nem először érezte úgy, hogy különös az élet. Sosem tudhatod, mit tartogat számodra. Amikor készült maga mögött hagyni Hollywoodot, és Bill Shannon megkérte, ismerkedjen meg a New Yorkban, egy magazinnál dolgozó unokahúgával, Kay-jel, engedelmeskedett a kérésnek, de jól emlékszik, pusztán csak azért, hogy a jó öreg Bill kedvére tegyen. Egy fiatalember, aki sosem szűkölködött női társaságban, csekély előnyre számít egy újabb telefonszám bejegyzéséből a kis, piros noteszébe. De Bill javasolta az ismerkedést, hát ismerkedett. Eme egyszerű, önzetlen tett vezetett az érzelmi földrengésekhez, melyek a kétségbeejtő zaklatottság állapotában tartották.

- Bill figyelmeztethetett volna, mibe futok bele - dünnyögte Joe a gondolatmenetet követve. - „Amikor New Yorkba érsz", mondta, „keresd fel és üdvözöld az én Kay unokahúgomat." Csak így.

Hétköznapian. Foghegyről. Semmi utalás arra, hogy olyan lányt hoz az életembe, akinek kőből van a szíve, aki idővel fenekestül felforgatja az egész létemet, és idegroncsot csinál belőlem. *La Belle Dante Sans Merci*

- Keats! - kiáltott fel Kay meglepetten. - Milyen olvasott fiatalember. Nem is tudtam, hogy szereted a verseket.

- Mindig is szerettem. Szabad óráimat rendszerint egy Keats-kötet társaságában töltöm összekuporodva. *„Mi lelhetett, szegény fiú? Magadba bolygasz, sáppadón."* Majd én megmondom - felelt saját kérdésére Joe -, ha ez a szegény fiú besétálna most ebbe az étterembe és *La Belle Dame Sans Merci*ről panaszkodna nekem, akinek a rabja, hátba veregetném, és megnyugtatnám, pontosan tudom, hogyan érez.

- Bár ő persze sokkal rosszabb helyzetben volt, mint te.

- Ezt honnan veszed?

- Neki nem volt kis, piros notesze tele telefonszámmal.

Joe megijedt, és habár a legtöbb barátja lehetetlennek tartotta volna, elpirult.

- Honnan tudsz te a kis, piros noteszemről?

- Egyszer elöl hagytad az asztalon, amikor valakivel beszéltél. Átlapoztam. Kik azok benne?

- Letűnt múltam darabkái.

- Hm.

- Csak ne hümmögj! Azok a lányok semmit sem jelentenek nekem. Mindössze kísértetek. Rengeteg törmelék gyűlt fel az ár nyomán emlékeim tengerpartján. Hozd csak elém bármelyiküket egy tálcán, vízitormával, és meglásd, még a kezéhez sem érnék. Csak te létezel számomra. Nem hiszel nekem?

- Nem.

- Már megint ez a szó. Sam Goldwyn* szakállára, vannak olyan pillanatok, amikor szinte legyőzhetetlen kísértést érzek arra, hogy fejbe kólintsalak egy üveggel.

Kay felemelte a kávéskanalát.

- Hátra, fegyver van nálam!

- Ó, rendben. Nem teszem meg. Emily Post** szörnyen dühös lenne rám.

A pincér meghozta a számlát, Joe szórakozottan fizetett. Kay ismét azzal a furcsa, számító tekintetével nézett rá.

- Nem az a kis, piros notesz aggaszt - bökte ki végül. - Ha megtért Casanova vagy, rendben. Eláruljam, miért nem megyek hozzád, Joe?

- Lebbentsd fel a fátylat erről a sorsdöntő rejtélyről!

- De csak azt fogom mondani, amit már eddig is tudsz.

- Semmi gond. Legalábbis, amíg rólam van szó.

Kay belekortyolt a kávéjába, de amikor érezte, hogy kihűlt, letette a csészét. Az étterem már kiürült, a pincérek visszavonultak titkos odújukba. A lány így anélkül beszélhetett, hogy bárki is hallhatta volna, amit mond.

- Nos, azért, mert te nem olyan férfi vagy, akit a franciák *homme sérieux****-nek hívnának. Ha érted, mit jelent.

- Nem én.

- Megpróbálom elmagyarázni. Fussunk végig a kórtörténeteden! Bill mesélte, hogy amikor mindketten New Yorkban éltetek - mielőtt még elmentetek volna Hollywoodba -, elég sikeres írók voltatok. Egy ponyvamagazinnál.

*** Az MGM filmvállalat egyik alapítója.**

**** Illemtankönyveiről ismert amerikai írónő.**

***** Francia, jelentése: komoly ember.**

- És mi rossz van abban? A ma legismertebb írók fele ponyvával kezdte. De ők kitartottak mellette és dolgoztak.

- Nem tetszik, ahogy beszélsz.

- Aztán munkát kaptál a Superba-Llewellynnél, és Hollywoodba költöztél. Majd kirúgtak.

- Bárkivel megesik.

- Igen, de a legtöbb kirúgott ember nem kezdeményez magánbeszélgetést a főnökével, és a társalgás folyamán nem vágja fejbe őt a *Saturday Evening Post* egy különösen vaskos számával. Mi késztetett erre?

- Akkor jó ötletnek tűnt. A fickó magára haragított. Bill mesélt róla?

- Igen.

- Bill túl sokat fecseg.

- Szóval feketelistára juttattad magad. Nem igazán tanúsítottál kiegyensúlyozott viselkedést, nem gondolod?

Joe elnézően megpaskolta a lány kezét.

- A nők nem értik meg az efféléket - állapította meg. - Minden, Ivor Llewellynnel farkasszemet néző férfi életében egyszer eljön az idő, amikor kénytelen a *Saturday Evening Post* számait az ipse fejéhez vagdosni. Ezért adják ki azt a lapot.

- Nos, rendben. Mindazonáltal akkor is meggondolatlan cselekedetnek tartom, de ha te mondod, ám legyen, így el is érkeztünk a rádiós főnyeremény ügyéhez. Amikor valami csoda folytán egy halom pénzt nyersz...

Joe annak ellenére, hogy egyáltalán nem örült annak, hogy ilyen fordulatot vett a beszélgetés, nem tudott elfojtani egy kuncogást.

- Ez mindig megnevettet - magyarázta. - Üldögélek a hitvány lakásomban egy esős estén, erős kétségekkel a következő étkezésem

létezésével kapcsolatban, amikor megcsörren a telefon, és a W. J. Z. rádióállomás egy lelkes figurája arra kér, hallgassam meg a Rejtélyes Hangról készült felvételt, hátha felismerem a gazdáját. Na, és kié az a Rejtélyes Hang? Nem másé, mint Mr. Ivor Llewellyné, kinek érces baritonja az általad említett epizód óta a fülemben csengett. Miután bemondtam a megfejtést, buzgó barátunk közölte velem, hogy megnyertem a főnyereményt, s ezzel fejest ugrottam a legmohóbb pénzéhséget is kielégítő jólétbe. Ebből is látszik, hogy mindennek van valami értelme ebben a világban, még Ivor Llewellynnek is. De félbeszakítottalak.

- Valóban.

- Sajnálom. Folytasd! Hol is tartottál?

- Éppen azt kezdtem mondani, hogy amikor valami csoda folytán egy halom pénzt nyersz, első dolgod, hogy abbahagyod az írást és csak henyélsz.

- Igazságtalan vagy velem.

- Papírra vetettél akár egyetlen történetet is azóta, hogy nyertél?

- Nem. De nem is henyélek. Nyitott szemmel járok, és ha majd meglátom őket, lehajolok a kis hajtásokért. Véleményem szerint kell, hogy várjon rám valami jobb is a cowboy történetek kieszelésénél a ponyvamagazinnál. Most, hogy rendelkezem némi tőkével, megengedhetem magamnak, hogy várok és tanulmányozom a piacot. Ezzel foglalatoskodom mostanság: elemzem a piacot.

- Értem. Nos - jelentette ki Kay, miközben felállt -, most mennem kell. De továbbra is fenntartom, hogy nem vagy egy *homme sérieux.*

Joe-n az elszigeteltség érzése söpört végig. Mindvégig ott motoszkált benne halványan, de csak most ébredt tudatára, hogy pár nap múlva négyezer-nyolcszáz kilométernyi hegy, sivatag és préri

fogja elválasztani a lánytól. És ha létezett valaha olyan állás, amely szakadatlan személyes jelenlétet kívánt, az Kay Shannon vásárlói ellenállásának megtörése volt.

- Jaj, ne menj még! - kérlelte.

- Muszáj. Millió dolgom van.

- Kemény napod van az irodában?

- Csomagolok. Holnap kezdődik a vakációm.

- Ezt még nem is említetted.

- Bizonyára kiment a fejemből.

- Hová mész?

- Hollywoodba. Mi a baj?

- Semmi.

- Pedig úgy ugattál, mint egy fóka.

- A napnak ebben a szakában mindig ugatok, mint a fóka. Szóval Hollywood?

- Pontosabban Beverly Hills. A nagynénémet látogatom meg.

- Billt?

- Nem, ez egy másik nagynéni. Bill nővére. Ő a társadalmi ranglétra egy magasabb fokán helyezkedik el. Hollywood régi arisztokráciájának tagja. Adela Shannon.

- Mi? Az az Adela Shannon? A némafilmes sztár?

- Ő bizony.

- Bill beszélt róla. Azt hiszem, nem igazán kedveli.

- Én sem szeretem.

- Akkor miért látogatod meg?

- Ó, hát nem is tudom. Az embernek csak kell valahová mennie. Meghívott.

- Hol lakik?

- A hegyekben, az Alamo Drive végénél. A Carmen Flores-birtokon. Talán hallottál már róla.

- Övé a hely, ugye? Zsákszámra lehet pénze.
- Van is. Egy milliomoshoz ment feleségül.
- Te is így teszel majd, ha meglelem a piaci rést és befutok. Számíts rá, hogy hamarosan felhívlak.
- Hogy mire számítsak?
Joe elnevette magát. Letargiája elszállt. A napsugarak áttörtek a felhőkön, és minden újra a legnagyobb rendben volt ebben a pompás világban.
- Gondoltad, megszabadulhatsz tőlem, ha eltűzöl Hollywoodba? Hatalmas tévedés, te lány! Néhány napon belül utánad megyek.
- Hogy?! De Hollywoodban te feketelistán vagy.
- Nem ott fogok dolgozni. Bár kétségtelen, hogy könyörögni fognak nekem, térjek vissza hozzájuk, de majd kihúzom magam, és azt mondom: „A történtek után soha!" Kimért leszek. Tárgyalni fogok Bill-lel a nagy tervét illetően. Nem tudom, helyesen gondolja-e vagy sem, de úgy hiszi, szükség van a közreműködésemre a siker érdekében. Olyan határozottan fogalmazott, hogy el kell dobnom mindent és oda kell rohannom. Kár, hogy nem együtt utazunk, de még egy-két dolgot el kell intéznem, mielőtt magam mögött hagyom a nagyvárost. Mellesleg, idejében fogsz hallani felőlem. Valójában látni fogsz.
- Csak nem akarsz besétálni Adela nénihez?
- Talán.
- A helyedben nem tenném.
- Nem fog megenni.
- Ebben nem vagyok olyan biztos. Elvégre nem vegetáriánus.
- Na, majd meglátjuk. Az imént vitatott témát pedig egy időre pihentetjük. Persze továbbra is szeretlek.

- Kösz.
- Semmiség - hárította el Joe. - Örömömre szolgál. Kellemes elfoglaltság.

3. fejezet

- Hollywood már nem ugyanaz a hely, mint régen volt - sóhajtott fel Bill Shannon. - Hollywood, mely egykor a Mikulás és Vencel király* ötvözete volt, immár egy Scrooge**. A régi szép napok és a múltbéli vidám ajándékozás szelleme letűntek.

A nő egy kancsó kávén osztozott Joe Davenporttal egy Beverly Hills-i hotel éttermében. Zengő hangja hömpölygő vihar módjára söpört végig a termen. Őt hallgatva Joe úgy érezte magát, mintha a választópolgárok egy csoportját alkotná, akikhez egy erős tüdejű szenátor szavazásra buzdító kampánybeszédet intéz.

- Hát, ide hallgass! - mondta Bill. - Volt idő, amikor kizárólag a kivételes képességekkel és elszántsággal rendelkezők úszhattak meg, hogy felvegyék őket egy stúdióba. Annak idején magas rangú vezetők kergették végig az embert a Sunset Boulevardon, és térden állva könyörögtek a kiszemeltnek, hogy írja alá a szerződést. „Jöj-jön, írjon nekünk!", esedeztek, és mikor közölted velük, hogy nem is vagy író, így kérleltek: „Akkor legyen a szaktanácsadónk!" Mire megmondtad nekik, nem akarsz a szaktanácsadójuk lenni. Erre ők: „Ebben az esetben csatlakozzon hozzánk mint beszédtanár!" Majd te: „Ó, jól van, akkor leszek író. Ezerötszáz dollárt kérek egy hétre."

*** Cseh fejedelem (911-935), karácsonyi ének szól hőstetteiről.**

**** Ebenezer Scrooge: Charles Dickens *Karácsonyi ének* című regényének fösvény, lelketlen uzsorása.**

„Mit szólna inkább kétezerhez?", licitáltak rá. „A kétezer kerek szám, megkönnyítené a könyvelést." Végül beadtad a derekad: „Ó, jó, legyen kétezer. De ne várják, hogy dolgozzak is." Ők pedig rávágták: „Persze hogy nem. Micsoda képtelenség! Csak azt akarjuk, hogy nálunk legyen." De ez már mind a múlté. Mi van most? Hah! Manapság, ha egyáltalán szerződtetik az embert, csak szórakozásból teszik, hogy aztán kirúghassák.

Mindez pedig Joe hétköznapi „Mi újság Hollywoodban?" kérdésére volt a válasz. A fiú úgy érezte magát, mint aki meggondolatlanul lyukat ütött egy gáton. Miután sikerült felülkerekednie azon a kábító benyomáson, hogy ő mint apró faágacska sodródik a tajtékzó áradat felszínén, rájött, mi állhat beszélgetőpartnere érzelmei mögött.

- Csak azt ne mondd, Bill, hogy a kezedbe nyomták a fekete foltot*!

- De bizony így van. Kilöktek a hóba. Pedig mindig is azt hittem, szinte anyjukként tekintenek rám. Afféle kabalaként.

- Mikor történt mindez?

- A múlt héten. Belejtettem az irodámba félrecsapott kalappal a fejemen, miközben az „Én leszek május királynője, anyám, én leszek május királynője"** kezdetű dalt énekelgettem, majd az asztalomon egy felmondólevelet találtam kis, kék borítékban. Hatalmas sokkot kaptam, elhiheted. Az étkezdébe kellett mennem, hogy lehajtsak egy pohár Bette Davis-féle tejet.

Joe megértően bólogatott.

*** Robert Louis Stevenson *A kincses sziget* című művében, ha egy kalóz megkapta a fekete foltot kalóztársaitól, azt jelentette, hogy azok halálra ítélték őt.**

**** Utalás Alfred Tennyson *The May Queen* című versére.**

- Ez az új takarékoskodási divat.
- Inkább pazarlási.
- Gondolom, Hollywood bajban van manapság, nem igaz? Már csak milliárdjai maradtak.
- Várható volt, hogy valami ilyesmi történik, ha elküldenek engem. Öngyilkos politika. Mihez fogsz kezdeni ezek után?
- Jelenleg Adela nővéremnél lakom. Az ő nevében írom az élettörténetét. Egyébként, Kay benézett pár napja. Találkoztál vele New Yorkban?

Joe tompa, örömtelen nevetést hallatott.

- Hogy találkoztam-e vele New Yorkban? Kérdésedre a válasz, Wilhelmina: igen. Megfontolatlan öreg barátom, aligha sejthetted, mit szabadítasz rám, amikor megkértél, ismerkedjek meg a szóban forgó lánnyal. Nyomott hangulat. Depresszió és gyengeség. Éjszakai izzadás és étvágytalanság. Szeretem őt, Bill.
- Komolyan?
- Komolyan.
- Nos, nem hibáztatlak. Vonzó kis fruska.
- Jobb szeretném, ha nem neveznéd fruskának. Inkább angyal. Vagy szeráf. De semmiképpen sem fruska.
- Ahogy mondod. És hogy alakul a dolog? Adott már választ? Te vagy álmai férfija?
- Hogy a kedvenc szavával éljek, nem.
- Nem megy hozzád?
- A fejébe vette, hogy nem.
- Kérd meg újra!
- Megtettem. Mit gondolsz, mivel töltöm az időmet? Már tizenkétszer kértem meg. Nem, bocsánat, tizennégyszer. Két, gyengébb próbálkozás felett elsiklottam. Tizenöt lenne, ha az előbb

sikerült volna elérnem őt telefonon, de házon kívül volt. Bill, ki az a Mrs. Adela Cork?

- Adela a nővérem. Egy Cork nevű milliomoshoz ment feleségül. Miért kérded?

- Csak kíváncsiskodom. Telefonon említette a nevét. Szóval így állunk. Folyton felteszem neki a kérdést, ő pedig rendületlenül játssza a jégvirágot álmaim kertjében. Most már ismered sápadtságom okát.

- Szerintem viszont úgy festesz, mint egy különösen egészséges paradicsom. És bolond vagy, ha komolyan veszed a nemeket. Én olyan férfiba vagyok szerelmes, aki vagy húsz éve ismételgeti ezt a szót. Azt hiszed, kétségbeesem emiatt? Egy cseppet sem. Továbbra is a nyomában vagyok, és remélem, lassan megpuhítom. De miért meresztesz ilyen hatalmas szemeket?

Joe habozott.

- Hát, meglepődtem.

- Hogyhogy?

- Valahogy nem néztem ki belőled gyengéd szenvedélyt.

- Miért nem?

- Vagyis - javította ki magát Joe, miután észrevette beszélgetőtársa tekintetében az egyre növekvő fenyegetést -, megdöbbentő, hogy bárki ellen tud állni neked húsz éven át.

- Így mindjárt más.

- Biztos elkapod őt. Kitartás, Bill!

- Meglesz. Te is légy állhatatos!

- Rendben. Mindketten azok leszünk.

- Tarthatnánk kettős esküvőt.

- Ez a beszéd!

- De most, az isten szerelmére, váltsunk témát: beszéljünk a munkáról! Nem vesztegethetjük az egész napot arra, hogy a szerelemről fecsegjünk. Megkaptad a táviratomat?
- Ezért vagyok itt.
- És a levelemet, melyben megosztottam veled a nagy tervem minden részletét?
- Nem kaptam semmilyen levelet.
- Elárulom, miért nem. Jut eszembe, elfelejtettem postára adni. Most viszont ismertetem veled a tényeket. Fiam, elképesztő vagyon megszerzésének küszöbén állunk. Aranybányára leltünk.
- Folytasd, Bill! Felkeltetted az érdeklődésemet.
Bill jelentőségteljesen mellbe bökte a fiút.
- Eszedbe jutott valaha, Joe, hogy mindketten évekig a rosszabbik végét fogtuk meg ennek az írás-ügyletnek?
- Hogy érted?
- Vesztesek voltunk. Balekok. Tökéletes palimadarak. Hová jutunk, ha a ponyvának gályázunk bérrabszolgákként Hollywoodban? Sehová.
- Szóval?
- Szóval irodalmi ügynökök leszünk!
- Hogy mik?
- Mármint mi leszünk az írók képviselői. Az jobban hangzik. Visszavágunk: hagyjuk, hogy mások végezzék el a piszkos munkát, majd elkérjük a tíz százalékunkat, ahogy a rendőrök és az urak teszik.
- Mi adta az ötletet?
- Villámcsapásként ért egyik délután, amikor együtt ebédeltem a személyes vérszívómmal, aki nemrég elmeosztályon töltött néhány napot. Már az első pillanatban észrevettem, milyen ideges és

lehangolt a pofa, de miután megvágtam őt pár száz dollárra a füstölt lazac fölött, hirtelen halk nyöszörgés kíséretében kezébe temette az arcát, és kijelentette, ez a vég. Ez így nem mehet már tovább, mondta. Vissza kellene vonulnia, vélte. Elérte azt a pontot, amely után soha többet nem akar írót látni. Elmondása szerint ugyanis az írók alaposan keresztbe tettek neki. Azt hitte, a Gondviselésnek járt valami a fejében, amikor rászabadította az írókat a világra, de sosem jött rá, mi lehetett az. Életének alkonyát békességben szerette volna eltölteni egy távol eső helyen, mint például a Virgin-szigetek, ahol jogosan remélheti az ember, hogy nem fut össze velük. De hogy a kisregényt novellába sűrítsem, megbeszéltem vele, hogy élnék az elővásárlás jogával, vagy hogy is hívják ezt. De villámsebesen kell cselekednünk, mert ha egy héten belül nem ütjük nyélbe az üzletet, az ürge továbbáll. Tehát itt az idő, hogy minden jóravaló ember a segítségemre siessen.

Joe-t egészen megfertőzte a nő lelkesedése. Az irodalmi ügynökség ötlete még nem jutott eszébe, de most már tisztán látta, pont ezt kereste piackutatás címén. Mint minden író, ő is azt a nézetet vallotta, hogy modern világunkban az írók képviselete a lehető legpotyább munka. Már egy kézirat borítékba rakásához és a ragasztócsík megnyalásához szükséges szerény észbeli képességekkel rendelkező egyén is remekül elboldogul a szakmában. Akárki is kódorog éhesen, foltozott ruhában és lyukas cipőben az utcákon, biztosan nem irodalmi ügynök.

Joe éppen homályos ábrándot kezdett szőni, melyben Kay, mihelyt megtudja, hogy ő már a dúsgazdag, szűk szakmai kör tagja, könnyes szemmel a karjában veti magát, és beismeri, bűntudatot érez amiatt, hogy rosszul ítélte meg őt, amikor nem nevezte *homme sérieux*-nek. De Bill folytatta.

- Húszezret kér.

Joe ábrándja darabjaira hullott, mint a levesestányér egy óvatlan konyhalány kezei között. Erőtlen, bugyborékoló hangot hallatott, majd halkan, nyikorogva szólalt meg.

- Húszezret?

- Összesen. Valami elképesztőn vad harmincezerről kezdett először hadoválni, de gyorsan leállítottam.

- Szerinted össze tudunk szedni húszezer dollárt?

- Miért ne tudnánk?

- Melyik bankot fogod kirabolni?

Joe lejjebb csúszott a széken. Wilhelmina Shannon ismét felemelte a hangját.

- Hogy érted azt, hogy melyik bankot fogom kirabolni? Tőled várom az összeg előteremtését. Hát nem vagy rothadásig tele pénzzel?

- Ezer dollárom van, ha azt nevezed rothadásnak.

- Ezer? És mi lett a rádiós főnyereménnyel?

- Elfújta a szél.

- Te züllött kis semmirekellő.

- Drága az élet: adók, satöbbi. És azt nem veszed figyelembe, Bill, hogy ezek a nyeremények nem tömör készpénzből vannak. Az enyém nagy részét leveskonzerv tette ki. Ne tévesszen meg, amit az újságban olvasol. Ez a te embered vajon beérné nyolcezer vegyes leveskonzervvel? Talán szereti a leveseket. Szolgálhatok paradicsomossal, spárgással, zöldborsóssal, csirkéssel...

Egy idős úriember, aki a terem másik végében ült egy asztalnál, éppen szívószállal szürcsölt valamit, amikor hirtelen rángatózva felugrott és majdnem lenyelte a szívószálat. Mindez azért történt, mert Bill még magasabbra emelte a hangját.

- Egy újabb hamvában holt ötlet - kesergett Bill. - El tudnál irányítani egy jó női öregotthonba?
Szenvedéssel teli hangja érzékenyen érintette Joe-t.
Rugalmas természete volt: már kezdett kilábalni komor hangulatából.
- Ne légy kishitű, Bill! Miért ne tudnánk máshogy összegyűjteni a pénzt?
- Hogy?
- Santa Monicában létezik egy Perelli nevű hely, ahol szerencsejátékozni lehet. Benézhetek oda ma éjjel az ezer dollárommal.
- Ne légy ostoba!
- Talán igazad van. De miért ne kérhetnénk kölcsön? Hollywood bizonyára tele van tehetős, tisztességes emberekkel, akik szeretik az izgalmakat.
- Még eggyel sem találkoztam.
- És mi van Mrs. Corkkal?
- Adelával? Őt a legnehezebb megvágni egész Dodge Cityben. Nem, ez már a vég. Bukás, pusztulás és kétségbeesés. Na, találkozunk az ingyen kosztért sorban állók között - köszönt el tőle Bill, majd nehézkesen az ajtó felé indult, akár egy Moszkvából kivonuló női Napóleon.
Néhány perccel azután, hogy így magára maradt, Joe a sors szeszélyén merengett, mely előbb ragyogó kilátással kecsegtet, azután hátraarcot csinál, és angolnabőrrel kitömött koponya szintjére süllyeszti az embert. A férfi viszont, mint már említettem, rugalmas természettel rendelkezett, és kisvártatva egy aprócska, ámde határozott ezüst fénycsík derengett át a végzet felhőjén. Lehetséges, hogy egy időre el kell halasztania a milliomossá válást,

de elvégre a pénz nem minden, és bár helyenként a világ bevallottan szürke, benne élt a lány, akit szeretett. Ha taxiba ülne a Marion Hunter könyvesbolt előtt, és felhajtatna az Alamo Drive tetejére, legeltethetné a szemét a házon, melyben az imádott lény leledzik. Egy kis szerencsével talán meg is pillanthatná őt.

Húsz perccel később már sárga taxiban ült, és bámult kifelé az ablakon. Egy hatalmas kapu és egészen a házig vezető, fasorral szegélyezett autófeljáró tűnt fel. A házat magát viszont nem láthatta onnan, ahol ült. Olyan érzés fogta el, mintha valamiféle kegyhelyet látogató zarándok lenne, hódolatába pedig az a profánabb nézet vegyült, miszerint amikor Adela Cork egy milliomossal kötötte össze az életét, jól választott. A birtok, mint megfigyelhette, impozáns és fényűző volt, így minden kétsége eloszlott azzal kapcsolatban, hogy tényleg egy afféle hollywoodi palotával van-e dolga, mihelyt észrevette a feljárón átvágó, nyilvánvalóan import angol komornyikot, koktélokkal megrakott tálcával a kezében.

Talán a koktélok látványa késztette arra a felismerésre, hogy ideje hazamennie és előkészülnie a vacsorára. A kaliforniai este immár alkonnyá érett, és mindig azonnali tettekre sarkalló gyomra ellentmondást nem tűrő üzeneteket küldött az irányítási központba.

Vonakodva bár, mivel bánta, hogy engedelmeskednie kell alantas ösztöneinek, már azon volt, hogy szól a sofőrnek, induljanak vissza, amikor is a kocsifeljárón lecammogott egy nagydarab, testes, idősödő férfi, aki egy szénhidrátdús koszton élő római császárra hajazott. Látványa oly mély benyomást tett Joe-ra, hogy nyomban az villant át az agyán, eme első önként jelentkező személyében meg is találta az emberét, aki minden bizonnyal egyike azoknak a nagykutyáknak, akik pont húszezer dollárral segítik ki a rászorulókat.

Joe számára egyértelműnek tűnt, ki is ő. Az illető nem lehetett más, mint a tőkepénzes Cork, Kay Adela néniké jének luxusadó-fizető társa. Csak rá kellett pillantani, látszott, a bőre alatt is pénze van az ürgének. Nehéz megmagyarázni, de valami körülírhatatlan lengi körül ezeket a vagyonosokat, ami megkülönbözteti őket a köznéptől.
Máshogy néznek ki. Máshogyan járnak. Máshogy kiáltják: „Hé, taxi!"

Ugyanis éppen ezt kiáltotta a férfi, és egy pillanatra Joe megdöbbent azon, hogy egy ilyen krőzus miért int le taxikat. Azonban hamar belátta, egyszerű a magyarázat. Vélhetően teljesen triviális az eset. Valami váratlanul elromlott a garázsban álló Lincolnban, Cadillacben és a két Rolls Royce-ban.

Megvilágosodottságában ráeszmélt: Gondviselés-küldte alkalom nyílt meg előtte arra, hogy megismerkedjen ezzel a megbízható befektetővel és kezdetét vegye egy szép barátság.

- Beverly Hillsbe tartok, uram. Elvihetem?
- Igazán kedves öntől.
- Semmiség.
- Köszönöm.
- Említésre sem méltó. Pattanjon be!

Mialatt a taxi legurult a hegyoldalon, Joe elhatározta, hogy elragadó lesz.

4. fejezet

Másnap a kerti lakosztályba beáradó déli napsütés az asztalnál ülve találta Bill Shannont, kezében diktafonnal, arcán ingerült

kifejezéssel. Egyesek arra gondolhattak volna, nem élvezi nővére, Adela memoárjának összeállítását, és milyen igazuk lett volna. Bill annak idején sok mindent kipróbált, volt ő már bűnügyi tudósító, érzelmes cikkek szerzője, ponyvamagazin-munkatárs, sajtóügynök, jelentéktelen színésznő és vigyázott gyerekekre is, de most ez volt a leghálátlanabb feladat, amit valaha elvállalt.

Amennyire meg tudta ítélni a terjedelmes jegyzethalom alapján, amelyet a mű hősnője bocsátott a rendelkezésére, soha semmi olyan nem történt Adelával, ami rajta kívül bárki legcsekélyebb érdeklődésére számot tarthatott volna. Némafilmes karrierjének számtalan éve alatt nem csinált mást, mint evett, aludt, férjhez ment és fényképezkedett. Nehezen lehetett elképzelni, hogyan lehetne az Adela Shannon-sztorit háromszáz oldalasra hizlalni úgy, hogy közben szórakoztató olvasmányt is nyújtson az amerikai közönségnek.

Azonban lelkiismeretes munkaerő lévén, Bill elhatározta, hogy minden tőle telhetőt megtesz. Irigylésre méltó elszántsággal sikerült nem tudomást vennie a napsütésről, mely így hiába próbálta kicsalogatni őt a házból.

- Mindez teljesen új és szokatlan volt számomra mennydörögte a mikrofonba -, mivel akkoriban még csak félénk kisgyerek voltam... Ó, hogy az ördög vigye el, már használtam a félénk kisgyerek kifejezést korábban is... Olyan fiatal voltam és éretlen, elvakított és megrémített ennek a világnak a csillogása, ragyogása... Nem, ide kellene még néhány jelző... Ennek a szokatlan, új, káprázatos világnak a csillogása és ragyogása, melybe beletaszítottak... Ó, hogy a fene esne belé, egy pillanattal ezelőtt már szerepelt a szokatlan és új... Ennek a csodás, varázslatos, mesébe illő világnak a csillogása

és ragyogása, melybe beletaszítottak, mint búvárt a száguldó, habzó áramlatba. Ki álmodhatott...

Phipps lépett be a szobába, hozzáértő kezében szódás whiskys tálcával. Bill olyan örömteli felkiáltással üdvözölte őt, melyet az a búvár hallat, akit belelöknek a száguldó, habzó áramlatba, de felfedezi, hogy a víz melegebb, mint számított rá. Egyetlen, éppen egy cseppnyi manna után sóhajtozó zsidó sem mutathatott volna nagyobb helyeslést és lelkesedést, miközben az égből alászálló mennyei eledelt figyelte a sivatagban.

- Phipps, maga gondolatolvasó.

- Úgy gondoltam, frissítőre szomjazhat, asszonyom. Egész délelőtt dolgozott.

- És senki sem zavart meg benne, hála istennek. Hol van mindenki?

- Mrs. Cork Pasadenába utazott, asszonyom, hogy előadást tartson egy hölgyklub tagjainak „Némafilmes emlékeim" címmel. Miss Kay és őlordsága pedig golfozik.

- És Mr. Smedley?

- Nem láttam Mr. Smedley-t, asszonyom.

- Bizonyosan a környéken lófrál.

- Semmi kétség, asszonyom.

Bill kortyolt egyet, majd társalgásra adta a fejét. Olyan ponthoz ért munkájában, amikor örült a zavarásnak, ami korábban viszont bosszantotta volna. Az különösképpen kapóra jött, hogy éppen Phipps szakította félbe. A komornyik felkeltette érdeklődését. Előző napi találkozásuk óta nem keveset járt a fejében a férfi furcsa ügye.

- Kérem, magyarázzon meg nekem valamit, Phipps, ami nem hagy nyugodni.

- Természetesen, asszonyom, amennyiben módomban áll.

Bill ismét a pohár után nyúlt. Annak borostyánfényű tartalma hűsítően és üdítően hatott rá. Cigarettára gyújtott, majd a füstöt egy, a szobába tévedt és a feje körül köröző légy felé fújta.

- A következőről van szó - kezdte abban a reményben, hogy magyarázatot kaphat az őt nyugtalanító rejtélyre.

- Emlékszik a - hogyan is fejezzem ki magam, tudván, hogy itt még a falnak is füle van - perére?

- Igen, asszonyom.

Bill egy újabb támadással megkísérelte elhessegetni a legyet.

- Nos, itt elakadtam. Akkor úgy tűnt, nekem és a többieknek is, hogy az úriember, aki előásta és elénk tárta a maga múltjának részleteit, azzal vádolta, hogy szakavatott kasszafúró.

- Így igaz, asszonyom.

- De az is hamar világossá vált számomra, hogy egyben kiváló komornyik is.

- Köszönöm, asszonyom.

- És melyik volt előbb, a tyúk vagy a tojás?

- Asszonyom?

Bill belátta, hogy nem fejezte ki magát elég érthetően.

- Úgy értem, maga kasszafúró...

- Volt kasszafúró, asszonyom.

- És biztos benne, hogy odabiggyesztheti a „volt" szócskát?

- Ó, igen, asszonyom.

- Nos, akárhogy is, maga mágikus komornyiki képességekkel megáldott széftörő, vagy komornyik, aki valamiképpen elsajátította a kasszafúrás csínját-bínját?

- Az utóbbi, asszonyom.

- Tényleg nem afféle szélhámos, aki a komornyik szerepében tetszeleg titokzatos céljai elérése érdekében?

- Ó, nem, asszonyom. Fiatal korom óta szolgálatban állok. Családomban hagyomány a szolgálat. Egy hatalmas háztartásban, portásfiúként kezdtem Worcestershire-ben.

- Ahonnan a szósz is származik?

- Tudomásom szerint az ízesítő, melyre céloz, a környéken készül, asszonyom.

Phipps némán állt egy pillanatig, gondolatai vélhetően a boldog múltban jártak, amikor az élet még nagyszerűen problémamentes volt. Attól eltekintve, hogy fahasábokat kellett emeletekre cipelniük és hálószobákban elhelyezniük, a portásfiúk vígan tengették életüket az angol házaknál.

- Később - folytatta, miután feleszmélt merengéséből - inassá, majd lakájjá, végül komornyikká léptem elő. Ez utóbbi pozíciót az előtt értem el, mielőtt egy amerikai úriember alkalmazásába kerültem és ebbe az országba jöttem. Mindig is szerettem volna eljutni az Amerikai Egyesült Államokba. Mindez hozzávetőleg tíz évvel ezelőtt történt.

- És mikor tanult meg széfeket feltörni?

- Nagyjából öt évvel azután.

- Mi adta az ötletet?

Phipps elővigyázatosan hátrasandított a válla fölött, majd fürkészőn pillantott Billre, mintha a megbízhatóságát mérlegelné, mintha azt kérdezné önmagától, vajon bölcs és megfontolt döntés lenne-e bizalmába avatnia egy nőt, akit bár látásból jól ismert, mégiscsak idegen számára. Végül beszélgetőtársa markáns arcának megértő kifejezése győzedelmeskedett kétségei felett. Bill Shannon eme vonása láttán az emberek mindig felbátorodtak és bizalmukba fogadták őt.

- Villámcsapásként ért a felismerés egyik este, miközben a *Három halott a Midway-i Bíróságon* című könyvet olvastam, asszonyom. Mindig is nagy rajongója voltam az efféle irodalomnak, és ezen regények - ha jól tudom, kriminek hívják - tanulmányozása közben meglepetten tapasztaltam, milyen gyakran bizonyosodik be, hogy a komornyik volt a tettes.

- Tudom, mire gondol. Mindig a komornyik a tettes. Foglalkozási ártalom.

- A regényben a Rosszfiúnak nevezett egyénről kiderül, hogy ő a komornyik, pedig az utolsó fejezetig senki sem gyanakszik rá. Ez ötletlavinát indított el bennem. Eltűnődtem, asszonyom. A komornyikra, gondoltam magamban, egy percig nem gyanakszik senki, így az jutott eszembe, hogy egy gazdag házban a széfrobbantás szakértelmével felvértezett szolga igencsak előnyös helyzetben találja magát. Szinte egy karnyújtásnyira van az értékektől, ha szabad ezzel a kifejezéssel élnem, asszonyom, és egy ablak nyitva hagyásával meglehetősen egyszerű lenne azt a látszatot keltenie, hogy a bűntettet egy kívülről jött idegen követte el. De hogy rövidre fogjam, asszonyom, óvatosan tájékozódtam, és rá is bukkantam egy gyakorló szakmabelire Brooklynban, aki díjazás ellenében hajlandó volt megosztani velem a tudását.

- Tizenkét könnyű leckében?

- Húszban, asszonyom. Az elején nem voltam igazán tanulékony diák.

- De aztán belejött?

- Igen, asszonyom.

Bill nagyot sóhajtott. Nem volt merev moralista, mindig hajlott rá, hogy elnézze a körülötte lévők letéréseit az egyenes, ám keskeny ösvényről, ugyanakkor fejlett lelkiismerettel rendelkezett. És bár

sosem rajongott nővéréért, Adeláért, önkéntelenül is úgy érezte, nem ártana figyelmeztetni a bosszantó nőszemélyt. Ha a néhai Albert Cork bőkezűségéhez hozzávesszük özvegye személyes magánvagyonát - mely hosszú évek hatalmas gázsijaiból halmozódott fel még a jövedelemadó bevezetése előtti időkből -, olyan smukkmennyiséget kapunk eredményül, ami elegendő lenne a hollywoodi szőkék felének felékszerezéséhez; így aztán igencsak kockázatos lenne hagyni, hogy Adela kosztot és kvártélyt biztosítson egy olyan komornyiknak, aki a bíróság állítása szerint fél kézzel kinyit egy széfet.

- El kellene mondanom Mrs. Corknak.

- Erre semmi szükség, asszonyom. Mindezt már magam mögött hagytam.

- Mondja maga, már ha szabad ezzel a kétkedést és bizonytalanságot kifejező szóhasználattal élnem.

- Nem, asszonyom, efelől biztosíthatom. A dolog erkölcsi vonatkozásától eltekintve sem fordulna meg a fejemben vállalni a kockázatot, mely olyannyira elválaszthatatlan korábbi ténykedéseimtől. A tapasztaltak után semmi kedvem újra belekóstolni az amerikai börtönéletbe.

Bill arca felderült. Ez ésszerűen hangzott.

- Értem, mire gondol. Emlékszem, egyszer olvastam egy cikket a *Yale Review*-ban a jó útra tért bűnözőről. Az író kiemelte, hogy a frissen szabadultaknál nincsenek becsületesebb emberek. Szerinte ha valaki egy évre kórházi ágynak dől annak eredményeképpen, hogy egy hordóban próbált szerencsét a Niagara-vízesésen, akkor az illető felépülése után vonakodni fog a „hordóban a Niagara-vízesésen" nevű sportág gyakorlásától a továbbiakban. Más megfogalmazásban: égett gyerek retteg a tűztől.

- Pontosan, asszonyom, habár az idézet helyesen úgy szól: „Az égett gyerek fél a tűztől". *Lylynél* fordul elő.

- A kedvenc esti meséje?

-Beleolvastam, amikor Powick grófjánál szolgáltam Worcestershire-ben. Őméltósága könyvtárában nemigen akadt más olvasnivaló, és sokat esett.

- Én is jártam már így. Egyszer, amikor Valparaisóba utaztam utaskísérőként egy gyümölcsszállító hajón, a fedélzeten az egyetlen könyv a gépmester tulajdonát képező *William Shakespeare színdarabjai* volt. Az út végére fejből tudtam az összeset. Talán ezért idézek tőle oly sokszor.

- Bizonyára, asszonyom. Igazán csodálatra méltó író.

- Igen, van néhány tűrhető iromány a. De meséljen a sittes időkről. Milyen volt a Sing...?

- Pszt, asszonyom!

- Hogy érti azt, hogy pszt? Ja, már értem.

A franciaablak túloldaláról hirtelen vidám dallamot dudorászó hang csendült fel. Egy szempillantás múlva pedig egy hórihorgas fiatalember - kinek ereiben feltételezhetően zsiráfvér csörgedezett - lépett be a szobába, vállán golfütőtartó táskával. Phipps tiszteletteljes rajongással üdvözölte.

- Jó reggelt, uram!

- Jó reggelt, Lord Topham! - mondta Bill is.

- Ó, jó reggelt! - köszönt a fiatalember. Majd, hogy fényt derítsen iménti szavainak jelentésére, hozzátette: - Jó reggelt! Jó reggelt! Jó reggelt! - Sugárzó mosolyt villantott Billre és a komornyikra. - Nos, Miss Shannon, és maga, Phipps, ez a legőrültebb, legboldogabb nap az évben. És ezt minden fenntartás nélkül mondom magának, Phipps, és magának is, Miss Shannon. Nemcsak a legőrültebb,

hanem a legboldogabb is. Ma délelőtt száz pontot értem el a pályán, melyhez fogható siker azóta nem koronázta erőfeszítéseimet, mióta húszéves koromban először golfütőt vettem a kezembe. Egy szódás whisky nem jönne most rosszul, Phippsy. A szobámba kérem.

- Igenis, uram - engedelmeskedett Phipps. - Rögvest intézkedem.

Lord Topham csodálattal nézett a távozó, mindig méltóságteljesen viselkedő férfi után.

- Tudja, a fickó honvágyat ébreszt bennem. De menynyire! Sosem reméltem, hogy angol komornyikra bukkanok Hollywoodban.

- Mindenféle angol sajátosság megtalálható Hollywoodban - vélekedett Bill. - Elnézését kérem. - A szájához emelte a diktafont és beszélni kezdett. - Ki sejthette volna, hogy alig néhány éven belül Perutól Kínáig az egész világon ismerni fogják Adela Shannon nevét? Ki gondolta volna, hogy már a harmadik filmem bemutatója előtt hercegek bálványoztak engem a palotáikban, parasztok imádtak a viskóikban, utazók istenítettek a dzsungelekben és eszkimók rajongtak értem a jégkunyhóikban? Milyen igaz.... Ha! - kiáltott fel Bill. - Milyen igaz, hogy egyetlen jellemvonás képes az egész világot egy hatalmas családdá tenni és hogy a bátorság, türelem és kitartás végül mindig elnyeri méltó jutalmát. Most pedig elmesélem, hogyan találkoztam Nick Schenkkel. - Letette az eszközt. - Bocsásson meg - szabadkozott. - Muszáj rögzítenem ezeket, amikor megszáll az ihlet.

Lord Topham le volt nyűgözve, mint minden laikus, aki megfigyelhet egy zsenit az alkotófolyamat küzdelmes pillanataiban.

- Ó, semmi gond. De mi volt azokkal a kunyhókkal?

- Jégkunyhók. Az északi sarkkörnél vannak.

- Értem.

- Kimeríthetetlen az építőanyag.

- Valóban. De mit csinál éppen? Egy filmen dolgozik?
- Nem filmről van szó. Adela nővérem élettörténetét írom az ő nevében.
- Hogy megy?
- Elég döcögősen.
- Pokoli meló lehet. Én akkor sem tudnék megírni semmit, ha fizetnének érte, még kevésbé lennék képes abba a varrógép-micsodába beszélni. Mrs. Cork igazi nagyágyú volt a némafilmes korszakban, nemde?
- Az egyik legnagyobb. Akkoriban a Viharos Érzelmek Királynőjének hívták.
- Rengeteg pénzt kereshetett.
- Egy vagonnyit.
- Úgy értem, az ember nem jut ilyen házhoz ingyen.
- Nem. De itt jön ő, személyesen, hogy megmondja a pontos összeget, ha érdekli.

A szoba ajtaja kitárult, és egy feltűnően csinos, Bill korabeli nő libegett be. Magabiztosság és tekintély lengte körül, amely minden Viharos Érzelmek Királynőjéből csak úgy sugárzik, még akkor is, mikor az idő vasfogának nyomán már csak exkirálynők. Adela Cork magas, előkelő megjelenésű nő volt, hatalmas, sötét, álmos szemekkel, melyekben vészjósló lángok lobbantak fel, ha valami nem pontosan úgy történt, ahogy ő akarta. Nézésében volt valami a Louise de Kérouaille-ról festett portrék zsarnoki tekintetéből, ami a megfigyelőben azt az érzetet keltette, milyen acélidegzetű lehetett II. Károly király, ha egy ilyen hátborzongató nővel létesített bizalmas viszonyt. A hátborzongató kifejezés illett legjobban Bill nővérére, Adelára is. Mindhárom férje, még a néhai Alfred Cork is - aki pedig a legkérlelhetetlenebb olajkút-tulajdonos volt a világon -

sündisznó módjára gömbölyödött össze a felesége előtt, sokat megélt rendezők remegve riadtak fel éjszakánként, mert olyan rémálmok gyötörték őket, melyekben valamilyen szakmai vitájuk támadt Adela Corkkal.

Pillanatnyilag elég békés hangulatban volt, bár már kilátásba helyezett egy eszmecserét Bill-lel a húga öltözködése miatt. Az előadása elsöprő sikert aratott, és megmaradt még valami abból a gyengéden ragyogó nyájasságból, amit a kétszáz intelligens pasadenai öreglány tapsvihara idézett elő.

- Jó reggelt, Lord Topham! - köszönt.

- Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt!

- Hello, Adela! - csatlakozott Bill is. - Lord Topham éppen kifejtette, milyen elragadó a ház.

Adela helyeslő mosollyal jutalmazta derék vendége megjegyzését. Kedvelte Lord Tophamet, és büszke volt rá. Nagy nehézségek árán tudta csak kiragadni őt korábbi házigazdájának birtokló karmai közül. Úgy állt a férfihoz, mint gyűjtő az értékes csecsebecséihez, melyeket egy rivális műgyűjtő elől happolt el.

- Kellemes hely, nemde? Carmen Flores hagyatékából vásároltam meg ebben az állapotában. Ő az a mexikói sztár, aki tavaly meghalt abban a repülőgép-szerencsétlenségben.

Lord Topham érdeklődőnek mutatkozott. Lelkes olvasója volt *A filmvilág kulisszatitkainak* és ehhez hasonló kiadványoknak.

- Ó, tényleg? Carmen Floresé volt azelőtt? Milyen izgalmas!

- Hallott már Carmen Floresről?

- Mi az, hogy! Mármint, mindenki ismeri a nevét, nem igaz? Valóságos legenda. Olyan, akit az amerikaiak tüzes kis nőcskének hívnak, ugye?

- Abszolút - értett egyet vele Bill. - Sokszor elképzelem, mi lenne, ha a falaknak nyelvük is lenne, nem csak fülük... A falnak füle van, tudta?

- Nem, komolyan?

- A legkomolyabban. Megbízható forrásból tudom. Szóval, mint mondtam, gyakran elképzelem, ha ezek a falak beszélni tudnának, nem lehetne beléjük fojtani a szót. Nem mintha a mondandójuk valaha is túljuthatna a Johnston-irodán.

- De nem ám - bólogatott bölcsen Lord Topham. - Tehát itt lakott. Nahát, nahát. Ki tudja, talán éppen azon a díványon... elfelejtettem, mit is akartam mondani.

- Éppen időben - vélte Bill. - Gyorsan témát is váltok: mesélje el Adelának a délelőtti golfsikereit!

Lord Topham nem szorult további bátorításra.

- Ó, á, igen. Száz pontot ütöttem, Mrs. Cork. Maga golfozik? - kérdezte, habár a vendéglátójára vetett egyetlen pillantás azonnal elárulta volna neki, milyen ostoba volt a kérdés. Az Adela Cork-szerű nők nem süllyednek odáig, hogy ilyen alantas szabadidős tevékenységet űzzenek. Egy kis fantáziával az ember el tudja képzelni Mrs. Siddonst vagy a Gracchusok anyját, amint golfozik, de Adelát nem.

- Nem, én nem játszom - felelte.

- Ó. Nos, a játék lényege, hogy a jó öreg labdát minimális ütésszámmal jutassuk a lyukba, és aki száz ütés alatt teljesíti a pályát, csodálatot és tiszteletet vív ki magának. Eme hőstettet nekem ma délelőtt sikerült először véghezvinnem, a hír hallatán pedig minden bizonnyal leesik majd tengerentúli barátaim álla. Ha megbocsátanak, megyek és elújságolom Twingónak is.

- Twingo?

- Londoni cimborám. Használhatom a telefont? Pokolian kösz - hálálkodott Lord Topham, majd elszelelt, hogy megossza a friss hírt az Atlanti-óceán túloldalán élőkkel is.

Bill cinikusan elmosolyodott.

- Londoni cimborám... Használhatom a telefont?... Csak így.

Adela láthatóan megsértődött. Rossz néven vette ugyanis a dédelgetett vendégét ért kritikát.

- Tehetős emberek nem zavartatják magukat ilyen csekélységek miatt. Lord Topham Anglia leggazdagabbjai közé tartozik.

- Nem lep meg. Alig lehet kiadása.

- És nagyon remélem, Wilhelmina - váltott témát Adela -, hogy a jövőben tisztességes ruhában jelensz meg e civilizált házban. Állandóan bő nadrágban slattyogsz. Botrányosan festesz. Szerinted mit gondol így rólad Lord Topham?

- Szokott gondolkodni?

- Kertésznadrág! - kiáltotta Adela undorodva.

Bill azon kevesek egyike volt, akiket Adela nem tudott megfélemlíteni.

- Ne törődj a kertésznadrágommal! - vetette oda. - Csak mondogasd magadnak, hogy együtt érzőszívet rejt, és hagyd is ennyiben a dolgot! Hogy ment az előadásod? Lehengerelted őket?

- Remekül sikerült. Rajongtak értem.

- Korán visszajöttél. Nem tudtad meghívatni magad ebédre?

Adela csettintett egyet a nyelvével.

- Drága Wilhelmina, hát elfelejtetted, hogy ma nagy ebédet adok? Mindenféle fontos ember jön, köztük Jacob Glutz.

- A Medulla-Oblongata-Glutz-tól? A pasas, aki úgy néz ki, mint egy homár?

- Nem is néz ki úgy, mint egy homár.

- Már megbocsáss, de sokkal jobban hasonlít egy homárra, mint a legtöbb homár.
- Bárhogy is, nem akarom, hogy kertésznek nézzen téged. Elvárom, hogy az alkalomnak megfelelően öltözz fel, mielőtt megérkezik.
- Természetesen. Ez csak a munkaruhám.
- A memoáron dolgoztál?
- Egész délelőtt.
- És meddig jutottál?
- Addig, amikor először találkoztál Nick Schenkkel.
- Csak?

Bill úgy gondolta, az ilyesmit már a legelején tisztázni kellett volna. Nem elég, hogy siralmas anyagi helyzete rákényszerítette az emlékirat összeállítására, de hogy Adela még ráadásul folyton a sarkában is legyen, és hajtsa őt, mint valami véreb! Kongó üresség járta át a lelkét, miközben az irodalmi ügynökségre gondolt, amit már-már szinte füstbe ment tervként könyvelt el magában.

- Jóasszony - mondta -, légy észnél! Csodálatos pályafutásod története létfontosságú részét fogja majd képezni az amerikai irodalomnak. Nem szabad elsietni! Lassan járj, tovább érsz. Formázni, csiszolni kell a művet. Te sem gondolhatod, hogy Lytton Strachey csak úgy végigszáguldott a *Viktória királynő*n, mint ahogy egy Bowery utcában tanyát vert csavargó beviharzik az ivóba egy gyors sörre.
- Jól van, értem. Azt hiszem, igazad van.
- Arra mérget vehetsz. Mondtam is tegnap Kay-nek... mi a baj?

Adela felsikoltott. Óvatosan hátrakémlelt a válla fölött. Billnek ettől olyan érzése támadt, mintha az utóbbi időben kizárólag olyanok társaságában időzött volna, akiknek kedvenc szokása

óvatosan hátrapillantani a válluk fölött. Megbabonázva figyelte nővérét, ahogy odasompolyog az ajtóhoz, gyorsan feltépi és kinéz.

- Attól féltem, Phipps talán hallgatózik - magyarázta Adela, miközben becsukta az ajtót és visszatért a szobába. - Wilhelmina, kérdezni akarok tőled valamit. Kay-jel kapcsolatban.

- Mi van vele?

Adela színpadi suttogásig halkította a hangját.

- Beszélt neked valaha egy bizonyos Joe-ról?

- Joe?

- Elárulom, miért kérdezem. Tegnap délután csengett a telefon, miközben átmentem a halion. Felvettem a kagylót, és egy férfihang szólt bele: „Kay? Itt Joe. Állíts meg, ha ezt már hallottad volna korábban, de hozzám jössz feleségül?"

Ezúttal Billen volt a sor, hogy csettintsen a nyelvével.

- Az a fiú bolond. Nem lehet...

- Mire én: „Itt Mrs. Cork", mire ő: „Hoppsz! Bocsánat", és letette. Van ötleted, ki lehetett az?

Bill birtokában volt a kérdéses információnak.

- Tudom, ki volt az. Joe Davenport, ifjú íróbarátom. Együtt gályáztunk a Superba-Llewellynnél, amíg őt lapátra nem tették. Annak idején egy fuvarral érkeztünk Hollywoodba, tizenkettedmagunkkal. Egyáltalán nem meglepő, hogy feleségül kéri Kay-t. Szerintem minden órában megteszi. Olyan szenvedélyesen szereti őt, amire csak egy volt Superba-Llewellynes képes.

- Szent ég!

- Miért? Nem helyesled a fiatalok szerelmét?

- Nem, ha az unokahúgomról és egy munkanélküli hollywoodi írócskáról van szó.

- Lehet, hogy Joe-nak pillanatnyilag nincs állása, de ragyogó jövő előtt áll, azzal a feltétellel, hogy talál egy rendes embert, aki kölcsönad neki húszezer dollárt. Mihelyt megszerzi a tőkét, kiépít magának egy gyümölcsöző irodalmi ügynöki pozíciót. Hajlandó lennél kölcsönadni neki húszezer dollárt?

- Kizárt. Kay szereti?

- Ami azt illeti, akárhányszor szóba kerül Joe, a lány gurgulázó nevetést és zavart nyihogást hallat. Talán jó jelnek számít. De ebben még ki kell kérnem Dorothy Dix véleményét.

Adela felbőszült.

- Hogy érted, hogy jó jel? Katasztrófa lenne, ha belegabalyodna egy ilyen fiatalemberbe. Én abban reménykedem, hogy Lord Tophammel köti majd össze az életét. Ezért is hívtam meg őt. Anglia legtehetősebb embereinek egyike.

- Már mondtad.

- Iszonyú nehézségek árán tudtam elhozni Gloria Pilbrightstól, csak hogy Kay találkozhasson vele. Gloria úgy tapadt hozzá, mint légy a légypapírhoz. Komolyan kell beszélnem Kay-jel. Nem fogok eltűrni semmilyen butaságot.

- Miért nem kéred meg Smedley-t, hogy ő beszéljen vele?

- Smedley!

- Mindig is azon a véleményen voltam, hogy a férfiak ilyenkor sokkal jobban oda tudnak hatni. A nők hajlamosak a túlzott tolakodásra ilyen helyzetekben. És Smedley Kay apjának a húgának a férjének a bátyja. Ez már szinte *in loco Parentis*.

Adela ezen a ponton olyan hangot hallatott, melyet egy kevésbé lenyűgözően szép nő esetében felhorkanásnak minősíthettünk volna.

*** In loco Parentis (latin): mintha az apja lenne (nem szó szerint).**

- Mintha bármire is képes volna. Smedley egy gyámoltalan birka, aki még egy libára sem tudna ráijeszteni.
- Hát akkor mutass egyet, amelyik tud!
- Ó!
- Igen?
Adela vádlón tekintett Billre. Ridegen viselkedett. Vagy száz némafilmjében ugyanígy nézett a nehézfiúkra, akik a maguk faragatlan módján megpróbáltak rosszul bánni a mi Nellünkkel. Láthatóan valami gondolat fészkelte be magát a fejébe, amely erősen megcsappantotta testvéri szeretetét a húga irányában.
- Smedley! - kiáltott fel Adela. - Tudtam, hogy még akartam valamit kérdezni tőled, de Kay-ről beszéltünk, így kiment a fejemből. Wilhelmina, te mostanában pénzt csúsztatgatsz Smedley-nek?
Bill abban bízott, hogy titok és homály fogja fedni ezt a témát mindörökre, de nyilvánvalóan nem így történt. A pillanat hevében igyekezett minél több közönyt vinni a hangjába.
- Hm, igen, kölcsönadtam neki száz dollárt.
- Te marha!
- Sajnálom, de nem tudtam ellenállni az esdeklő tekintetének.
- Nos, akkor bizonyára érdekelni fog, hogy egész éjjel részegen tivornyázott valahol. Reggeli után benéztem a szobájába, az ágya érintetlennek tűnt. Gondolom, eloldalgott Hollywoodba a száz dollároddal a zsebében.
Bill minden tőle telhetőt megtett, hogy lecsillapítsa Adelát.
- Minek aggodalmaskodsz? Évek óta nem szórakozott. Semmi baj az alkalmi görbe estékkel. A fiúk már csak ilyenek.
- Smedley már nem fiú.

- Mindig azt mondom, mivel csak egy életünk van, kötelességünk - már ha a kötelesség szó a megfelelő hogy mindent megtegyünk az emberi boldogság...
- Ugyan már! Süket duma!
- Igen, így is fel lehet fogni.
Adela odalépett a csengőgombhoz, és megnyomta.
- Az egyetlen előnye a dolognak, hogy valószínűleg nem tér vissza ebédig, vagy ha mégis, nem lesz olyan állapotban, hogy asztalhoz üljön és a soha véget nem érő, harmincas évekbeli broadwayi történeteivel untassa Mr. Glutzot.
- Ez igaz - értett egyet vele Bill. - Minden rosszban van valami jó. Miért csengetsz?
- A masszőrömet várom. Ó, Phipps, megérkezett már a masszőröm? - kérdezte a komornyiktól, amint kinyílt az ajtó.
- Igen, asszonyom.
- A szobámban van?
- Igen, asszonyom.
- Köszönöm - felelte fagyosan. - Ó, Phipps!
- Asszonyom?
Adela arca, mely kemény vonásokat vett fel, amikor Smedley-ről folyt a társalgás, most még ridegebbé vált.
- Igazából azért kérettem, Phipps, hogy megosszak magával egy olyan hírt, melyet minden bizonnyal érdeklődéssel fog hallgatni.
- Igen, asszonyom?
- Ki van rúgva! - süvöltötte Adela. Szabadjára engedte viharos érzelmeit, melyeknek királynője volt, és tekintetével mint egy lángszóróval szinte megperzselte a férfit.

5. fejezet

A komornyikok - amint annak megfigyelésére eme történet krónikásának is nyílt már alkalma a szóba forgó fauna tagjait illetően - arra vannak dresszírozva, hogy elkendőzzék az érzéseiket. Akármi kavarja fel lelki nyugalmukat, kifelé a máglyára küldött rézbőrű indián gondtalan közönyét sugározzák, ebből következően nem gyakran lehet megrendültségen kapni őket. Phipps azonban e pillanatban látványosan megsemmisült. Álla leesett, szemei elkerekedtek, tekintetébe rémület költözött.

Elkínzott pillantást vetett Billre. „Megszegte az ígéretét?", kérdezte az arckifejezése. Bill elkapta a tekintetét. „Jaj, istenem, dehogy", sugallta. „Egy szót sem szellőztettem meg belőle. Ez nekem is új, nálam jobban nem is lehetne meglepve." A bomba felrobbantását követően Adela csendben füstölgött tovább.

- Ki vagyok rúgva, asszonyom? - hebegte Phipps.

- Ki.

- De asszonyom...

Bill közbelépett a maga lendületes módján. Roget úgy fogalmazott volna művében, a *Thesaurusban,* hogy a nő meghökkent, elképedt, ledöbbent, megütközött, illetve tátva maradt a szája, mindazonáltal ő nem az a fajta volt, aki mulyán beletörődik egy ilyen döntésbe. Kedvelte Phippset, a jóakarója volt, és arra is emlékezett, mennyire szeretett volna a férfi Adela szolgálatában maradni. Elképzelni sem tudta, miért ez minden vágya, de ha így érzett, eme hihetetlenül váratlan fordulat pusztító villámcsapásként érhette. Talán ugyanazt élte át - nevezetesen, hogy fejbe kólintották egy tompa tárggyal -, mint ő előző délután, amikor megtudta Joe

Davenporttól, hogy minden vagyona pár dollárból és nyolcezer leveskonzervből áll.

- Hogy gondoltad, Adela? Nem bocsáthatod el Phippset.

- Nem? - vágott vissza Adela harciasan. - Már meg is tettem, mint a sicc!

Bill dühbe gurult. Voltak olyan pillanatok - ez is egy ilyen volt -, amikor nosztalgikus hangulatba kerülvén visszavágyódott az aranyidőkbe; gyerekkorukban ugyanis, ha Adela felbosszantotta valamivel, ő a nővére nyakába csempészett egy gilisztát vagy ravasz módon megcsapta egy kéznél lévő kemény tárggyal.

Te megőrültél, mint a *„tudatlan indus, botorul eldobja a gyöngyöt, mi többet ér, mint népe birodalma"*. Habár csak nemrég érkeztem, elég időt töltöttem el ebben a házban ahhoz, hogy megállapíthassam, Phipps a komornyikok gyöngye.

- Köszönöm, asszonyom.

- Bámulatos munkaerő. Még Arthur Treachert is túlszárnyalja. Beragyogja ezt a hodályt. A durva, csikorgó hang, amit időről időre hallani lehet a környéken, nem más, mint a többi Beverly Hills-i munkaadó irigy fogcsikorgatása, mert Phipps nem az ő szolgálatukban áll. Kirúgni őt? Abszurd. Mi az ördög adta ezt az ostoba ötletet? Adela továbbra is egy kőszobor látszatát keltette.

- Befejezted?

- Nem. De tiéd a pálya.

- Alapos okom van lapátra tenni Phippset. Te nem zavarnád el a komornyikot, aki állandóan a szobádban ólálkodik?

- Hogy mit csinál?

- Bizony. Ólálkodik. Néhány napja rajtakaptam a budoáromban, amint éppen az egyik szekrényben szimatol. Azzal védekezett, hogy egy pókot látott arrafelé.

- Asszonyom...

Adela ellentmondást nem tűrő mozdulattal hallgattatta el a nyomorultat. Viharos szenvedély vibrált a hangjában, mikor újra megszólalt.

- Tegnap is ott járt. Akkor állítólag egy egeret látott. Mintha bármi csekély esély is lenne arra, hogy egerek és pókok grasszálnak nálam. De még ha a hálószobámban hemzsegnének is az egerek és pókok, mi köze hozzá? Megmondtam neki, hogy ha még egyszer bedugja azt a rusnya orrát a szobámba, kirúgom. Ma délelőtt pedig, amikor indultam volna Pasadenába, visszajöttem a zsebkendőmért, és ott volt ő, ha úgy tetszik, az öltözőasztal alatt, hátsója az égnek meredt, mint valami fennsík a Mojave-sivatagban. A hét végéig távozik, Phipps. Felvilágosult gondolkodású nőnek tartom magam - zárta le a kérdést Adela, miközben a keze már az ajtókilincsen volt -, de nem osztom meg a hálószobámat egy komornyikkal.

Az erőteljesen bevágott ajtó csattanásának hangja lassan ült el, majd végül síri csendet hagyott maga után. Bill igyekezett feldolgozni az iménti hatásvadász jelenetet. Phipps földbe gyökerezett lábakkal állt immáron ex-munkaadójának nyitószavai óta, és olyan tüneteket produkált, mint akit alaposan gyomorszájon vágtak.

- Az ég szerelmére, Phipps, mi ez az egész? - szegezte neki a kérdést Bill.

A komornyik lassan kelt életre, mint egy férfi Galatea. Az arca sápadt és nyúzott volt.

- Nem lenne kifogása az ellen, asszonyom, ha innék egy kortyot a szódás whiskyjéből? - kérdezte halkan. - Ritkán adom át magam efféle élvezeteknek, de hatalmas sokk ért.

- Csak tessék!

- Köszönöm, asszonyom.
- És most szolgáljon néhány lábjegyzettel - kérte Bill. Komolyan nézett a komornyik szemébe. - Ez azt jelenti, hogy visszatért korábbi tevékenységéhez? Mintha megnyugtatott volna afelől, hogy mindezt már maga mögött hagyta.
- Szó sincs róla, asszonyom.
- Akkor miért szaglászott szekrényekben és mászott öltözőasztalok alá?
- Én... kerestem valamit, asszonyom.
- Mindjárt gondoltam. De micsodát?

A szolga újfent fürkésző tekintettel méregette. Most is, mint korábban, a vizsgálat láthatóan kielégítő eredményt hozott. Rövid szünetet követően a „falnak is füle van"-tudattal együtt élő ember fojtott hangján szólalt meg.
- A néhai Miss Flores naplóját keresem, asszonyom.
- Szent isten! Itt jövök én a képbe?

Phipps, aki már eldöntötte, hogy bizalmába avatja a nőt, mostanra eljutott odáig, hogy semmit sem hallgat el előle.
- Mr. Smedley egy megjegyzése adta az ötletet, asszonyom. Az úr egyik este a vacsoránál azt találta mondani, miszerint igen valószínű, hogy a néhai Miss Flores naplót vezetett, mely esetben a kötetnek feltehetőleg valahol a házban kell lennie. Eme észrevétel elhangzásakor a burgonyát szolgáltam fel éppen, és az étel szó szerint megremegett a kezemben, asszonyom. Rögvest eszembe jutott ugyanis, hogy egy olyan hölgy naplója, mint amilyen a néhai Miss Flores volt, rengeteg pénzt hozhat a megtalálójának.

Bill komoly arccal hallgatta a férfit.

- Volt már olyan különös érzése, Phipps, hogy amikor valaki mond magának valamit, azt már hallotta korábban mástól? Mint amikor egy régi, magasztos himnusz dallama ismerős a gyerekkorából.
- Nem, asszonyom.
Velem néha előfordul. Folytassa!
- Köszönöm, asszonyom. Ott tartottam, hogy egy ilyen napló felbecsülhetetlen értéket képviselhet. Tudniillik a néhai Miss Flores, asszonyom, forróvérű nő volt, ha bátorkodhatok ezzel a kifejezéssel élni. Egyik-másik körben lenne felvevőpiac az általa írt naplóra.
- Ez igaz. Szóval ez után kutat?
- Igen, asszonyom.
- De még nem találta meg?
- Nem, asszonyom.
- Milyen kár!
- Valóban, asszonyom. Átgondolva a helyzetet arra a következtetésre jutottam, hogy ha a néhai Miss Flores ténylegesen vezetett naplót, akkor azt valahol a hálóhelyén rejthette el, mely szobát jelenleg Mrs. Cork lakja.
- Tehát felrikkantott magában: „Hohó! Uccu utána!"?
- Nem teljesen, asszonyom, hanem alapos keresésbe kezdtem, és bíztam abban, hogy sikerül fellelnem.
- Ezért ragaszkodott annyira az itteni állásához?
- Pontosan, asszonyom. így viszont távoznom kell a hét végéig. Szörnyű keserűség ez, asszonyom - sopánkodott Phipps olyan sóhaj kíséretében, mely mintha elegáns cipője talpának mélységéből jött volna.
Bill eltöprengett.
- Még van pár napja.

- Mrs. Cork viszont már résen lesz, asszonyom. Még egyszer nem bírnám elviselni a gyötrelmet, ha rajtakap.
- Szenvedélyesen reagált?
- Rendkívüli módon, asszonyom. Olyan volt, mint amikor az anyatigris észreveszi, hogy valaki megpróbálja elragadni tőle a kölykét, asszonyom.
Bill megvonta a vállát.
- Vérzik magáért a szívem, de nem tudok tanácsot adni.
- Értem, asszonyom.
- Nehéz ügy.
- Valóban, asszonyom.
- Talán...
Elhallgatott. Már éppen azon volt, hogy azt javasolja a komornyiknak, csempésszen egy kevés altatót a tejbe, melyet Adela mindig elalvás előtt hörpint fel. Nála ugyanis van egy adag, amit egy Third Avenue-i csapostól kapott, és szívesen a rendelkezésére bocsátja. Ebben a pillanatban azonban Kay lépett be a franciaablakon keresztül egy golfütőtartó táskával a vállán, így az eszmecserét fel kellett függeszteni.
- Szevasz, Bill! - köszönt Kay.
- Jó reggelt, gyermekem!
- Jó reggelt, Phipps!
- Jó reggelt kívánok, kisasszony!
Az edzéstől kipirulva, a kaliforniai naptól lesülve Kay csábító látványt nyújtott. Rátekintve Bill már tudta követni Joe Davenport gondolkodásmódját, és megértette a fiú azon szokását, hogy szinte óránként megkéri a lány kezét.
- Nagyon komolynak tűntök ti ketten - jegyezte meg Kay. - Mi folyik itt?

- Phipps és én éppen Kína világpolitikai helyzetét vitattuk meg - vágta rá Bill. - Elkápráztatott a tájékozottságával.
- Akkor ne zavartassátok magatokat.
- Semmi gond. Majd egy más alkalommal folytatjuk, Phipps?
- Amikor önnek megfelel, asszonyom.
Kay bevágta a táskát egy sarokba.
- Na, Bill, húzod az igát szorgalmasan?
- Dolgozom, mint a güzü.
- A memoáron?
- Bizony.
- Izgalmas?
- Egy fikarcnyit sem. Eddig még nem is tudatosult bennem, milyen unalmas életük van a némafilmsztároknak. Borzalom, hogy az istenadta tehetségemet ilyen rabszolgamunkára fecsérlem.
- Szégyen, hogy elküldtek a stúdiótól.
- Ők húzták a rövidebbet. Akkoriban támadt egy ötletem egy remek B kategóriás filmhez, ami a Superba-Llewellyné lehetett volna, ha őrült módjára le nem mondtak volna a szolgálataimról. Sebaj, majd megírom a *Horror sztorik*nak. Egy baljós tudósról szól, aki elrabol egy lányt, és megpróbálja homárrá változtatni.
- Homárrá?
- Tudod, azok a szerzetek, akik stúdióvezetőknek néznek ki. A tudós összegyűjtött egy rakat homárt, ledarálta őket, majd a belőlük nyert kivonatot éppen be akarja fecskendezni a lány gerincébe, amikor beront a jegyese és megakadályozza a kísérletet.
- Miért tenne ilyet?
- Nem akarja, hogy a szeretett lény valami olyasmivé változzon, mint egy stúdiófőnök. Nem logikus?
- Mármint, a tudósra céloztam.

- Ó, mindössze múló szeszély. Tudod, milyenek a baljós tudósok.
- Jól hangzik. Teli van izgalommal.
- Teli van homárral. Változtatták már magát homárrá, Phipps?
- Nem, asszonyom.
- Biztos benne? Törje a fejét!
- Nem, asszonyom. Nem ért még ilyesfajta élmény.
- Akkor menjen és kérdezze meg a szakácsnőt, vele esett-e már meg ilyen.
- Igenis, asszonyom - felelte udvariasan a komornyik, majd távozott. Továbbra is viselte a profizmus álarcát: érzelemmentes ábrázatára pillantva még Sherlock Holmes sem sejthette volna, hogy keselyűk marcangolják a szívét az alakjára tökéletesen illő ing alatt.
- Mi ez a kérdezősködés? - tudakolta Kay.
-Lelkiismeretes művész vagyok. Alaposan dolgozom. Ha gengsztertörténetet írok, azt a végén leellenőriztetem egy gengszterrel. Ha hidrogénbomba a téma, kikérem egy hidrogénbomba-gyártó cég véleményét, és így tovább.
- Rendkívül érdekfeszítő lehet a munkád, Miss Shannon.
- Hát, sok érdekes emberrel kerültem kapcsolatba általa. Azt hiszem, több zsebest, bandität és csalót ismerek, mint bárki az Egyesült Államokban. Minden karácsonykor lapot küldenek nekem.
- Gyalázatos vén csirkefogó vagy, Bill. Csodálom, hogy Adela néni megtűr téged a házban.
- Olcsón írom az emlékiratait. Sosem tudott ellenállni egy jó üzletnek. És ne nevezz vén csirkefogónak! Ostobaság. Mi jöhet ezután? Valójában azért küldtem Phippset a szakácshoz, mert el akartam terelni a figyelmét a gondjairól. Adela épp az imént rúgta ki.
- Kirúgta Phippset? Na, de miért?

- Ez egy igen hosszú történet, túl hosszú ahhoz, hogy most meséljem el. Megtárgyaljuk később. Hogy ment a golf?
- Gyatrán és szégyenletesen. Lord Topham tönkrevert. Százat ütött.
- Igen, már elújságolta a hírt.
- Ezek szerint találkoztál vele. Hol van most?
- Gondolom, még telefonál. Tengerentúli hívást kezdeményezett Adela költségére. Egy londoni barátját, Bingót, Stingót vagy valami hasonló nevű egyént akart elérni. És ha már a telefonoknál tartunk, Adela úgy tájékozatott, keresett téged az ifjú barátod. Meg akarja veled beszélni a dolgot.
- Miféle ifjú barátom?
- Miért, egy tucatot tartasz belőlük? Joe Davenport. Adela tegnap elfogott egy neked szóló házassági ajánlatot Joe Davenporttól, és nem lenne túlzás azt állítani, hogy a haját tépi idegességében. Azt reméli, a brit arisztokrácia ama kellemes, ámde negyedeszű díszéhez mész feleségül, nevezetesen Lord Tophamhez.
- Tényleg? Akkor ezért hívott ide.
- Ezt nekem külön ki is emelte.
- Hát persze, csodás lenne olyan férfi feleségének lenni, aki százat tud ütni. Másrészről viszont...
- Pontosan. Másrészről viszont. Nem szabad elsiklanod afölött, hogy ha Lord Tophamet választod, fél tucat gyengeelméjű utódod fogja kánonban, oxfordi akcentussal affektálni: „Abszolút, micsoda?"
- Na, de Miss Shannon!
- Alattomos kis jövőkép.
Phipps jelent meg.

- A szakács kívánsága, hogy közöljem: még sosem változtatták homárrá, asszonyom.
- Szembe kell néznünk a rideg tényekkel, Phipps. Fő a pléhpofa, mi?
- Igen, asszonyom. Azon tűnődtem, vajon tudna-e információval szolgálni Mrs. Cork hollétével kapcsolatban, asszonyom.
- Felteszem, a szobájában van. A masszőrjére várt, ha emlékszik még.
- Ó, igen, asszonyom.
- Mondani akar neki valamit?
- Igen, asszonyom.
- A maga helyében én pillanatnyilag nem zavarnám.
- Igaza van, asszonyom.
- Milyen ügyben akar beszélni vele?
- Tudatni szeretném Mrs. Corkkal, hogy egy bizonyos Mr. Davenport megérkezett, asszonyom.

Kay felsikoltott.

- Hogyan?
- Így van, kisasszony. A garázsban tartózkodik jelenleg, az autóját állítja le. A bőröndjei már a hallban vannak.
- A bőröndjei?
- Igen, kisasszony. Mint az úriembertől megtudtam, az elmúlt éjszakát Mr. Smedley társaságában töltötte, aki meginvitálta őt néhány hétre. Köszönöm, kisasszony.

Phipps finoman meghajolt, és visszavonult.

6. fejezet

Bill törte meg a komornyik távozását követő csendet.

- Nahát, nahát - sóhajtozott.

Kay nem reagált. Nem jutott szóhoz. Phipps bejelentése azt a furcsa képzetet keltette benne, mintha Adela néni egyik némafilmjének hősnője lenne, akinek legnagyszerűbb vonása az ostromló férfiak serege ellenére folytatott erényes életmód. Tudta jól, Joe mennyire állhatatos fiatalember, de sosem gyanította, hogy a kitartása ilyen szélsőséges tettekre sarkallja. Még a legszertelenebb klubtag és a legvakmerőbb elvetemült gonosztevő is elidőzött volna azon kérdés fölött, hogy vajon bölcs dolog-e bekvártélyoznia magát és a bőröndjeit Mrs. Albert Cork otthonába, a hölgy pénztelen sógorának meghívására.

- Nahát, nahát - ismételte Bill. - Smedley a vendégszerető lélek netovábbja. Az ember azt gondolná, déli államból származik.

- Egyszerűen őrült! - fortyant fel Kay. - Ide ő nem hívhat meg senkit. Ez nem az ő háza.

- Erre Adela minden bizonnyal felhívja majd a figyelmét.

A rejtély egy másik aspektusa is szemet szúrt Kay-nek.

- És Phipps mit értett azon, hogy az éjszakát Joe társaságában töltötte? Smedley bácsi sosem jár el szórakozni. Ő maga mondta.

- Múlt éjjel viszont kirúgott a hámból.

- Akkor ezért nem láttam a vacsoránál. Azt hittem, fájt a feje.

- Most már lehet, hogy fáj.

Kay tipródott. Rajongott Smedley-ért, és a gondolat, mi vár rá bácsikája felelőtlen kedélyességének következtében, belemarkolt nemes szívébe.

- Szerinted Adela néni nagyon leteremti majd?
- Ha ellene akarsz fogadni, tíz az öthöz tegyél rá. De hagyjuk Smedley-t - zárta le Bill. - Foglalkozzunk inkább a pillanatokon belül esedékes szent találkával! Szóval fiatal barátod társaságát élvezhetjük néhány hétig, mi? Nahát, nahát.

Kay elpirult. Talán azért, mert Bill filmes tapasztalataira alapozva úgy vélte, minden jelenet jobban mutat zenei aláfestéssel, így nagy átéléssel dúdolni kezdte Mendelssohn *Nászindulóját.*

- Ne hívd fiatal barátomnak! És szerintem csak pár percig marad.
- Gondolod, hogy Adela kidobja?
- Hát nem?
- Nem hiszem. Nem, ha én képviselem az ügyét. Minden ékesszólási képességemet bevetem majd az érdekében. A Superba-Llewellyn volt dolgozóinak össze kell tartaniuk.

Phipps tűnt fel az ajtóban.

- Mr. Davenport - jelentette, mire a - Bill véleménye szerint - napsugaras kedvű Joe lépett be.

Annak dacára, hogy enyhe fejfájás gyötörte - ami elkerülhetetlen jelenség egy olyan éjszakát követő reggelen, melyet annak a Smedley Corknak a társaságában töltött, aki ötévnyi absztinenciából fakadó lemaradását kívánta nagy igyekezettel behozni -, láthatóan ragyogó hangulatban leledzett. Sugárzó mosolyt villantott Billre és Kay-re, különösképpen ez utóbbira, szinte „tophami" túl-buzgósággal.

- Hello mindenkinek! - köszönt, és bizonyára hozzátette volna, hogy ez a legőrültebb és legboldogabb nap az évben, ha eszébe jutott volna.
- Szevasz, Bill!
- Szia, Joe!

- És hello, Kay, aki - annyira igaz, mint hogy itt állok és lélegzem - a legvonzóbb lány a világon!
- Jó reggelt!
- Nos, megérkeztem. Merre van a vendéglátóm?
- Éppen masszírozzák. Ha tudtam volna, hogy jössz, Joe, sütöttem volna süteményt. Leesett az állunk, mikor Phipps előadta, hogy te leszel a nap meglepetése Adela nővérem számára.
- A nap kellemetlen meglepetése - javította ki Kay.
Joe észrevehetően megbántódott. Szép kis fogadtatás, mondhatta magában. Ezen a reggelen mosolygós arcokat szeretett volna látni maga körül. Senki, még egy viszonylag szerény fiatalember sem örül annak, ha éreztetik vele, hogy a jelenléte rontást hoz a házra.
- Csak képzelődöm - kérdezte gyászosan -, vagy tényleg langyos fogadtatásban részesítettetek? Nem vagyok leprás, tudjátok.
- Pedig akár az is lehetnél - replikázott Kay.
- Szerinted Mrs. Cork nem lát szívesen?
- Szerencséd lesz, ha megúszod néhány vérző sebbel. Emlékszel, én figyelmeztettelek aznap, az ebédnél.
Bill ekkor úgy látta, ideje közbelépnie. Ő is azon a véleményen volt, hogy a beszélgetés meglehetősen morbid irányt vett.
- Abszurd - mondta. - Meleg dél-kaliforniai üdvözlésre számíthatsz Adelától. Csak várj, amíg jobb belátásra nem térítem!
- Térítheti-e bárki is jobb belátásra Adela nénit?
- Én. Akár egy hangszeren, úgy tudok rajta játszani. Egy percet se aggódj, Joe! Garantálom, hogy kezes bárány lesz. Hallom, belefutottál a mi Smedley-nkbe múlt éjjel.
- Igen.
- Milyen különös véletlen.

- Nem annyira. Taxiban ültem a kapu előtt, amikor ő kijött, és összeismerkedtünk.
- Mit kerestél a kapu előtt taxiban?
- Nézelődtem. Majd lefuvaroztam őt a hegyről. És mikor felfedeztük, hogy egyikünknek sincs semmi dolga, ésszerűnek tűnt egyesíteni erőinket. Először is haraptunk valamit Mike Romanovnál.
- És azután?
- Benéztünk a Mocambóba. Smedley itt már elég felszabadult volt.
- Képzelem.
- Ezt követően a Ciróba tértünk be.
- Folytatta a felszabadulást?
- Mi az, hogy!
- Ekkor hívott meg téged ide?
- Igen.

Bill bólintott.

- Azt hiszem, könnyűszerrel rekonstruálni tudom a jelenetet. Először felmászott az asztalra, levette a zakóját, és kijelentette, hogy a teremben lévő bármelyik két fickót képes elagyabugyálni.
- Bármelyik hármat.
- Utána mintha megenyhült volna. Lemászott, visszavette a zakóját, sírt egy sort, majd az összes jelenlévőt meghívta a hegyoldalban található otthonába. „Kiváltképp téged, drága fiam", fordult oda hozzád.
- Mintha ott lettél volna!
- Kár, hogy nem voltam. Mi történt ezután?
- Váratlanul elveszítettem. Az egyik pillanatban még ott volt, a következőben pedig már nem. Ismered az indiai kötél trükkjét?
- Nem, de tudom, mire célzol. Eltűnt?

- Mint szürke szamár a ködben. Fogalmam sincs, hová lett.
- Felteszem, a Ventura Boulevardon lévő többi helyet látogatta végig. Tudom, hogyan viselkedik Smedley ilyen alkalmakkor. Szemtanúk tájékoztattak a szokásait illetően. Szeret elcsatangolni és új arcokat felfedezni. A Ventura Boulevardon az arcok mindig újak és kedvesek. Bizonyára úgy vélte, egyedül jobban ki tudja teljesíteni önmagát. Az is előfordulhatott volna, Kay, hogy összetrombitálod a vérebeket és keresést indítasz, hogy megtudd, hazaért-e épségben.
- Valóban.
- De tudjuk, hogy nem aludt az ágyában.
- Hogy?!
- Adela mondta. Reggeli után ágyvizitet tartott. A fiú egész éjjel dorbézolt.
- Miért csinál ilyeneket?
Bill tudta a választ.
- Mert marha. Smedley Cork a szemem előtt érett fiúból férfivá. Kisfiúként még csak kis marha volt, most már egy nagy marha. Mesélj még! - kérte Bill, miután Kay kiviharzott. - Smedley előadta a Beatrice Lillie-t utánzó számát?
- Nem, ilyesmire nem emlékszem.
- Úgy tudom, gyakran rukkol elő vele. Előbb a Beatrice Lillie-utánzással, majd a tapsvihartól felbátorodva el szokta szavalni a néhai Rudyard Kipling *Gunga Dinjét* Falrengető lehet. Mivel töltöttétek az időt?
Joe arca, mely korábban kissé elkomorult Mrs. Cork nevének hallatán, most felderült. Újra sugárzott.
- Bill, remek újságom van a számodra. Emlékszel azokra a fazonokra, akik Aachenből vitték a jó hírt Gentbe? Persze nem vagyok velük egy súlycsoportban. Az a jó hírem van, hogy jó

hírekkel szolgálhatok. Ugrándozni fogsz örömödben, és összecsapod a kis kezeidet, Wilhelminám. Azt kérded, mivel ütöttük el az időt. Mihelyt úgy láttam, elérkezett az ideje, belevágtam. Az üzletről beszélgettünk.

- Bill felvonta a szemöldökét.

- Üzletről? Smedley-vel?

- Elővezettem neki az irodalmi ügynökség tervét. Nem ment könnyen, mert a figyelme hajlamos volt elkalandozni. Kristálytisztán elmagyaráztam neki, ő pedig csak ült hátradőlve, üveges szemekkel, mint egy hal a vágódeszkán, amikor a következő kérdéssel álltam elő: „Na, mit szólsz hozzá?". Ekkor talpra ugrott, és valamiféle történelem előtti időkből származó iskolai jelszavakat kezdett skandálni, ami egy időre mellékvágányra terelte a témát, ha érted, mire gondolok. Így persze akadályokat gördített meggyőző reklámszövegem útjába. De sziklaszilárd maradtam, nem tágítottam, és örömmel tudatom, drága társam, hogy minden a legnagyobb rendben. Megragadtam az egyik világos pillanatát, és nyélbe ütöttem a dolgot: rendelkezésünkre fogja bocsátani a húszezer dollárt, amire szükségünk van, hogy feltehessük a lábunkat a gazdagság létrájának első fokára. Az ég szerelmére, asszonyság - emelte fel a hangját Joe döbbenten miért nem ugrándozol és csapod össze kis kezeidet? Hát nem figyeltél? Cork papa határozottan megígérte, hogy megkapjuk a húszezer dollárt, ami az ügynökség megvásárlásához kell.

Szomorú, szánakozó tekintet költözött Bill szemébe, egy olyan anyáé, aki kénytelen elmondani szeretett gyermekének, hogy a cukorkához jutást illető esélyei csekélyek, ha egyáltalán léteznek.

- Van egy bökkenő - árulta el.

- Mi? Miféle bökkenő?

- Csak az, hogy Smedley-nek egy centje sincs.
- Hogy?!
- Bizony, egy centje sincs.
Joe hatalmas szemeket meresztett. Nem tudta hová tenni a dolgot.
- Hiszen te mondtad, hogy milliomos.
- Dehogy.
- De, tegnap, a hotelben. Azt mondtad, a nővéred egy milliomoshoz ment feleségül.
Bill szomorú, szánakozó pillantása még kifejezőbbé vált.
- Smedley nem Adela férje, szegény, félrevezetett fiatal barátom. Adela férje már nincs velünk. Odafent van - mutatott Bill az ég felé. - Ő az az úr a hárfával. Smedley az öccse, és mint kifejtettem, egy centje sincs. Mivel aligha feltételezhetjük, hogy a tegnapi grandiózus ivászat után bármennyi is megmaradt abból a százasból, amit kölcsönadtam neki.
Joe alapjaiban rengett meg.
- Arra célzol, hogy múlt éjjel becsapott?
- Nem hinném, hogy szándékosan tette.
- Csupán véletlenül, mi?
Bill sóhajtott. Immár úgy érezte magát, mint egy anya, aki azon felül, hogy kénytelen volt elárulni gyermekének, ne számítson cukorkára, most arra kényszerül, hogy a szeretett utódot kupán vágja egy homokkal megtöltött zoknival.
- A helyzet a következő, Joe. Szegény Smedley-t nagyzási hóbort keríti hatalmába, amikor jól felönt a garatra. Ilyenkor azt hiszi, visszatért azokba az időkbe, amikor még tényleg gazdag volt... mielőtt még elszórta volna a vagyonát olyan musicalekre, amiket szombatonként nem adtak, színtársulatokra, melyek előadásaira senki sem vett jegyet, csehszlovák balettre és angliai francia

nagyoperákra. Egy időben ő volt a Broadway legnagyobb mecénása. Szerintem több bukott darabot pénzelt, mint bármely más két üzletember együttvéve. Mihelyt egy drámai mű a szokásosnál is reménytelenebbnek bizonyult, hirtelen kiáltások hangzottak fel: „Hol van Smedley?" Nem tarthatott sokáig megtalálni őt. Az utolsó pár ezer dollárja egy könnyed kis francia vígjátékra ment el, amit egy pénteki napon kezdtek játszani, és a hét végére már le is vették a műsorról. Azóta nincstelen, napi háromszori étkezése pedig Adela nővérem fukar jóindulatától függ.

Ekkor elhallgatott, és Joe, aki eddig az asztalt markolta, lassan engedett a szorításból.

- Értem - válaszolta.

- Attól félek, ez hatalmas csapás lehet.

- Igen, az. Rettentő csalódás. Azt hiszem, járok egyet a kertben, és elmélkedem kicsit.

- Bárcsak elmondhattam volna tapintatosabban.

- Ó, semmi gond - felelte Joe tompán.

Lehajtott fejjel távozott a franciaablakon keresztül. Ugyanebben a pillanatban Adela bukkant fel az ajtóban, és csodálkozva nézett a távolodó fiú után.

- Ki az ott? - tudakolta.

- Hogy? - kérdezett vissza szórakozottan Bill. Gondolatai még mindig Joe, illetve az ő összetört álmai körül jártak.

- A furcsa fiatalember, aki az imént ment ki.

- A fiatalember, akire célzol, a legkevésbé sem furcsa. Ő egy tökéletesen normális, egészséges fiú, az a fajta, akinek Amerika megköszönheti, hogy az, ami. Joe Davenport. Nemrég beszéltünk róla.

Adela megtántorodott.

- Davenport! Mit keres itt az az ember? Te hívtad meg?
- Nem. Smedley.

Adela szép szemei kidülledtek. Úgy festett, mint Louise de Kérouaille egy igen rossz reggelén. Ha egy korábbi ismerőse, akivel együtt dolgozott a némafilmes időkben, most belopakodott volna a szobába és megpillantotta volna az arcát, nyomban felmászott volna a legközelebbi jakarandafára. Ugyanígy nézhetett ki régen, amikor rátört az igazgatókra az irodájukban, a rettegett „Beszélnem kell magával, Mr. Marsupial!" felkiáltással az ajkán.

- Azt akarod nekem mondani, hogy Smedley - *Smedley* - embereket hívogat az én házamba?
- Így igaz. Ők ketten állítólag véletlenül futottak össze múlt éjjel. Összehaverkodtak, és Smedley ragaszkodott hozzá, hogy a fiú fészkelje be magát hozzánk néhány hétre. Meg fogod kedvelni Joe-t. Rendkívüli fickó.
- Hah!

Bill bekeményített.

- Ide figyelj, Adela! - ripakodott rá. - Számítottam rá, hogy meg kell küzdjek veled ez ügyben, így kiötlöttem egy tervet.
- Én is. Hívatom Phippset, és kidobatom az ürgét.
- Semmi ilyesmit nem fogsz tenni. Szívélyesen üdvözlöd, és úgy bánsz vele, mint a hímes tojással. És amikor azt mondom, hímes tojás, akkor úgy is értem. Adela, te és én ugyebár együtt nőttünk fel.
- Azóta is próbálom elfelejteni.
- És mikor együtt gyerekeskedtünk - folytatta Bill kemény, rideg hangon -, ha még emlékszel, szokásommá vált férgeket lecsúsztatni a tarkódon időről időre, amikor úgy láttam, némi megrendszabályozásra szorul az elviselhetetlen természeted. Tarts csak ki elhatározásod mellett, miszerint visszautasítod, hogy Joe

Davenport barátom vendégszerető házigazdája leszel, és folytatom a jól bevált gyakorlatot.

- Nem vagyok meglepve.

- Nem, és még kevésbé leszel ebéd után, mikor a rózsakertet mutogatod Jacob Glutznak, és a hátad mögé lopózom egy maroknyi gilisztával.

Adela levegő után kapkodott. A Wilhelminával való negyvenéves kapcsolata azt a kellemetlen érzetet keltette benne, hogy nem érdemes ujjat húznia a húgával. Voltak dolgok, amiket Wilhelmina habozott volna megtenni, de Adela be kellett vallja magának, hogy nem sok ilyen létezett.

- Attól tartok, komolyan gondolod.

- Persze hogy komolyan gondolom. Nem egy féreg vár rád, vésd az eszedbe, hanem egy egész sereg! Hatalmas, húsos, nyálkás kukacok, Adela. Kígyózó, tekergőző, csúszó-mászó férgek. Hideg, nyúlós...

Adela megadta magát.

- Szükségtelen tovább ecsetelned - szakította félbe hűvösen.

- Jobb belátásra tértél?

- Ígérem, udvarias leszek a barátoddal.

- Remek. Ó, Joe! - szólt ki Bill a franciaablakon. - Idejönnél egy percre? Kezdheted gyakorolni a napsugaras mosolyodat, Adela. Látni akarom, ahogy kettészeli az arcodat. És mikor a vendégedhez beszélsz, legyen a hangod a búgó gerlicéé, amely a társát hívja. Joe, bemutatom a vendéglátódat. A nővérem, Mrs. Cork.

Joe még mindig lehorgasztott fejjel járt-kelt. Még a természet - melyet arrafelé a narancsfák, citromfák, jakarandafák és csörgőkígyók képviseltek - élvezete sem tudott enyhíteni a kétségbeesésen, ami fogva tartotta. Tompán érzékelt valami megtermettet és nőieset maga előtt. Gépiesen biccentett feléje.

- Jó napot! - köszönt.
- Magának is! - préselte ki magából Adela, szemmel látható erőfeszítés árán.
- Épp most tudattam a nővéremmel a jelenlétedet - tódította Bill. - Majd kiugrik a bőréből örömében, ugye, Adela?
Pillanatnyi csend állt be.
- Igen - hazudta Adela.
- Úgy ám. Szóval érezd magad otthon, Joe! Státuszod, mint már előrevetítettem, a hímes tojáséhoz hasonló.
- Ó, ez kedves.
- Igen, bizonyára élvezni fogod. Itt, nálunk, a hímes tojások aranyéletet élnek. Á, Lord Topham! - kiáltott fel Bill, amint a férfi belépett a szobába egy kurta „Hahó!" kíséretében. - Hadd mutassam be Joe Davenportot.
- Hello! - fogott vele kezet a lord.
- Hello! - üdvözölte őt Joe.
Újabb pillanatnyi csend állt be.
- Esetleg megmutathatná Mr. Davenportnak a szobáját, Lord Topham - vetette fel Adela. Érezhetően küszködött a beszéddel. - A magáéval szomszédos lesz az övé.
- Rendicsek - engedelmeskedett Lord Topham, mivel a feladat teljesítése nem haladta meg a képességeit. Távoztak Joe-val. A nyitott ajtón keresztül még hallani lehetett, amint újdonsült barátjának meséli, hogyan ütött százat reggel.
Bill annak a nőnek a sóhaját hallatta, aki mindent sikeresen elrendezett.
- Na, Adela - lelkendezett -, szívből gratulálok! Szuper voltál! Pont a megfelelő, meleg, de mégis előkelő hangot ütötted meg. Akár

Sába királynője is lehettél volna, ahogy Salamon királyt üdvözlöd. De miért vágsz ilyen képet? Mi jár a fejedben?
Vágyakozó kifejezés jelent meg Adela arcán.
- Csak az jutott eszembe, hogy mióta a házamban tartózkodsz, vagy egy tucatszor ejthettem volna valami nehezet a fejedre az emeletről - de nem tettem meg.
Az összes szomorú kifejezés közül a „lehetett volna" a legszomorúbb.
- Nos, Kay? Szerencsével jártál?
Kay lépett be, és aggodalmasnak tűnt.
- Sehol sem találom. Jó reggelt, Adela néni! Smedley bácsit keresem.
Adela orrlyukaiból füttyszerű, sípoló gőzt utánzó hang tört elő.
- Én is - vetette oda mogorván. - Meg akarom kérdezni tőle, mégis mit gondolt, amikor meghívta a házamba a felháborító barátját.
Bill meglepettnek látszott.
- Azt hittem, kedveled Joe-t. Elbűvölően viselkedtél vele az imént. Talán Phipps tud nekünk segíteni - vélte, mihelyt a komornyik megjelent egy koktélhozzávalókat tartalmazó tálcával. - Phipps, nem látta Mr. Smedley-t?
- Múlt éjjel óta nem, asszonyom.
- És nem tudja, merre lehet? - érdeklődött Kay.
- De, kisasszony - derült fel a komornyik arca. - Börtönben van.

7. fejezet

Beletelt némi időbe, mire eme címlapokra kívánkozó hírre bárki is reagálni tudott a jelenlévők közül. A szavak elhaltak ajkukon, így

mindössze a tekintet nyelve állt rendelkezésükre, mely azonban sosem kielégítő. Végül Kay szólalt meg először.

- Börtönben?

- Igen, kisasszony. Mr. Smedley a rendőrség kezében van. Ma délelőtt a börtönből telefonált.

Velőtrázó sikoly hagyta el Adela száját. Amikor minden hétvégén összeadta a háztartás költségeit, és mialatt figyelte sógorát az étkezések alkalmával, ahogy az mindenből kétszer vett, néha arra gondolt - mivel álmodozó típus volt... hát nem mind azok vagyunk? -, hogy milyen csodás lenne, ha ez az ember egy alaktalan szellem volna, kinek maradványai a családi sírkamra mélyén hevernek, de abban sosem reménykedett, hogy egy nap börtönbe kerül. A zárka káros hírverést gerjeszt, ami nemcsak a foglyot érinti, hanem annak rokonait is: ADELA SHANNON EGY CSALÁDTAGJÁT BEKASZTLIZTÁK, FÉNYKÉP ADELA SHANNONRÓL. Miközben lepergett szeme előtt a jelenet, kellemetlen érzés fogta el, mintha verdeső lepkéket nyelt volna le.

- Ó, te jó ég! - rikoltotta.

- Az úr azt javasolta, hogy tegyem meg a szükséges lépéseket a megfelelő csatornákon keresztül – folytatta Phipps. - Mindazonáltal nem hanyagolhattam el a ház körüli kötelességeimet.

- És az nem jutott eszébe, hogy mindezt megemlítse nekünk? - kérdezte Bill.

- Nem, asszonyom. Mr. Smedley megkért, hogy tartsam titokban.

Adela szüntelenül ökölbe szorítgatta a kezét, mintha csak a sógor nyakát ragadná meg. Talán az a gondolat futott át az agyán, miszerint a hiányosság, hogy eddig nem fojtotta meg Smedley-t, hatalmas hanyagság volt a részéről. Az ember mindig halogatja az ilyesmit, később pedig megbánja késlekedését.

- Részleteket is megtudott? - tudakolta Bill.

- Igen, asszonyom. Mr. Smedley szolgált némi információval. Mialatt múlt éjjel egy éjszakai mulatót látogatott meg a Ventura Boulevardon, hátba szúrta a konferansziét egy osztrigásvillával. Utóbbi ezen láthatóan megdöbbent, hívta a vezetőséget, mely értesítette a rendőrséget, végül pedig Mr. Smedley-t a kapitányságra szállították. Remélem, az eset nem kerül a lapokba, asszonyom.

- Én is, Phipps. Az elme vonakodik elképzelni, mit tenne ebben a helyzetben Louella Parsons.

- Valóban, asszonyom. Határozottan vonakodik.

- Phipps - mondta Adela fojtott hangon -, elmehet.

- Igenis, asszonyom.

Megszabadulván a komornyiktól, Adela végre szabadjára tudta engedni a benne forrongó érzelmeket. Pár pillanatig még a sógoráról beszélt, de úgy, hogy akkor sem lehetett volna elítélőbb, ha a férfi egy gonosztevő lett volna, aki éppen lemészárolt hat embert egy kisbaltával. Szinte tökéletes jellemrajzot adott a távolban hűsölő Smedley-ről, és akár a végtelenségig is képes lett volna folytatni, ha nem fogyott volna ki a szuszból. Őt hallgatván Billben hirtelen akaratlan tisztelet ébredt a testvére iránt, akit sosem kedvelt. Úgy vélte, hogy bár Adelának megvannak a maga hibái, el kell ismernie szókincsének gazdagságát.

- Ne izgasd fel magad!

- Hogy ne izgassam fel magam? Hah! Szóval ez történik, ha egy percre leveszem a tekintetem Smedley-ről. Javíthatatlan.

A szó, amit múlt éjjel, azt hiszem, képtelen lett volna helyesen kimondani.

Phipps bukkant fel ismét.

- Úgy gondoltam, tudni kívánja, asszonyom - jelentette diszkrét, suttogó hangon -, hogy Mr. Smedley az imént visszatért. Éppen a bejárati ajtón lépett be, amikor a hallon haladtam keresztül.
- Még sincs börtönben? - értetlenkedett Kay.
- Ezek szerint nincs, kisasszony.
- Hogy festett?
- Láthatóan nem volt túlságosan emelkedett hangulatban, kisasszony.
Adela szemei szikrákat hánytak. Valójában szinte izzott körülötte a levegő. Ha egy külső szemlélő is tanúja lett volna az eseményeknek, az a benyomása támadt volna, hogy ha hátba akarná veregetni, megégetné a kezét. Nem mintha egy külső szemlélő vette volna magának a bátorságot arra, hogy hátba veregesse Adelát, hacsak nem egy kivételesen merész egyénről van szó.
- Merre van?
- Visszavonult a szobájába, asszonyom, hogy megborotválkozzon.
- Bizonyára fürdőt is szeretne venni - tette hozzá Bill.
- Azon már túl van, asszonyom. A hivatalos személyek megmosdatták.
- Phipps, távozzon! - utasította Adela.
- Igenis, asszonyom.
- Jobb, ha most felrohansz, és ránézel szegényre, Kay - vélekedett Bill. - Szüksége lehet valakire, aki fogja a kezét.
Kay nyugtalan pillantást vetett Adelára, aki remegő orrcimpákkal meredt maga elé.
- Bill, kérlek, csinálj valamit! Teljesen kikészül.
- Vettem észre - nyugtázta Bill. - Érzelmes pillanataiban Adela mindig is Baál egyik papjaként viselkedik, aki késekkel vagdossa magát. De bízd csak ide, gondom lesz rá!

- Nagy megnyugvást jelentesz nekem, Bill.
- Számíthatsz rám.
- Isten áldjon meg!

Kay elviharzott, Bill pedig Adelához fordult, aki immár a fogait csikorgatta.

- Most viszont, Adela, hűtsd le magad! Hagyd abba a forrongást, kérlek!
- Ne szólj hozzám!
- Pedig pontosan ezt fogom tenni. Adela, elegem van belőled!
- Ugyan, kérlek!

Bill, aki már veteránnak számított a ködös múltba vesző gyerekkoruk számtalan testvércsatájában, felemelte a hangját. Ezen alkalmakkor igen hálás volt a gondviselésnek, amiért ilyen egészséges, erős hangszálakkal áldotta meg. Egy efféle helyzetet ugyanis fél tüdővel nehezen lehetett volna megfelelően kezelni.

- Elegem van belőled! - ismételte. - Itt ülsz, és nyalogatod a szád szélét arra a jövőképre gondolva, hogy kibelezed szegény öreg Smedley-t. Milyen ördögi despota vagy! Imádod kínozni és gyötörni az embereket. Olyan vagy, mint Simon Legree, azzal a különbséggel, hogy belőled hiányzik az ő elbűvölő modora. Továbbra is fenntartom a véleményemet, miszerint megölted Al Corkot.

Adela, aki már felvette volna a Simon Legree-fonalat, inkább úgy döntött, hanyagolja a témát.

- A férjemet egy városnéző busz ütötte el.

Bill bólintott. Természetesen volt ebben valami.

- Lehet, hogy az is hozzájárult - értett egyet -, ám valójában a házasságotok volt az oka. De nincs értelme ezeknek a családi

vitáknak - tette hozzá enyhébb stílusban. - Sajnálom, ha durva voltam.

- Mindig az vagy.

- Most még a szokásosnál is durvább voltam. De szeretem Smedley-t. Tizenöt éves, pattanásos kora óta szeretem. Akkor is szerettem, amikor broadwayi bukásokra szórta el a pénzét. És most is szeretem. Gondolom, valamiféle agybaj lehet ez nálam. Talán rám nézhetne egy pszichiáter. Mindazonáltal ez az igazság. Szóval kivételesen kivetkőzhetnél önmagadból és rendesen bánhatnál vele!

Adela felhúzta az orrát.

- Úgy érzem, elég „rendesen bántam vele". Öt éve támogatom, ami iszonyú nehézségeket okoz.

- Fenébe a nehézséggel!

- Muszáj káromkodnod?

- Természetesen. Mit vársz tőlem, amikor az észbeli képességeimet kérdőjelezed meg azzal, hogy egy ilyen maszlagot próbálsz beadni nekem? Egy tucat Smedley-t is el tudtál volna tartani. Al Cork annyi pénzt hagyott rád, amivel elsüllyeszthetnél egy hajót, nem beszélve az utasításáról, miszerint támogatnod kell Smedley-t. Bármennyit is költesz szerencsétlen flótásra, elégtételt jelent a szadista hajlamaidnak, hogy elnyomó uralmad alatt tarthatod. Megint durva vagyok?

- Az bizony.

- Sejtettem. Rendben, hagyjuk. De ne feledkezz meg a *„kegyelem kényszeréről"*. Mert *„a kegyelem kényszeréről mit se tudsz"*. De nem ám! *„Az, mint az ég szelíd esője hull alá a földre"*. Vagy legalábbis ezt mondják.

- A kegyelem kényszere! Badarság!

- Imádkozz, hogy Shakespeare ezt meg ne hallja!

- Én...

Adela elhallgatott és megmerevedett. Úgy festett, mint a nőstény leopárd, amely éppen megpillantotta áldozatát. Smedley lépett a szobába ugyanis, Kay-jel a nyomában.

Hah! - süvöltötte Adela.

- Smedley, aki általában kifogástalanul nézett ki, most koszos és megviselt volt, mint egy római császár, aki éjjel túl sokáig üldögélt egy üveg falernumi bor fölött. A rendőrség tagjai, kétségbe nem vonva, hogy a legjobb szándék vezérli őket, mindazonáltal hajlamosak meggyűrni az ember külsejét, amikor éjszakai mulatókból ráncigálják ki, rabszállítókba taszigálják be, majd tömlöcbe vetik. Smedley Palm Beach öltönye úgy festett, mintha a gazdája benne aludt volna, ami így is volt. Annak ellenére azonban, hogy immár bűnügyi aktával és egy hajléktalan kerékpáros küllemével rendelkezett, nem szégyenlősen oldalgott be, hanem merészen, szinte büszkén lépdelt befelé. Felszegte az állát - a tokáját is -, véreres szemei pedig kihívóan ragyogtak, mintha valamiféle belső forrásból bátorságot és elszántságot merített volna.

Adela megfeszítette az izmait.

- Nos, Smedley? - nézett rá számonkérően.

- Nos? - kérdezett vissza Smedley.

- Alaposan ránk ijesztettél - mondta Bill.

Smedley pislogott párat. Úgy tűnt, nehézségei támadtak tekintetének fókuszálásában.

- Hé, hello, Bill!

- Hello, hallom, sűrűn a pohár fenekére néztél múlt éjjel.

- Nem látlak! Valamiért a látásom nem az igazi ma délelőtt. Foltok úsznak a szemem előtt. Nagyon sárgának látszol.

- Csak a képzeleted játszik veled. Igazából szép rózsaszín vagyok.

Adela, aki mindeközben az asztal mellett ült, ellentmondást nem tűrően, ütemesen kopogtatott rajta, miáltal egy megfigyelőnek olyan érzése támadhatott volna, hogy a nő kezébe árverezőkalapács kívánkozik. Mindazonáltal az ujjhegyei is sokra voltak hivatottak, éppúgy, mint Phippséi, amikor a férfi egy széfen ügyködött velük.

- Ne foglalkozz azzal, hogy néz ki Wilhelmina! - ripakodott rá. - Magyarázatot várok.

Bill felvonta a szemöldökét.

- Úgy véled, magyarázattal tartozik neked, miért szúrta hátba egy lokál ceremóniamesterét? Csak azt tette, amit az ösztönei súgtak neki. De az jobban izgat, miért nem vagy börtönben, Smedley. Phipps úgy informált minket, hogy málló falú tömlöcben senyvedsz, testeden patkányok csámcsognak. Mi történt? A börtönőr lánya becsempészett neked egy ráspolyt húsos pitébe rejtve?

- A bíróság elengedett egy figyelmeztetéssel.

- Látod - mondta Bill dicsőségesen -, a kegyelem kényszeréről mit sem tudsz. Talán legközelebb már hiszel nekem.

Adela lesújtott nyöszörgést hallatott, mintha csak az égiekhez fohászkodott volna, hogy legyenek tanúi szenvedéseinek. Hangja remegett, mint ahogy kétségtelenül remegett volna sikeres filmes napjaiban is, ha mély érzéseit nem fejezték volna ki a korszak filmfeliratai.

- Szégyenletes! - sápítozott. - Adela Shannon sógorát hatalmas felhajtás közepette börtönbe vetik Los Angelesben!

Kay elkapta Bill tekintetét.

- Gondolom, meglehetősen vegyes ott a társaság - vélekedett.

- Felteszem, mindenki elég laza - mondta Bill.

- Kiöltöznek arrafelé?

- Fekete nyakkendő a módi.

- Kérlek! - rikácsolta Adela.
Ismét a börtönviselthez fordult.
- Na, Smedley?! Még mindig várom a magyarázatot.
- Feleld azt, hogy csak a sivár lelkűek nem képesek örvendezni.
- Wilhelmina, kérlek!
- Pedig így igaz - védekezett Bill. - Kérdezz meg bárkit!
- Meg tudod magyarázni a történteket?
Felsőtestének különös, tekergőző mozdulata arról árulkodott, hogy Smedley megpróbálta kihúzni magát.
- Persze hogy meg tudom magyarázni. Teljes körű és kielégítő magyarázattal tudok szolgálni. Ünnepeltem.
- Ünnepeltél? Mit?
- A legcsodálatosabb szerencsét, ami egy nélkülözőt érhet. Kay-nek már elmeséltem odafent.
Kay bólintott.
- Igazi romantikus történet - vélte. - Remek B kategóriás film készülhetne belőle.
Bill összeráncolta a homlokát.
- Ne emlegess B kategóriás filmeket a jelenlétemben, lányom! Még meg is forgatnád a kést a sebemben?
- Ó, Bill, ne haragudj.
- Semmi baj, gyermekem. Meggondolatlanul szóltál. Folytasd, Smedley!
Smedley tekintélyesen felfújta magát. Elérkezett az ő pillanata. Olyan férfi volt, aki rendszerint nehezen tudta magára vonni az otthoniak figyelmét. Jelentékeny anekdotagyűjteménnyel rendelkezett, Adela azonban hajlamos volt félbeszakítani ezeket még a nyitánynál. Körülbelül öt éve nem adódott olyan helyzet, hogy beszédre szólították volna fel.

- Úgy igaz, ahogy Kay is mondta. Igazi romantikus történet. Tegnap este a teraszon időztem, elmerengtem, amikor hirtelen az őrangyalom a fülembe kezdett suttogni...

- Ó, menj, és feküdj le! - szólt közbe Adela türelmetlenül.

Smedley gőgös tekintetet lövellt felé.

- Nem megyek lefeküdni!

- Szerintem is meg kellene hallgatnod a sztorit az őrangyaláról.

- Én személy szerint mindig örömmel hallgatom az őrangyalok ténykedését - bátorította Bill. - Mit suttogott a füledbe?

- A következőt: „Smedley fiam, a szekrény tetején próbáld meg!"

Adela lehunyta a szemét. Elképzelhető, hogy fohászkodott, de nagy valószínűséggel nem így volt.

- Ezt már nem bírom sokáig.

- Én éppen ellenkezőleg - vetette oda Bill -, a végtelenségig tudnám hallgatni. Mondd tovább, Smedley! Miféle szekrény? És hol?

- Az Adela szobájában lévő.

Adela görcsösen összerezzent. Nem mintha ezért hibáztatni lehetett volna. Azon töprengett, szenvedett-e el valaha női hálóhely ilyen mértékű megszállást. Előbb Phipps, most pedig Smedley. A hálószobája valóban a hálószobája, kérdezte magában, vagy inkább a New York-i Grand Central Terminal?

Szúrós szemmel meredt a sógorára.

- Randalíroztál a szobámban?

- Beugrottam egy percre, igen. Kerestem valamit.

Bill hirtelen megvilágosodott.

- Szent ég! A naplót?

- Ja.

- Az után kutattál?

- Aha.
- Ott volt?
- Ott biza. Pontosan a szekrény tetején.
- Nálad van?
- A zsebemben - tapogatta meg Smedley.

Adela Billről Smedley-re, majd Smedley-ről Billre nézett. Vészjósló, dühödt látványt nyújtott a társalgás misztikus irányváltásának köszönhetően. Nem kedvelte az olyan embereket, akik rébuszokban beszélnek a jelenlétében, kiváltképp akkor, ha ezek egyike egy dutyimadár, aki szégyent hozott az otthonára, a másik pedig a húga, aki bárcsak soha be nem tette volna oda a lábát. Talán egész Amerikában nem létezett még két olyan egyén, aki ennyire bosszantotta volna őt azzal, hogy rejtélyes csomagolásba burkolja mondandóját. Zsémbes leopárdhoz való hasonlatossága még szembeötlőbbé vált.

- Miről beszélsz? Milyen napló? Kinek a naplója?

- Carmen Floresé - magyarázta Kay. - Smedley bácsi hetek óta kereste.

Bill sóhajtott. Érző szíve volt.

- Na, szegény Phipps - mondta. - Mi adta a szekrény ötletét, Smedley?

- Ha egy nőnek rejtegetnivalója van, biztos oda teszi. Közismert tény. Az összes krimiben benne van.

- Olvastál valaha Agatha Christie-t? - kérdezte Kay.

- Ki az az Agatha Christie? - értetlenkedett Adela.

- Drága Adelám! - kiáltott fel Bill.

Smedley rövid, gúnyos kacajt hallatott.

- Micsoda ostoba tyúk!

Adela felszívta magát, és olyan tekintetet lövellt sógora felé, amit a brooklyni Rontószem Fleagle megsemmisítő erejűnek nevezett volna.

- Ne merj engem ostoba tyúknak nevezni te... te szökevény gazember!

Most Smedley-n volt a sor, hogy kihúzza magát.

- Te pedig ne nevezz engem szökevény gazembernek! Elképesztő!

- Márpedig az vagy. Hát nem keres a rendőrség?

- Nem, a rendőrség nem keres.

- Hogy együtt tudok érezni velük - sóhajtott Adela. - Ismerem az érzést.

Smedley pipa lett.

- Adela, kikérem magamnak ezt az élcelődést!

- Nem számít, mit kérsz ki magadnak.

- Ó, nem?

- Szerintem igenis számít, Adela - szólt közbe Bill.

- Smedley immár egészen más helyzetben van, mint tegnap ilyenkor.

- Nem értem, mire gondolsz.

- Pedig pofonegyszerű.

Joe lépett a színre. Járt már a szobájában, könyörtelen részletességgel végighallgatta, hogyan ütött százat aznap délelőtt Lord Topham, most pedig azt tervezte, hogy kimegy a kertbe, és újra kapcsolatba lép a természettel, nem mintha eme tevékenységből bármi vigaszt is remélt volna meríteni. Még mindig maga alatt volt. Egykedvűen állapította meg, hogy a kerti lakosztály afféle zsibvásárrá vált, de csekély érdeklődést mutatott az abban tartózkodók iránt, és a franciaablak felé vette az irányt, ám ekkor Bill erőteljes hangjának hatására hirtelen földbe gyökerezett a lába.

- Tegnap Smedley még nem volt a néhai Carmen Flores naplójának birtokában. Ma viszont már igen. Nincs olyan hollywoodi stúdió, amely ne fizetne borsos árat érte.

Smedley alátámasztotta ezt.

- Tegnap éjjel beszéltem telefonon a legfelkapottabb stúdióval. Megadnának érte ötvenezer dollárt.

- Ötvenezret! - hápogott Adela.

- Ötvenezret - ismételte Smedley.

Adela lassan felállt.

- Úgy érted, hogy... ötvenezer dollárt mondtál?

- Annyit - felelte a férfi.

Joe odabotorkált a díványhoz, és rázuhant. Zsongott a feje, mintha egy láthatatlan zenekar halkan játszott volna a szobában.

- Rábólintottál az üzletre? - kérdezte Bill.

- Nem, még megvárom, míg az összes licit befut. Számítok egy szép összegre a Medulla-Oblongata-Glutz-tól.

- De kevesebbet már nem kaphatsz, mint ötvenezer.

- Így igaz - helyeselt Smedley. Elővette a naplót a zsebéből, és ámulattal bámulta. - Hát nem hihetetlen, hogy egy ilyen aprócska füzet ötvenezer dollárt érhet?

- Bizonyára szaftos szöveg. Beleolvastál?

- Nem ment, spanyolul van.

- Kár.

- Nem baj, ugyanis a Lulabelle Mahaffy egyik kertésze mexikói - mutatott rá gyorsan a pozitívumra Smedley. - Majd elviszem neki és lefordíttatom vele. Jóban vagyunk. Egyszer megkínált egy korty olyan mexikói itallal, hogy is hívják... elfelejtettem, mindenesetre alaposan fejbe vert.

Mindezek hallatán Adelát különös nyugalom szállta meg. Végiggondolva a helyzetet, hirtelen olyan remek ötlet jutott eszébe, mely egy csapásra megfékezte a benne tomboló érzéseket. Az ujjai kissé rángatóztak, de amikor megszólalt, a hangja csendesen és szokatlanul barátságosan csengett.

- Rám ragadt egy kevés spanyoltudás, mialatt azt a jótékonysági körutamat tettem Dél-Amerikában - mondta. - Talán tudok segíteni. Belenézhetek?

- Persze - egyezett bele szívélyesen Smedley. Beszélj rendesen Smedley Corkkal, és ő rendesen válaszol. - Egy április huszonegyedikei bejegyzést szeretnék lefordíttatni. Hat felkiáltójelet tett mellé a margóra.

Odaadta Adelának a naplót. Ahogy a nő átvette, ujjai még látványosabban remegtek. Az ajtó felé indult vele, és Smedley, akit hirtelen megfoghatatlan félelem töltött el, hangot is adott eme érzésének.

- Hé! Hová mész?

Adela megfordult.

- Egy ilyen értékes tárgyat nem szabad elöl hagyni. A vetítőterem széfjében helyezem el.

- Nem! Magamnál akarom tartani.

Adela kimutatta a foga fehérjét.

- Hát, nem lesz nálad - felelte szárazon. - Öt éve rajtam élősködsz, Smedley, legfőbb ideje, hogy hozzájárulj a háztartás kiadásaihoz. Ezt teszed most.

- De... de...

- Ezt teszed most. Ötvenezer dollár. Szép kezdés. Illetve, Wilhelmina - váltott témát -, leszel szíves távozni és levenni azt az átkozott kertésznadrágot! Úgy nézel ki, mint egy guberáló.

8. fejezet

A bevágódó ajtó robaját túlharsogta egy kiáltás, amely jellegében erősen emlékeztetett egy megtámadott dzsungellakó vadállat üvöltésére, pedig valójában Smedley ajkát hagyta el. Előző napon Billnek tett megjegyzésében Phipps egy kölykeitől megfosztott anyatigriséhez hasonlította Mrs. Adela Cork viselkedését, amikor arról beszélt, hogyan reagál a nő, ha kutakodó betolakodókat talál a szobájában. Kétséges azonban, hogy bármelyik rendkívül neurotikusnak számító anyatigris több - ahogy filmes körökben nevezik - átélést tudott volna belevinni a leplezetlen kínszenvedésbe, mint amit most Smedley produkált. A szemei kidülledtek, és a tokáján felül még az álla is leesett: petyhüdten, megereszkedetten csüngött alá. Bill is meghökkentnek tűnt a váratlan fordulat láttán.

- A fenébe! - harsogta. - Hátba támadott minket. Smedley lerogyott Joe mellé a díványra. - Méghozzá fényes nappal! - dünnyögte a férfi hitetlenkedve. Mellkasa hullámzott a jogos felháborodástól.

- Én... én írok a *Los Angeles Examiner*nek.

- Nem csoda, hogy ez a nő olyan tekintélyes magaslatokba tudott emelkedni a némafilmiparban.

- De ezt nem teheti! - fakadt ki Joe.

- Tudom - mondta Bill -, de már megtette.

Határozott léptekkel átvágott a szobán, és megnyomta a csengőt. Tettre kész nő volt, nem afféle gyenge, aggodalmaskodó típus, aki siránkozással vesztegeti a drága időt. Alig egy pillanat alatt átlátta, mit tett volna egy ilyen válsághelyzetben Napóleon. Szorítsd

sarokba Napóleont, és az első dolga lenne hívatni a tartalékosait, majd harcba küldené őket.

Bill is erre készült. A csengő megnyomása jelentette az ő esetében a csatakürt felharsanását, melynek hallatán Phipps haladéktalanul a frontvonalra siet. Ugyanis Bill Phippstől várta, hogy a vereséget győzelemre fordítsa. Ha valami értékeset ragadnak ki a kezeink közül, és elhelyezik azt egy széfben, illetve rendelkezésünkre áll egy komornyik, aki húsz leckében kiválóan elsajátította a széfnyitás mesterségét, akkor a józan ész azt súgja, vegyük igénybe a képességeit.

Smedley még mindig reszketett. Szenvedélyesen felemelte a kezét.

- Írok a *Varietynek!*

Bill anyáskodva nyugtatgatta.

- Hűtsd le magad, Smedley!

- Nem hűtőm le magam. Írok Walter Winchellnek!

- Semmi szükség arra, hogy felhúzd magad - vélte Bill. - Abszolút semmi szükség rá, ahogy Lord Topham mondaná. Á, Phipps.

A komornyik feltűnésmentesen bukkant fel az ajtóban.

- Csengetett, asszonyom?

- Igen. Jöjjön be! Attól tartok, Phipps, megérett az idő arra, hogy fellebbentsük a fátylat csodás képességeiről.

- Asszonyom?

- Smedley, voltál te már esküdtszéki tag?

Phipps megremegett, már amennyire egy angol komornyik képes megremegni. Ijedten nézett Billre.

- Asszonyom, kérem!

Bill figyelmen kívül hagyta a közbeszólást.

- Én nemrég voltam - folytatta. - Annak az esküdtszéknek a tagja voltam, amelyik három évre bekasztlizta Phippset.

- Asszonyom, megígérte nekem...

- És tudod, miért nyert háromévnyi hűsölést? Van fogalmad róla, miért kapott hároméves ösztöndíjat a Sing Singbe? Széftörésért.

Ha Bill döbbent reakciókra számított, nem csalódott. Smedley immár nem fújt láthatatlan buborékokat, hanem ostobán bámult a komornyikra. Kay éles sikolyt hallatott, és buta szemeket meresztett Phippsre. Joe felkiáltott: „Mi?", majd bárgyún meredt a férfira. Phipps pedig Bill felé pislogott értetlenül. Még Julius Caesar sem tudott volna több fájdalmat és csalódottságot belesűríteni egy pillantásba, amikor Brutus leszúrta őt. A komornyik szemrehányó tekintete olyan érzést keltett Billben, hogy helyénvaló lenne valamiféle bocsánatkérést megeresztenie.

- Sajnálom, Phipps, de hadiállapot van.

Smedley megtalálta a hangját.

- Úgy érted - kérdezte elképedve -, hogy *Phipps...* Phipps kasszafúró volt?

- Méghozzá nem is akármilyen! Csinos kis széfeket nyitott ki.

- Szóval...

- Pontosan. Ezért hoztam fel a témát. Phipps, munkaajánlatunk van a maga számára.

Habár még messze nem tért magához élete egyik legszörnyűbb sokkjából, a komornyik annyira azért újra önmaga volt, hogy meg tudjon szólalni.

-Asszonyom?

- Arra kérjük, hogy nyissa ki Mrs. Cork széfjét. A vetítőteremben lévőt.

- De hiszen én már visszavonultam, asszonyom.

- Akkor most visszatérhet.

Jeges elszántság szállta meg Phippset. A „Mrs. Cork széfje" szavak megacélozták abban, hogy a leghatározottabban álljon ellen a kérésnek. Ahogy Lyly oly találóan megfogalmazta az *Euphuesban,* az égett gyerek fél a tűztől. A komornyik pedig, akit már kétszer ért tetten Mrs. Cork a szobájában, amint a napló után kutakodott, nem szívesen vállalta volna el ugyanezen fenyegető nőszemély széfje kirablásának még veszedelmesebb feladatát. Kérd meg James Phippset, hogy hatoljon be Fort Knoxba, és lehet, hogy beadja a derekát, Mrs. Cork széfje azonban tabu.

- Nem, asszonyom - bökte ki végül tiszteletteljesen, egyúttal határozottan.

- Ó, ne izéljen már!

- Nem, asszonyom.

- Térjen észhez, Phipps! Felkészült rá, hogy ott áll a vádlottak padján, és a világ közvéleménye azt sustorogja majd, maga az az ember, aki visszautasította, hogy segítsen egy jó baráton, mert nem nyitott ki egy széfet?

- Igen, asszonyom.

- Már az elején jeleznem kellett volna - tette hozzá Bill -, hogy ötezer dollár ütné a markát.

Phipps izgalomba jött. Vaspáncélján rés keletkezett. Ez idáig kemény és meg nem alkuvó tekintete meglágyult, és olyan csillogást lehetett benne felfedezni, ami mindig akkor költözik a komornyikok szemébe, amikor gyors pénzszerzési lehetőség tűnik fel a láthatáron. A rémkép, miszerint Adela Cork a háta mögé lopózik és megérinti a vállát, miközben ő a nő széfje előtt kuporog, elhalványult. Mindenkinek megvan az ára, és Phippsé nagyjából ötezer dollár körül mozgott.

- Az rengeteg pénz, asszonyom - hebegte megbabonázva.
- Az pokoli sok pénz - tódította Smedley.

Bill türelmetlenül fogadta ezt a zsugori hozzáállást. Hogy mer Smedley egy ilyen helyzetben alkudozni?

- A szokásos tízszázalékos ügynöki jutalék - mondta. - Ne legyünk szűkmarkúak! Nem akarhatjuk, hogy Phipps azt higgye, fösvény Gaspard-nak dolgozik. Ötezer remek dollár, Phipps.
- Ötezer - motyogta a komornyik elrévedve.
- Velünk van?
- Igen, asszonyom.

A jelenlévőkön az általános megkönnyebbülés érzése söpört végig, mint egy tárgyaláson, amikor a pénzes embert sikerül rávenni arra, hogy biggyessze aláírását a pontozott vonalra.

- Pompás - nyugtázta Bill. - Vázolom a helyzetet. Múlt éjjel Mr. Smedley rábukkant a naplóra.
- Ó, szent isten!

Bill gyengéden megveregette a komornyik vállát.

- Tudom, tudom. Pontosan tudom, mit érez. De így igaz. Mr. Smedley éjjel megtalálta a naplót, ma délelőtt viszont Mrs. Cork elhappolta tőle, és a vetítőteremben álló széfbe tette. Visszalopja nekünk?

A komornyik lelki szemei előtt újra felsejlett a háta mögé lopózó Adela képe. Pillanatnyi borzongás után újra erős volt.

- Ötezer dollárért igen, asszonyom.
- Pazar! Akkor találkozunk Philippinél - vagyis inkább itt - ma éjjel. Mondjuk, hajnali egykor.
- Hajnali egykor. Igenis. Ez minden, asszonyom?
- Ez minden.
- Köszönöm, asszonyom.

- Köszönöm, Phipps.
- Bill - lelkesedett Smedley -, egy csoda vagy! Micsoda agy, micsoda elme!
- Káprázatos! - áradozott Kay. - Briliáns!
- Kolosszális! - cifrázta Joe.
- Fantasztikus! - licitált rá Smedley.
- Mindig számíthattok rám, fiúk - mondta Bill. - A leleményes szövetségesre.
Adela lépett be. Annak a nőnek az önelégültsége sugárzott róla, aki éppen az imént zárta rá széfjének ajtaját egy legalább ötvenezer dollárra taksált naplóra. Szemei régi tüzükben ragyogtak.
- Wilhelmina! - csattant fel. - A kertésznadrágod! Tudatában vagy annak, hogy Mr. Glutz autója már a feljárón áll?
- Sajnálom - szabadkozott Bill. - Máson járt az agyam. Rögvest felrohanok, és magamra kapok valami testhezálló kelmét, ami inkább kihangsúlyozza, mintsem elrejti kecses vonalaimat.
- De gyorsan!
- Mint a villám, drága Adelám, mint a villám!

9. fejezet

Phipps csodálóinak és támogatóinak kis csoportjából Smedley Cork volt az első, aki megérkezett a találka színhelyére. A kertre néző szoba nyitott franciaablakánál álldogált, és vakon bámult ki az éjszakába. A csukott ajtón kívül valahol egyet ütött az óra, amit csodálkozva vett tudomásul. Még csak egy óra? Alig tudta elhinni. Mert habár valójában csupán öt perc telt el azóta, hogy titokban

leóvakodott a lépcsőn és megérkezett úti céljához, úgy tűnt számára, hogy hetek óta ott szobrozik. Azon merengett, miért nem növesztett indákat, mint egy vadszőlő.

Általában feszült idegszálak okozzák eme érzékcsalódásokat, és Smedley idegszálai pattanásig feszültek jelen pillanatban. A józan esze azt súgta neki, valószínűtlen, hogy sógornője, aki szeret aludni, fejébe vette volna, hogy a napnak ebben a szakában flangáljon a házban, mindazonáltal egy efféle hátborzongató katasztrófa lehetősége befészkelte magát rettegő elméjébe, *„s az elszántság természetes színét a gondolat halványra betegíti"*. Amint ott állt és várt a hadművelet megkezdésére, anyagi valója rángatózott, remegett és hullámzott, mint egy arab hastáncosnő teste.

Az ajtó hangtalanul kinyílt, Bill lépett be. Szokásához híven most is kitűnő hangulatban leledzett. Más talán aggodalommal nézett volna a küszöbön álló események elébe, de nem úgy Wilhelmina Shannon. Derűs lelkesedéssel várta a kellemes és reményteli éjszakát.

- Hahó, Smedley! - mennydörögte a maga lendületes, szívélyes módján, Smedley pedig akkorát ugrott, mint az arab hastáncosnő, aki rajzszögbe lépett.

- Bárcsak ne bömbölnél ilyen váratlanul rám, Bill - mondta bosszankodva, miután visszatért a földre. Erősen zihált, a vérnyomását sem érezte megnyugtatónak. - Ha valaki azt mondta volna nekem, hogy egy jó barát a hátam mögé lopakodik éjnek évadján, és a legcsekélyebb figyelmeztetés nélkül a fülembe ordít, egy szavát sem hittem volna el.

- Ne haragudj, öregfiú.

- Késő bánat - morogta Smedley mogorván. - Ijedtemben tőből leharaptam a nyelvemet. Hol van Phipps?

- Nemsokára itt lesz.
- Elmúlt egy.
- Éppen csak hogy - tette hozzá Bill. Csatlakozott a férfihoz az ablaknál, és ő is kibámult az éjszakába. - Mit csinálsz? A csillagokat szemléled? Szép kilátás. Ragyogó látvány. *„Nézd, arany köröcskék sűrűn borítják a menny boltozatját." „Ilyen éjszakán, mikor lágy szellő csókolta a fákat..."*
- Az ég szerelmére, Bill!
- Halasszuk el, mi? Nincs hozzá kedved? Ahogy parancsolod. Mindazonáltal nem tagadhatod, hogy ama csillagok megérdemlik, hogy gyönyörködjünk bennük. Tündöklők, fényesek és csinosan elrendezettek. Dicsőségére válnak Dél-Kaliforniának. Mondok neked valamit azokról a csillagokról, Smedley. *„S nem láthatsz ott oly kicsi csillagot, mely, míg mozog, ne zengene, mint egy angyal, a csillószemű kerubok karában. "* Jó tudni. Ne vergődj, mint lepke a viharban! Mi bajod? Ideges vagy?
- Majd' kiugrok a bőrömből idegességemben.
- Szegény. Á, Joe - mondta Bill, amint újra nyílt az ajtó. - Gyere be, és segíts Smedley kezét fogni! Izgul.

Joe együtt érző pillantásban részesítette a szenvedőt. Őt is hatalmába kerítette a szorongás. Az a kellemetlen érzete támadt, mintha egy akciódús B kategóriás filmbe csöppent volna. Nagyokat nyelt. Nyugodt élete volt, és egy nyugodt életet folytató fiatalember számára aggasztó érzés, ha egyszer csak melodramatikus események közepette találja magát. Smedley-hez hasonlóan őt is kísértette az a kellemetlen gondolat, miszerint hátborzongató házigazdájuk bármelyik pillanatban rajtuk üthet. Ahogy Phipps fogalmazna, fantáziája határozottan visszariadt annak elképzelésétől, hogyan reagálna Mrs. Cork, ha felfedezné, hogy hőn

szeretett családtagjai kirabolják a széfjét. Őszinte csodálattal adózott a Viharos Érzelmek Exkirálynőjének. Fejben végigfutott mindazon nőismerősein, akiket joggal lehetett veszedelmes példánynak nevezni, kiknek harapása halált hozott maga után, és hajlott arra, hogy a lista élére Adela Shannon Corkot tegye. Benne ugyanis megvolt az a bizonyos valami, ami a többiekben nem.

- Hol van Phipps? - érdeklődött. Fájdalmasat nyelt, mivel valami - talán a szíve - eltorlaszolta a torkát.

- Jön - bizakodott Bill. - Idejében elő fog kerülni. Smedley ijedt ló módjára felnyerített.

- De még nem került elő, az ördög vigye el! Elmúlt egy óra, és híre-hamva sincs. Folyton azt hajtogatod, hogy eljön, de nem fog. Felmegyek a szobájába, megnézem, hátha ott van. Lehet, hogy ott találom összegömbölyödve az ágyában, amint édesdeden alszik. Hogy a fene esne belé! Így cserbenhagyni minket! Ha manapság Anglia ilyen komornyikokat termel ki magából, akkor vérzik érte a szívem.

Szenvedélyesen puffogva kiviharzott a szobából. Bill helytelenítően csettintett a nyelvével, mint egy spártai anya, aki többet várt volna kedvenc fiacskájától.

- Smedley úgy felizgatta magát.

-Nem hibáztatom - mondta Joe. - Én is felizgattam magam.

Bill megvetően felhorkantott.

- Ti, férfiak! Idegroncsok vagytok mindahányan! Semmi lélekjelenlét!

- Rendben, nincs lélekjelenlétem, és egy idegroncs vagyok. De ismétlem, félek. Ez az én sztorim, és ehhez ragaszkodom. Jégcsap a lábam, és mintha hosszú, szőrös izék futkosnának fel-le a gerincemen. Mi lesz, ha ez az átkozott komornyik nem bukkan fel?

- Felbukkan.
- És mi van, ha nem tudja kinyitni a széfet?

Bill, aki tizenegy derék nővel és férfival együtt napokig ült az esküdtek padjában, mialatt a kerületi ügyész minden ékesszólási képességét bevetve és igen meggyőző történetet kanyarítva ecsetelte a vádlott tehetségét, nevetségesnek találta a kérdést.

- Kétségtelen, hogy ki tudja nyitni a széfet. Szakértője a témának. Látnod kellett volna, miket írtak róla az újságok a tárgyalás idején. Egyszerűen odavoltak érte.

Joe kicsit megnyugodott.

- Tényleg?
- Tényleg.
- Bízol benne?
- Mi az, hogy!

Joe nagyot sóhajtott.

- Bill, te tartod bennem a lelket.
- Örülök.
- Valószínűleg azért bizonytalanodtam el egy pillanatra, mert az ember a komornyikokat nem a kasszafúrással azonosítja. Mindig is úgy gondoltam, a komornyikok csak járkálnak körbe, és azt mondogatják: „Igen, uram", „Nem, uram", illetve „Bocsásson meg, asszonyom, de a hercegné őkegyelmessége van a telefonban, és azt kérdezteti, tudna-e adni neki egy kanál cukrot", vagy ilyesmi, de nem széfeket rabolnak ki. De ha élvezi a bizalmadat, az más. Szinte érzem, hogy a siker már a küszöbön áll.
- Akkor dalolva tudassuk minden földi lénnyel, hogy a siker már az ajtón kopogtat!
- Igen, tudassuk velük! Bill, te mindent tudsz a nőkről, ugye?
- Hát, találkoztam már néhánnyal, igen.

- A nők szeretik a pénzt, nemde?
- De.
- És szeretik, ha egy férfi tettre kész. Úgy értem, azokat akiket a franciák *om szériőnek* neveznek? Így van?
- Így.
Szóval, ha Phipps megszerzi a naplót, és Smedley odaadja nekünk a húszezret, én pedig teljhatalmú partner leszek egy virágzó cégben, az hatalmas különbséget jelent majd, nem gondolod? Mármint Kay szempontjából. Újsütetű tiszteletet fog érezni irántam.
- Elképzelhető, hogy a karjaidba veti magát, és felkiált: „Én hősöm!"
- Pontosan. Valami hasonlóra pályázom. De ehhez szükségünk van Phippsre.
- Bizony.
- Phipps nélkül semmire sem megyünk.
- Abszolúte semmire.
- Szóval akkor minden attól függ, hogy hol a pokolban van Phipps. Á - szakította félbe mondandóját és kiáltott fel megkönnyebbülten és elégedetten Joe. Ismét feltárult ugyanis az ajtó.
Bár a belépő egyén nem a hiányzó férfi volt, hanem Kay. Elbűvölően festett pizsamájában, mamuszában és hálóköntösében. Bármely más alkalommal e látványra Joe szíve nagyot dobbant volna, mint a költő Wordsworthé, amint megpillantott egy szivárványt az égbolton. Most viszont csak bambán bámult rá, mintha a lány hiányossága, miszerint nem egy kiváló széftörési képességekkel megáldott komornyik, csalódottá tette volna.
- Te! - elégedetlenkedett.
- Mindenki a fedélzetre! - rikkantotta Kay. - Merre van Phipps?
Bill zordan válaszolt.

- Nehogy te is elkezdd nekem! Azt hittem, világosan megmondtam, hogy feküdj le!
- Őrmester úr, jelentem, felkeltem!
- Rossz kislány vagy, és feltehetően csúnya véget ersz, de ha már itt vagy, hasznossá tehetned magad. Készíthetnél pár szendvicset.
- Nem akarhatsz szendvicset azután a bőséges vacsora után.
- Néhány szendvics mindig fér belém - felelte Bill. Pillanatnyi bosszúsága elpárolgott. Kritikus szemmel méregette Kay-t.
- Milyen szemrevaló kis tündér, nem igaz, Joe? Nézd csak azokat a szemeket!
- Nézem.
- Kösz, Bill. Örülök, hogy szerinted szépek a szemeim.
Joe nem tudott emellett szótlanul elmenni. A kezdeti gyötrelem - annak láttán, hogy nem Phipps érkezett - már alábbhagyott; immár képes volt befogadni annak a pizsamának, mamusznak és hálóköntösnek a látványát. Az a vágyakozó gondolat futott át az agyán, hogy ha Kay és ő együtt élnének, a lány így nézne ki minden este.
- Szépek! Atyaég, micsoda jelző!
- Joe úgy érti - magyarázta Bill -, hogy korlátolt szókincsed nem teszi lehetővé, hogy valósághűen fejezd ki magad. Úgy véli, kinézeted megítélésekor nem szabad megelégednünk az első gyenge jelzővel, ami eszünkbe jut. Fel kell kötnünk a gatyánkat, elő kell bányásznunk a *Thesaurust.* Talán azt a hasonlatot elfogadod, Joe, miszerint a szemei úgy tündökölnek, mint a csillagok?
- A tündöklő csillagok már közelebb állnak az igazsághoz. Jó úton haladsz, Bill.
- És a homloka? Alabástrom?
- Legyen.

Ezalatt Kay helyet foglalt, lerúgta az egyik papucsát, majd sikertelenül próbálta elkapni a lábujjaival. Wilhelmina néniké jéhez hasonlóan ő is emelkedett hangulatban volt, semmiféle reszketést nem tapasztalt magán, nem úgy, mint a gyáva férfiak.

- Ha ti, ketten befejeztétek a külsőm taglalását...

- Hogy befejeztük?! Hisz' épp hogy belefogtunk. Éppen csak megkapargattuk a felszínt. Nekem tetszik a csontozata. Finom, törékeny csontjai vannak.

Joe elmorfondírozott ezen.

- Ez volt az első, amit észrevettem rajta, amikor először találkoztunk: a kecses csontjai. „Azt a mindenit!", gondoltam magamban. „Hogy ennek a lánynak milyen finom, törékeny csontjai vannak!"

- És azután mi történt? - tudakolta Kay.

- Kihagyott a szíve - felelte Joe helyett Bill. - Már említenem kellett volna, hogy Joe még kisfiú korában megígérte az édesanyjának, hogy kizárólag finom, törékeny csontú lányt fog feleségül venni. Na, Smedley? Összegömbölyödve találtad az ágyában?

Smedley morózusan tért vissza, nyugtalanabb volt, mint valaha. Az eltűnt komornyik rejtélye szemmel láthatóan súlyos teherként nehezedett a lelkére.

- Nyoma sincs. Nincs a szobájában. Mi a frász történhetett a fickóval? - Elhallgatott, majd hasonlóan szépet ugrott, mint az imént, és a szemei kidülledtek.

- Mi ez?

- Mi mi?

- Hallottam valamit. Kintről jött. Léptek zaja. - Nyugodj meg, Smedley! - utasította Bill. - Talán csak Phipps. Szerintem Phipps az.

Biztos Phipps lesz. Ez Phipps! - fejezte be a gondolatmenetet, mihelyt egy tiszteletet parancsoló alak bontakozott ki a sötétségből és lépett be a franciaablakon. - Jó estét, Phipps!

- Jó estét, asszonyom! - köszönt a komornyik.

10. fejezet

A főszereplő, a mozgalom élharcosa, avagy a pilóta - kitől azt várták, hogy átsegíti őket a viharon - színre lépése általános megnyugvást és megkönnyebbülést hozott a felderítő különítmény tagjai számára. Smedley felhorkant. Joe úgyszintén. Kay szája kedves üdvözlő mosolyra húzódott. Bill pedig, aki mintha elveszítette volna józan ítélőképességét, odáig ment, hogy vállon veregette a komornyikot. A férfi láthatólag a legjobb ruháját viselte, tekintete nyugodtan és magabiztosan csillogott. Oly hozzáértőnek és megbízhatónak tűnt, hogy nyilvánvalónak látszott: képes sikeresen végrehajtani bármilyen feladatot, amihez csak nyúl a jelenleg keménykalapot szorongató kezével, mely nélkül egy angol komornyik ki se teszi a lábát a házból.

- Isten hozta, Phipps! - köszöntötte Bill. - Már azt hittük, sosem jön.

- Attól tartok, kicsit elkéstem, asszonyom. Feltartottak. Sajnálom.

- Nem tesz semmit. De bevallom, kezdtünk aggódni. Mr. Smedley már olyan állapotba került, hogy *Marianna* hat pont előnnyel is kikapott volna tőle a körülárkolt háznál. De mi akadályozta?

- Mr. Glutzcal tárgyaltam, asszonyom.

Smedley szemei, melyek már korábban visszatértek az üregükbe, most ismét kidülledtek.
- Mr. kivel?
- Mr. Glutzcal, uram. A Medulla-Oblongata-Glutztól. Az úriember, akit vendégül láttunk ebédre. Értem küldetett, hogy megvitassuk a szerződésem részleteit.
A komornyik színpadiasan és hivataloskodva az asztalra tette a keménykalapját, úgy, ahogy a királyi fenségek alapköveket tesznek le.
- A szerződésemet, uram. Elmagyarázom, ha megengedik. Az ebéd végeztével visszavonultam a szobámba, ahol nemsokára megjelent Mr. Glutz, és a kezdeti udvariaskodások után tárgyalást kezdeményezett egy olyan elképzelését illetően, miszerint komornyiki szerepeket játszhatnék a filmstúdiójában.
- Szent ég!
- Igaza van, uram. Be kell ismerjem, én magam is kissé meglepődtem, amikor meghallottam az ajánlatát. Sőt, egy pillanatig úgy véltem, ez csak amolyan múló úri tréfa a részéről - amit hazámban ugratásnak, az Amerikai Egyesült Államokban pedig heccnek neveznek. Azonban hamarosan rájöttem, hogy a lehető legkomolyabban gondolta a dolgot. Láthatóan igencsak lenyűgözte az ebédlőasztali ténykedésem.
- Nem csodálom - helyeselt Bill. - Bombaformát hozott. Magas színvonalú komornyikoskodást mutatott be.
- Köszönöm, asszonyom. Igyekszik az ember. Mr. Glutz is hasonló véleménynek adott hangot. Érezhetően olyan álláspontra helyezkedett, hogy ha egy olyan tehetség, mint az enyém - olyan művésztehetség, jegyezte meg kedvesen -, filmvászonra kerül,

abból csak jó származhat. Majd megtette az ajánlatát, melyre már utaltam, és amelyet el is fogadtam.

Ezután elhallgatott, odasétált a keménykalapjához, szeretetteljesen lepöckölt róla egy porszemet, majd visszaállt abba a szoborszerű pózba, melyet szokása volt felvenni az étkezések alkalmával. Ilyenkor mindig úgy nézett ki, mintha modellt állt volna egy festőnek, aki a komornyikportrék szakavatott mestere volt. Közönségére áhítatos csend borult. Mindig lenyűgöző élmény tanúja lenni egy csillag születésének.

- Nahát, nahát - mondta Smedley.
- Elképesztő! - szólt hozzá Kay is.
- Szóval bekerült a filmiparba - állapította meg Joe.
- Igen, uram.
- Hihetetlen, hogy manapság Hollywoodban mindenki színész akar lenni - vélekedett Bill.
- Valóban, asszonyom. A törekvés egyetemesnek mutatkozik.

Bill úgy vélte, lehet valami a levegőben, mire Phipps kifejtette: az ember hajlik erre gyanakodni, illetve hozzáfűzte, hogy különös módon alkalmanként eljátszott a gondolattal, miszerint filmes karrierre adja a fejét, azonban sosem látta rá elérkezettnek az időt. A társalgás eme szakmai mederben csordogált volna tovább, ha Smedley nem kezdett volna ismét kötekedésbe és duzzogásba, miután feleszmélt a szenzációs hír utóhatásaiból.

- De mi az ördögért kellett vele éjnek évadján találkoznia? - szegezte neki a kérdést, talán nem is alaptalanul.
- Éjjel egykor!

Egy jól képzett komornyik szemöldöke valójában sosem húzódik fel, Phippsé viszont most megrezdült; már épp a határán volt annak,

hogy felfelé mozduljon. A hangjában pedig, ahogy válaszolt, fel lehetett fedezni egy cseppnyi szemrehányást.
- Ház körüli teendőim nem engedik meg, hogy fél tizenkettő előtt távozzak, uram, és Mr. Glutz ragaszkodott a megbeszélés mielőbbi megejtéséhez. Kívánsága parancs volt számomra.
- Helyes - bólintott Bill. - Mindig járj a főnök kedvében, bármennyire is hasonlít egy homárra. Mr. Glutz homárra hajaz, nemde?
- Lehetséges, hogy létezik bizonyos fokú hasonlóság az úr és az említett páncélos állat között, asszonyom.
- Bár mit számít ez, ha helyén van a szíve?
- Pontosan, asszonyom.
- Nekem például többször is mondták, hogy úgy festek, mint egy német bokszoló.
- De egy csinos bokszoló, asszonyom.
- Ez kedves magától, Phipps. Jó szerződést ajánlott az ürge?
- Különösen kielégítőt, köszönöm, asszonyom.
- Figyeljen a jogaira!
- Igen, asszonyom.
- Nos, akkor érdeklődve fogom figyelemmel kísérni a pályafutását.
- Köszönöm, asszonyom. Igyekszem mindenki megelégedésére tenni a dolgomat.

Smedley, akinek mindig egy rugóra járt az agya, gyakorlatias hangot ütött meg.
- De ha már itt van, lássunk munkához! Elvesztegettük a fél éjszakát.
- Nem tart majd sokáig - bizakodott Bill -, ha Phipps a régi formáját hozza. Igaz, Phipps?

A komornyik mintha tétovázott volna. Úgy festett, mint egy szolgáló, aki éppen rossz hírt készül közölni.
- Sajnálom, asszonyom - mondta bocsánatkérően -, de attól tartok, csalódást fogok okozni.
- Hogy?
- Azért jöttem, hogy szomorúan tudassam, nem vállalhatom el a végrehajtandó feladatot.
Ha arra számított, mondandója nagy port kavar majd, nem tévedett. Szavai egy gránát erejével hatottak.
- Micsoda! - süvöltötte Joe.
- Ó, Phipps! - sikoltotta Kay.
- Nem vállalja?! - mekegte Smedley. - Hogy érti?
A mozgalom élharcosa szemmel láthatóan zavarba jött. Olyannyira szakított hivatalos közömbösségével, hogy lábával a szőnyeget kapirgálta és az ujjaival babrált. Majd tekintete a keménykalapra esett, amiből mintha erőt merített volna.
- Eme előre nem látható fejlemény természetesen nagymértékben változtatott a terveimen, uram. A Medulla-Oblongata-Glutz alkalmazásában álló művészként nem kockáztathatom meg, hogy kasszafúrás közben tetten érjenek. A szerződésem erkölcsi záradékot tartalmaz.
- Hogy mit?
- Erkölcsi záradékot, uram. Hatodik paragrafus.
Smedley felrobbant. A vérnyomása példa nélküli magasságokba emelkedett. Liluló arcát tanulmányozva egy orvos aggodalmaskodva csettintett volna a nyelvével, vagy talán inkább a tenyerét dörzsölte volna, mivel tízdolláros vizitdíjat szimatolt a levegőben.
- Életemben nem hallottam még ilyen marhaságot!

- Sajnálom, uram, de attól félek, már nem visszakozhatok.
- Gondoljon az ötezer dollárra!
- Csekély összeg, uram. Nekünk, filmszínészeknek ötezer dollár csupán aprópénz.
- Ne beszéljen így! - kiáltotta Smedley, aki halálra rémült. - Ez... ez istenkáromlás!
Phipps Bill felé fordult, kiben józan szövetségesre és támogatóra számított.
- Biztos vagyok benne, hogy asszonyom megérti, nem kockáztathatom a karrieremet.
- Hát persze hogy nem. A művészet az első.
- Pontosan, asszonyom.
- Aláírta a pontozott vonalon, és ehhez kell tartania magát.
- Abszolút igaz, asszonyom.
- De a fenébe is...
- Pszt, Smedley! Nyugodj meg!
- Nyugalom?!
- Egy italra van most szükséged - vélte Bill. - Hozna nekünk pár unciával Hippokréné forrásából, Phipps?
- Természetesen, asszonyom. Mit parancsolnak?
Smedley egy székbe süppedt.
- Hozza az összes rohadt palackot, ami a keze ügyébe kerül!
- Igenis, uram - engedelmeskedett Phipps.

Elvette a keménykalapot az asztalról, egy másodpercig úgy tűnt, felteszi a fejére, de időben észbe kapott, és elhagyta a szobát, hogy jószolgálati küldetésére induljon.

Távozását követően pár pillanatig csend honolt. Smedley a székében úgy nézett ki, mint aki rögvest a kezébe temeti az arcát. Joe a franciaablakhoz sétált, és fásult szemekkel bámulta a

csillagokat. Kay Smedley-hez lépett, és idegesen megsimogatta a férfi fejét. Csak Bill nem mozdult.
- Na, szép kis történet - törte meg a csendet Smedley.
- Ez Hollywood - mondta Bill.
- Ha a fickó komornyik, miért nem tud akként viselkedni ahelyett, hogy itt bóklászik és szerződéseket kap stúdióktól? És ez a képtelenség az erkölcsi záradékról!
- Fel a fejjel, Smedley! Még nincs minden veszve. Kézben tartom a helyzetet - bátorította Bill.

Olyan személyes vonzerővel bírt, hogy még Smedley szívében is halvány reménysugár gyúlt. A férfi úgy érezte, hogy még a jelenlegi zsákutcából is kijutnak annak segítségével, akit bár nem akart feleségül venni, de mindig is lenyűgöző képességekkel rendelkező nőnek tartott, és aki jogosan érdemelte ki a leleményes szövetséges titulust. Meggyötört arccal nézett fel.
- Mit szándékozol tenni?
- Iszom egy pohárral.

Joe, aki az ablaknál állt, keserűen felugatott, mint egy fóka, amihez mellesleg egyszer Kay is hasonlította.
- Remek - ironizált. - Pompás. Iszol egyet, mi? Ez hatalmas megkönnyebbülés számomra. Halálra aggódtam magam, nem szomjazol-e.
- És miután legurítottam egyet - folytatta Bill -, belediktálok egy italt Phippsbe is. Mihelyt visszatér, megkínálom egy jó erős koktéllal, majd miután már eléggé kibillent a józan ítélőképességéből, gúnyolódom vele egy kicsit.
- Gúnyolódsz vele?
- Hogy érted? - tudakolta zavarodottan, ámde reménykedve Smedley.

- Jól irányzott szurkálódásokkal felpiszkálom a szakmai büszkeségét. Csipkelődöm és csúfolódom vele arról, hogy már nincs formában. Be kell válnia. Emlékeztek, Phipps, amíg nem látta a kiutat, igen kiemelkedő széftörő volt, és az ember nem lehet zseniális mackós anélkül, hogy ne lenne érzékeny művész is, aki büszke a tehetségére, és rossz néven veszi a kritikákat. Képzeljétek csak el, hogy érezhetett volna Shakespeare, ha Stratfordba visszavonulván valaki azzal állt volna eléje, gratulál neki ahhoz, hogy még időben kiszállt a színház nevű játékból, mivel mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy kezd kicsúszni a lába alól a talaj.
Nyílt az ajtó, Phipps lépett be; kissé megingott az üvegekkel megrakott tálca súlya alatt. Letette terhét az asztalra.
- Gazdag válogatást állítottam össze, asszonyom - mondta.
- Azt látom - felelte Bill. - Kezdj tölteni, Joe!
- Rendben - válaszolta Joe, és munkához látott. - Pezsgőt, Bill?
- Csak egy cseppet talán. Mindig azt mondom, semmi sem fogható egy kis éjjeli italozáshoz, ami felélénkíti az embert. Köszönöm, Joe.
De magának nem töltött, Phipps.
- Én nem kérek semmit, köszönöm, asszonyom.
- Ó, ne kéresse magát! Innunk kell újdonsült vállalkozása sikerére! Olyan karrierbe kezd most, melynek során milliók kedvelik meg. Hercegek bálványozzák majd a palotáikban, parasztok imádják a viskóikban, utazók istenítik a dzsungelekben és eszkimók rajonganak magáért a jégkunyhóikban. Az indulását rituálékkal ünneplik majd meg. Az idevágó kifejezéssel élve, össze kell törnünk egy üveget a fején.
- Nos, akkor csak valami könnyűt kérek, asszonyom. Valahogy mindig is fogékony voltam az alkohol hatásaira. Ez vezetett odáig,

hogy a vádlottak padján álltam azon tárgyalás alkalmával, amikor asszonyom az esküdtszék tagja volt.
- Valóban?
- Igen, asszonyom. A biztos urak sosem fogtak volna el, ha nem kerülök az ital hatása alá.
- Ó, hát persze, már emlékszem. A bizonyítékok is ezt támasztották alá, nem igaz? A munkaadója egy éjjel zajt hallott, a könyvtárig követte a nyomokat, ahol a széfje állt, és ott volt maga, egy széken elnyúlva, lábai az asztalon, egy üveg ital a kezében, és a *Sweet Adeline-t* énekelte.
- Pontosan így történt, asszonyom. Feltűnést keltettem.

Eme terefere alatt Bill, kinek robusztus alakja a komornyik és az asztal között terebélyesedett, szinte szerető gonddal válogatta ki egymás után a palackokat, majd tartalmukat egy tekintélyes méretű pohárba öntötte össze. Folyékony dinamitot kevert, szavai pedig, miközben átnyújtotta a koktélt, bátorítón csengtek.
- Kóstolja csak meg! Szerintem ízleni fog magának. Wilhelmina Shannon-féle specialitásnak hívom. Könnyed, gyakorlatilag alkoholmentes, de frissítő.
- Köszönöm, asszonyom - mondta Phipps, majd elvette a poharat, és a tiszteletteljes „Egészségére, asszonyom!" köszöntő kíséretében a szájához emelte. Óvatosan belekóstolt, majd nagyokat kortyolva belőle, szemmel látható élvezettel hajtotta fel az egészet.
- Ízlett? - érdeklődött Bill.
- Kitűnő volt, asszonyom.
- Iszik még egyet?
- Azt hiszem, igen, kérek, asszonyom.

Bill elvette tőle a poharat, és egy újabb adag Wilhelmina Shannon-féle specialitás készítésébe kezdett bele.

- Meséljen magáról, Phipps! - kérte csevegő hangon, miközben kevert. - Útjaink szétváltak a tárgyalást követően. Hogy úgy mondjam, nekem ezután felfelé ívelt a pályám, a magáé viszont lefelé. Vegyük fel újra a fonalat! Mi történt, miután elvégezte a Sing-Singet?
- Ismét kaptam komornyiki állást. Köszönöm, asszonyom - mondta Phipps, miközben elvette a poharat.
- Nehezen kapta meg?
- Ó, nem, asszonyom. Számtalan remek referenciával rendelkeztem az angliai munkaadóimnak köszönhetően. Amikor Kaliforniába jöttem, frissen érkezett emigránsnak számítottam. Észrevettem, hogy a kaliforniai hölgyek és urak ritkán olvassák a New York-i lapokat. És végül is akkor már három év telt el kellemetlen élmé-nyem óta. Semmiféle kényelmetlenség nem ért.
- És mi lett a jó öreg szakmával?
- Asszonyom?
- Folytatta azt a gyakorlatot, miszerint egyik kezével krumplit tálal, a másikkal pedig széfeket rabol ki?
- Ó, nem, asszonyom.
- Kizárólag a komornyikoskodásnak élt?
- Ahogy mondja, asszonyom.
- Tehát már négy éve nem szennyezte be a kezét?
- Így igaz, asszonyom.
- Akkor nem csoda, hogy inába szállt a bátorsága - jelentette ki Bill.

A komornyik összerezzent. Enyhe pír öntött el arcát, mely csak elmélyítette a Wilhelmina Shannon-féle specialitás által előcsalogatott színárnyalatot.
- Asszonyom?

Bill barátságos, de őszinte volt.

- Ó, minket nem tud becsapni, Phipps. Frappáns történetet adott elő az erkölcsi záradékról, de átlátunk a szitán. - Joe-hoz fordult. - Igaz?
- Igaz - vágta rá Joe.
- Teljesen világos, hogy hosszúra nyúlt hűsölése után azon kapta magát, hogy már nem ugyanaz az ember, aki volt. Tudta, hogy berozsdásodott. - Kay-hez fordult. - Nemde?
- Dehogynem! - visszhangozta Kay.
- Ide hallgassanak! - kapta fel a vizet Phipps. Nyersen beszélt, olyan stílusban, mely teljes mértékben nélkülözte megszokott simulékonyságát. Újszerű durvaság vegyült a hangjába. Saját elmondása szerint nem bírta jól az alkoholt, így a belediktált ital hozzájárulhatott ahhoz, hogy egy harcedzett piás hangján szólalt meg. Mintha komornyik énje úgy hullott volna le róla, mint valami ruha, és feltárult az alatta megbúvó valódi természete. Önérzete szemmel láthatóan súlyos sérüléseket szenvedett.
- Ó, nehogy azt gondolja, hogy hibáztatjuk emiatt - jegyezte meg Bill. - Bár néhányan úgy nyilatkoznának, hogy maga egy gerinctelen, gyáva féreg...
- Mi?
- ...de ez persze marhaság. Maga nem gyáva féreg, csak megfontolt. Ha az ember felismeri, hogy egy feladat meghaladja a képességeit, akkor azt nem vállalja. És mi ezért tiszteljük magát. Méltányoljuk a józan eszét. Nagyra értékeljük. Ugye?
- Bizony - bólogatott Joe.
Phipps szeme elsötétült, tekintete keményen és ellenségesen villant.
- Azt hiszik, nem merem felpöccinteni az emeleti ládikó fedelét?
- Ésszerűen hangzik. Nem csodálkozom rajta. Fáradságos munka lehet.

- Fáradságos? Egy nyüves kis házi dobozka? Hé, én bankokat raboltam ki!
- Mármint malacperselyeket tört?
- Nem, nem malacperselyekről beszélek. Megmutatom - mondta Phipps, és az ajtó felé indult. - Megmutatom - ismételte. A keze már az ajtókilincsen pihent.
- De hol vannak a szerszámai? - hebegte Smedley.
- Nincs szüksége szerszámokra - jelentette ki Bill. - Az ujjhegyeivel dolgozik, mint Jimmy Valentine. Phipps igazán rátermett művész... vagyis csak volt.
- Volt?! - kiáltotta a komornyik. Feltépte az ajtót. - Gyerünk! Utánam!
- Magával tartok - egyezett bele megigézve Smedley.
- Én is - csatlakozott Joe. - És arra az esetre, ha bizonytalannak érezné magát...

Ezzel felkapta a tálcát, és elindultak. Bill becsukta mögöttük az ajtót, és visszatért Kay-hez, aki csodálattal vegyes tisztelettel tekintett rá. Gyakran tükröződött ilyesfajta ragyogás azok szemében, akiknek megadatott a kiváltság, hogy legjobb formájában figyelhették meg a leleményes szövetségest.
- Szóval így állunk - sóhajtott Bill. - Bámulatos, mire nem képes egy kis ügyeskedés. És most, hogy magunkra maradtunk, lányom, ülj le és hallgass meg, mert tisztáznunk kell valamit. Mi ez az egész, amit rólad és Joe-ról hallok?

11. fejezet

Kay felkacagott.
- Ó, Joe! - vihogta.

Bill szigorúan ráncolta a homlokát. Helytelenítette a léhaságot. Joe hű barátja volt, és nagyon megérintette a fiú szerelmi története, melyet a kortárs művészetre jellemző módon elkerült a boldog végkifejlet. Ahogy Smedley-t, Joe-t is meg tudta érteni, és mélységesen együtt érzett vele.

- Ne kuncogj ilyen gyalázatosan! - feddte meg zordan a lányt. - Joe Davenport nagyon kellemes fiatalember, aki szeret téged.

- Nekem is folyton ezt hajtogatja.

- „Bill", mondta nekem tegnapelőtt könnyes szemmel, „Bill, öreg haver, szeretem azt a lányt!", majd rengeteg mindent összehordott nyomott hangulatról, gyengeségről, éjszakai izzadásról és étvágytalanságról. És nem elég, hogy könnyes volt a szeme, de fojtott zokogás bujkált a hangjában, ráadásul még reszketett is a megindultságtól. Imád téged az a fiú. Rajong érted. Egyetlen szál rózsáért a hajadból képes lenne meghalni. És kap tőled? Egy nyavalyás szirmot sem! Ahelyett, hogy hálát adnál az égnek a derék fiú szerelméért, könyörgésére lónyerítéssel válaszolsz, és kosarat adsz neki. Szép kis hozzáállás, mondhatom!

Kay lehajolt, és megcsókolta Bill homlokát. Megérzése, hogy nagynénje jó kis prédikációt kanyarít ebből, helyesnek bizonyult.

- Mily ékesszólás, Bill!

- Naná, hisz' őszintén, szívemből beszélek, no meg három pohár pezsgőből. Miért adod a nehezen megközelíthetőt Joe-nak? Mi bajod szegény ördöggel?

- Ó tudja. Világosan megmondtam neki, miért nem megyek hozzá, mikor együtt ebédeltünk az az előtti napon, hogy magam mögött hagytam New Yorkot.

- Nem mész hozzá?

- Nem.

- Őrült vagy!
- Ő az őrült.
- Érted őrül meg.
- Meg mindenki másért.
- Ezt miért mondod?
- Hát nem így van?
- Egy cseppet sem. Tisztelem és csodálom a fiút. Nem kedveled őt?
- Dehogynem. Nagyon is. Jól szórakozom vele.
- Örülök, hogy nem azt felelted: „Rendes fickó."
- Miért, az rossz dolog?
- Végzetes, mivel azt jelentette volna, nincs már számára remény. Így nyilatkoztak rólam a fiúk húsz évvel ezelőtt. „Ó, Bill", sóhajtották. „Drága öreg Bill. Kedvelem őt. Rendes teremtés", aztán jól pofára ejtettek. Elpályáztak, hogy más lányoknak vegyenek cukrot meg orchideát, hogy a fene esne beléjük!
- Ezért sodródsz magányosan az élet tengerén?
- Ezért. Többször voltam már mennyasszony, de feleség még sosem.
- Szerencsétlen vén szatyor.
- Ne merészelj engem szerencsétlen vén szatyornak hívni! A nagynénik iránti tisztelet semmit sem jelent neked? És ne próbáld meg elterelni a témát Joe-ról! Elmondása szerint már tizennégyszer utasítottad vissza.
- Tizenötször. Ma délután ismét megkért a rózsakertben.

Bill bosszúsan felhorkant. Felállt, és kimért léptekkel az asztalhoz sétált azzal a céllal, hogy nyugalmát újabb adag pezsgővel állítsa helyre, de mivel az italostálca már nem volt ott, újra mordult egyet, ezúttal csalódottságában, majd nagyot sóhajtott és visszatért ülőhelyéhez.

- Hát, én nem értelek téged - bökte ki végül. - Egyszerűen nem értelek. Gondolkodásmódod csukott könyv előttem. Ha én lány lennék, és Joe Davenport elém állna azzal, hogy menjek hozzá feleségül, odaláncolnám őt a lelkemhez. Atyaég, ha az ember körbenéz és látja, általában milyen idióták a mai fiatalemberek, fel nem foghatja, hogyan utasíthat vissza egy józan ésszel megáldott lány egy olyan mókust, mint Joe.
- Láthatóan mély benyomást tett rád.
- Valóban. Fiamként tekintek rá.
- Unokádként.
- Mondom, fiamként. Ez így igaz, te pedig tudod, hogyan érzek veled kapcsolatban. Olyan friss vagy, mint az áprilisi szellő, szemtelen megjegyzéseket engedsz meg magadnak unokákról, tréfálkozol őszülő hajamról, és előbb-utóbb a sírba kergetsz, de szeretlek.
- Ez kölcsönös, Bill.
- Ne szakíts félbe! Szóval szeretlek. Szívemen viselem az érdekeidet. Meggyőződésem, hogy ez a Joe Davenport az ideális férfi számodra, és leghőbb vágyam, hogy a templomban az első padsorban ülhessek és a *Nászindulót* zenghessem, mialatt te és Joe végigvonultok a főhajón. Nem érem fel ésszel, te miért nem ezen a véleményen vagy. Nem mintha bármi kifogásod lenne a szegény pára ellen. Beismerted, hogy kedveled.
- Persze hogy kedvelem. Hogyne kedvelném?
- Akkor mi a baj?

Kay egy pillanatra elhallgatott. Szemében az a határozott, céltudatos pillantás jelent meg, melyet Joe olyannyira vonzónak talált a lányban. Egyik papucsával a szőnyeg arab mintáját követte kitartóan.

- Kiönthetem a szívem, Bill?
- Persze. Mondj el mindent!
- Nos, szóval bármelyik pillanatban bele tudnék szeretni Joe-ba, ha hagynám magam.
- És miért nem hagyod magad?

Kay odalépdelt a franciaablakhoz, és felnézett a csillagokra.

- Elővigyázatos vagyok.
- Hogy érted, hogy elővigyázatos?
- Hm... Bill, te hogy tekintesz a házasságra? Mármint afféle ünnepélyes, szent valamire, ami életed végéig tart, vagy inkább bolondos hétvégére, ami Hollywoodra jellemző? Mert szerintem ünnepélyes és szent esemény, ebben pedig különbözünk Joe-val. Nem, ne szakíts félbe, mert akkor sosem leszek képes elmagyarázni. Azt próbálom kinyögni, hogy egyszerűen nem visz rá a lélek, hogy megbízzak Joe-ban. Azt hiszem, nem őszinte.

Bill eddig is csak nagy erőfeszítések árán tudta visszatartani magát attól, hogy közölje, ennél képtelenebb sületlenséget még életében nem hallott, pedig már vagy száz stúdióértekezleten vett részt. Most viszont nem bírt csendben maradni.

- Hogy nem őszinte? Joe? Az ég szerelmére! Mit akarsz, hányszor kérje meg a kezed, hogy beszivárogjon abba a dinnye fejedbe: szeret téged?
- Nem azon múlik, hányszor kér meg, hanem azon, hogyan. Úgy tesz, mintha az egész egy fergeteges vicc lenne. Én pedig a szerelmet nem tekintem viccnek. Én konzervatív vagyok és szentimentális, komolyan veszem a dolgot. Olyan valakire van szükségem, aki legalább annyira komolyan veszi, mint én, és nem egy olyanra, aki nem tud úgy udvarolni egy lánynak, hogy ne azt éreztetné vele, komikus partnerek egy kabaréjelenetben. Mit vár

tőlem - folytatta Kay indulatosabban, mivel a sérelmek már hosszú idő óta gyűltek benne -, ha az elképzelése a romantikus széptevésről abban áll, hogy úgy vigyorog, mint egy cheshire-i macska, és azt dörmögi: „Lehet, hogy ez meglepetésként fog érni téged, de hozzám jössz?" Amikor egy lány a szeretett férfi társaságában van, nem akarja úgy érezni magát, mintha hajótöröttként egy lakatlan sziget partjára vetődött volna Groucho Marxszal.

Pillanatnyi csend borult rájuk.

- Akkor csak magunk közt, lányok között: szereted Joe-t?

- Hát persze - vágta rá Kay. - Már az első pillanattól fogva szeretem. De nem bízom benne.

Ismét csend állt be. Bill kezdte belátni, hogy ez nehéz menet lesz.

- Tudom, mire célzol - mondta nagy sokára. - Joe hajlamos bohóckodni. Könnyed, tréfálkozó típus. Vicceskedő alkat. De ne feledd, hogy a mókázás gyakran a félénkség védőpáncélja.

- Csak nem azt akarod bemesélni nekem, hogy Joe félénk?

- Természetesen az, amikor veled van. Minden férfi félénk, amikor igazán szerelmes. Ezért viselkedik úgy, ahogy. Olyan, mint egy kisfiú, aki az óvoda szépének csapja a szelet, és ebből fakadó zavarát úgy próbálja palástolni, hogy mindeközben fejen áll. Ne tévesszen meg a felszín, lányom! Nézz azon túl, keresd az érző szívet!

- Szerinted Joe-nak érző szíve van?

- Arra mérget vehetsz.

- Veszek is. Az összes lány megdobogtatja a szívét, akivel csak találkozik, és aki nem egy förmedvény. Láttam a kis, piros noteszét.

- A mijét?

- Telefonszámok vannak benne, Bill. Szőkék, barnák, vörösek és festett szőkék telefonszáma. Hát nem látod át a tényeket? Joe pillangó, aki virágról virágra száll, minden lánynak teszi a szépet.
- Ezt csinálják a pillangók?
- Rendületlenül. Egy újabb Dick Mills.
- Ki?
- A férfi, akinek egykor a jegyese voltam. De felbomlott az eljegyzésünk.
- Ő is pillangó volt?
- Mi az, hogy!
- És úgy érzed, Joe is ilyen?
- Abszolút.
- Hatalmas tévedés.
- Nem hinném.

Bill dühösen duzzogott. Kék szemei tüzet okádtak. Habár kiegyensúlyozottabb temperamentummal bírt, mint a nővére, Adela, és jobban viselte az abszurd dolgokat a dermesztő nőszemélynél, őt is ki lehetett hozni a sodrából. Churchillhez hasonlóan ő sem volt hajlandó mindenbe beletörődni.

- Nem számít, mit hiszel, lányom. Hadd áruljak el valamit a te érdekedben. Rendíthetetlen vagyok abbéli hitemben, hogy ti egymásnak vagytok teremtve. Szerető gonddal tanulmányoztalak mindkettőtöket, és meggyőződésem, hogy összeilletek, mint a sonka meg a tojás. Minden követ meg fogok mozgatni annak érdekében, hogy összejöjjetek. Sikerrel fogok járni, még ha bele is gebedek. Ismersz. A leleményes szövetséges. Most pedig eredj, és készítsd azokat a szendvicseket! A sok beszédtől megéheztem.

Amint Kay elindult, feltárult az ajtó és Smedley lépett be. Mindkettejüket megijesztette. Más témák megvitatásának hevében szinte megfelejtkeztek Smedley-ről.

A férfi elkínzottnak látszott.

- Hová mész? - tudakolta a lánytól. - Ugye nem a vetítőterembe?

- A konyhába megy, hogy szendvicseket csináljon - mondta Bill. - Gondoltam, szükségünk van egy kis ellátmányra, hogy mozgásban tartsuk a gépezetet.

- Ennek örülök - könnyebbült meg Smedley. - Most nem kellene oda felmennetek. Az italok, melyeket Phippsbe döntöttél, Bill, fura hatással vannak rá. Mintha feloldotta volna a tartózkodását. Folyton megáll, hogy kockázatos történeteket meséljen.

- Ó, istenem! Nincs formában?

- Teljesen. Előadott egy anekdotát egy sztriptíztáncosról és egy cirkuszi bolháról... - Kay-re pillantott, és elhallgatott. - De ez titeket úgysem érdekel.

- Már hallottam - felelte Kay, és kiment szendvicseket gyártani.

Smedley a homlokát törölgette. Hangulata újabb példátlan mélységekbe zuhant. Az éjszakai események gyors egymásutánisága és fordulatai láthatóan kimerítették. Marcus Aurelius, aki azt vallotta, senkivel sem történik olyan, amit természeténél fogva ne bírna elviselni, bajosan tudta volna erről meggyőzni Smedley Corkot.

- Aggódom, Bill - vallotta be Smedley.

- Folyton nyugtalankodsz.

- Hát van, mi aggasszon, nemde? Amikor arra gondolok, mit jelent nekem, hogy kinyittatjuk Phippsszel azt a széfet! Ráadásul oda sem figyel. Hagyja, hogy a figyelme ide-oda csapongjon. Jellemének oly frivol oldalát villantotta meg az imént, melyről nem is képzeltem

volna, hogy létezik. Tudtátok, hogy mielőtt lejöttem volna, felvetette, hogy eljátszik négy hawaiit? Az az ember tökrészeg.

Bill bólintott.

- Vigyáznom kellett volna azokkal a Wilhelmina Shannon-féle specialitásokkal. A baj az, hogy nem ismerem a saját erőmet.

- És nemcsak az a gond, hogy nem hajlandó hozzáfogni. Hanem amilyen lármát csap! Velőtrázó nevetés tör ki belőle időről időre. Szörnyen félek, hogy felveri Adelát.

- A szobája a ház másik felén van.

- Akkor is.

Bill megrázta a fejét.

- Tudod, így visszatekintve, ott követtünk el hibát, hogy nem adtunk be altatót Adelának. Az talán... - Elhallgatott. - Szent isten!

- Mi a baj?

Bill a nadrágja zsebét tapogatta. Mikor újra előbukkant a keze, egy kis, fehér pirula volt benne.

- Álompor - mondta. - Drága jó barátom, egy Third Avenue-i csapos adta nekem a saját készletéből. Szerinte egy nap még jól jön, és milyen igaza volt. Adela lefekvés előtti tejébe akartam belecsempészni, de elfelejtettem.

- És most már késő.

- És most már késő - ismételte Bill. - Túl...

Elhalt a hangja. Az ajtón kívülről hangos és rekedtes nevetés hallatszódott be. Bill Smedley-re pillantott, aki visszanézett rá. Vad gyanú tükröződött a szemében.

- Hogy a macska rúgja meg! Ez Phipps.

- Nem lehet, hogy egy hiéna? - kockáztatta meg Bill.

Pedig tényleg Phipps volt. Belépett a szobába, sarkában Joe-val. Olyan szívből jövően kacagott, mint egy régimódi vígopera

parasztkórusa. Kezében hozta a tálcát, kiválasztott róla egy üveget, odasétált vele a díványhoz, helyet foglalt, és kényelmesen nekidőlt a díszpárnáknak. Nyilvánvalónak látszott, hogy akkorra már elhessegetett magától minden, munkával kapcsolatos gondolatot, és az éjszakai összejövetelt csupán társasági eseményként fogta fel.

12. fejezet

- Jó estét mindenkinek! - kurjantotta Phipps joviálisan, majd meghúzta az üveget. Bárminemű óvatos fenntartással is állt egykor abbéli testi fogyatékosságához, miszerint szervezete nem képes nagyobb mennyiségű alkoholos stimulánsokat befogadni anélkül, hogy ne ő inná meg aztán a levét, mindez már egyértelműen a múlté volt. A bor megtréfálta, az erősebb italok pedig tomboltak benne, de ő ezeket egy cseppet sem bánta. Ha a bor meg akarta viccelni, viselkedése azt sugallta, csak rajta, és ugyanez állt arra az esetre is, ha a töménye lendülnének támadásba ellene. - Jó estét mindenkinek! Most pedig előadom a négy hawaiit utánzó magánszámomat.

Nyilvánvaló igyekezete és erőbedobása, hogy felpezsdítse a társaságot, bizonyára feldobott és meghatott volna egy régimódi, tréfás kedvű babilóniai uralkodót - aki mindig örömmel fogadja az orgiák fényét emelő szimpatikus ivócimborák felbukkanását -, Smedley azonban katasztrófát és végzetet sejtett a szavai mögött. Fogalma sem volt, mit művel az a négy hawaii a közönség szórakoztatására, de ösztönösen érezte, hogy valami meglehetősen lármás dolog lehet. Nyugtalanul megborzongott. Bár ahogy Bill is kifejtette, Adela szobája a ház másik oldalán van, de „akkor is".

- Ne, ne! - visította, mint egy fájdalomtól elgyötört egér.
- Akkor eléneklem a *Sweet Adeline-t* - ajánlotta Phipps, mintha csak az lenne a célja, hogy örömet szerezzen. Széles repertoárt tudott felmutatni, és ha a hallgatóság nem óhajtja a négy hawaiit, hát előadja a *Sweet Adeline-t,* elvégre az is ugyanúgy megteszi.

Ezúttal Joe-n volt a sor, hogy tiltakozásnak adjon hangot. A fiú legalább annyira halálra aggódta magát, mint Smedley. Ismerte a szóban forgó dalt. Ő maga is énekelte már a népszerű darabot, méghozzá klubjának öltözőjében, és nála senki sem tudta jobban, hogy annak dallama többek között olyan pohárrepesztő hangokat vonultat fel, melyek egy alaposan elázott komornyik előadásában elkerülhetetlenül áthatolnának téglán és malteron, mint kés a vajon, és úgy felvernék szendergéséből a ház úrnőjét, mintha a végítélet harsonáját fújnák a fülébe. Ismét felsejlett lelki szemei előtt a kép, ahogy Mrs. Adela Cork beviharzik a szobába hálóköntösében, illetve újra hatalmába kerítette az a fura érzés, miszerint hosszú, szőrös izék galoppoznak fel s le a gerincén.
- Kérem, Phipps, ne tegye! - könyörgött neki.

A komornyik megmerevedett. Barátságos hangulatban leledzett, mindenki kedvére akart tenni, és felkészült arra, hogy kirúg a hámból a fiúkkal, de ragaszkodott a pozíciójából fakadó formaságokhoz még akkor is, ha ezzel a jó hangulat elrontását kockáztatja. Hová vezetne az, ha akár egyszer is engedné az alsó középosztály tagjainak, hogy cimboráljanak vele?
- Mr. Phipps, ha kérhetem - felelte fagyosan.

Bill, aki mindig tapintatosan járt el, feddésre adta a fejét.
- Igen, vigyázz, hogy beszélsz Mr. Phippsszel, Joe! Látod, most megsértetted. Bizonyára tajtékzik a dühtől. De én akkor sem énekelném el a *Sweet Adeline-t,* Mr. Phipps.

- Ugyan miért ne énekelhetném el a *Sweet Adeline-t!*
- Mert még felébreszti az édes Adelát.
- Cork mamát?
- Ót bizony.
Phipps eltűnődött. Megint kortyolt egyet az italból.
- Cork mama - mondta merengve. - Sosem kedveltem azt a nőt. Mi lenne, ha felmennék és jól orrba vágnám?

A felvetés bármely más alkalommal csábítóan hatott volna Smedley-re, mivel ha létezett olyan nőszemély, aki már kora gyerekkora óta megérdemli, sőt, mi több, szinte követeli, hogy alaposan orrba gyűrjék, akkor az a sógornője, Adela. Most azonban tetőtől talpig megremegett, és újabb, egerekre jellemző, vinnyogó hangot hallatott.
- Ne, ne!
- Ne mossak be neki egyet? Ahogy tetszik - hagyta rá Phipps. Ha a neki kijáró tisztelettel szóltak hozzá, őt is ugyanúgy jobb belátásra lehetett téríteni, mint bárki mást. - Akkor öblítsük le a torkunkat! Nem maga, Smedley! - tette hozzá. - Maga már eleget vedelt. A vén szivar ivott, mint a gödény - magyarázta a többieknek vidáman. Elnéző pillantást vetett a vén szivarra. - Öreg, piás Smedley! Merre járt tegnap éjjel, dutyimadár? Hé, Smedley!

Smedley szája kényszeredett, szórakozott mosolyra húzódott. Phipps ingerülten emelte fel a hangját.
- Hahó, Smedley!

Bill és Joe pisszegni kezdett, Smedley pedig akkorát ugrott, mintha váratlanul beleharapott volna egy cápa. Phipps sértettsége a tetőfokára hágott. Úgy érezte, társaságának tagjai minden követ megmozgatnak azért, hogy szánt szándékkal kihozzák a sodrából. Amikor ő „Hé!"-zett, ők lepisszegték, a vén, beszeszelt Smedley

pedig, aki szemmel láthatóan spicces volt, arra sem vette magának a fáradságot, hogy válaszoljon, mikor udvariasan kérdezték. Ő azonban ilyen kérdésekben nem ismert ellentmondást.
- Na, de miért nem hézik vissza? Amikor egy úriember odahézik egy másiknak, joggal várja el, hogy az visszahézik neki.
Smedley sietett kijavítani társasági botlását.
- Hé! - helyesbített kapkodva.
- Hé, mi?
- Hé, Mr. Phipps!
A komornyik a homlokát ráncolta. Immár egészen sötéten látott mindent. Kiveszett belőle mindaz a kedélyesség és jóindulat, mely a szobába lépésekor benne munkálkodott, és ami az egész emberiség barátjává tette őt, amitől inkább hasonlított egy két lábon járó napsugárra, mint bármi másra. Smedley viselkedésében hivatalosságot és a cimboraság hiányát fedezte fel, amit igencsak rosszallón. Mintha egy olyan babilóniai uralkodóval haverkodott volna, aki egyszer csak, hirtelen lekezelően kezd bánni vele, amire egyébként a babilóniai uralkodók olyannyira hajlamosak.
- Ó, ugyan már - mondta. - Csak semmi fennhéjázás! Kurjantsa, „Hé, Jimmy!"
- Hé, Jimmy!
Maximalista lévén Phipps nem elégedett meg ezzel.
- Ismételje meg, ezúttal kedvesebben!
- Hé, Jimmy!
Phipps megnyugodott. Habár Smedley hanghordozása nem egy szerelmes búgás volt, ahhoz elegendőnek bizonyult, hogy kiengesztelje. Valódi érzéseket vélt felfedezni benne.
- Így már jobb. Mégsem hagyhatom, hogy itt pöffeszkedjen, csak mert francos társasági pillangó.

- Nem kedveli a francos társasági pillangókat? - szúrta közbe érdeklődve a kérdést Bill.

Phipps szigorúan megrázta a fejét.

- Nem. Ki nem állhatom őket. Ha majd jön a forradalom, ők a lámpaoszlopokról fognak lógni. Az egész rendszer rossz. Hát én nem vagyok ember? Nem vagyok, Smedley?

Smedley felpattant.

- De, de, hát persze hogy az, Jimmy.

- Én nem vagyok úriember?

- Dehogynem, Jimmy.

- Akkor hozzon egy párnát a fejem alá, vén szivacs! Gyerünk, igyekezzen! Némi kiszolgálásra van szükségem.

Smedley hozta a párnát, és elhelyezte a komornyik feje mögött.

- Kényelmes így, Jimmy? - sziszegte a fogai között.

A komornyik jeges pillantásban részesítette.

- Kit nevez maga Jimmynek? Szólítson Mr. Phippsnek!

- Bocsásson meg, Mr. Phipps.

- Rá is fér magára. Ismerem a fajtáját, nagyon is jól ismerem. Elnyomja a szegényeket, az özvegyek és árvák szájából kiveszi a kenyeret. De jön a forradalom, és patakokban fog folyni a vér a Park Avenue-n, a Sutton Place-en pedig hullák hevernek majd egymás hegyén-hátán.

Smedley félrevonta Billt.

- Ha ez így megy tovább - motyogta -, nem felelek a következményekért, Bill. Emelkedik a vérnyomásom.

- Ha jön a forradalom - emlékeztette Bill -, neked már véred sem lesz, mert patakokban fog folyni a Park Avenue-n.

- Felmegyek, és hallgatózom kicsit Adela ajtajánál. Meg akarok bizonyosodni róla, hogy alszik. Bármit megteszek, hogy akár egy

másodpercre is elszabaduljak ettől a részeg... - Elkapta Phipps pillantását, és elhallgatott. Mosolyt erőltetett az arcára. - Hé, Mr. Phipps!

A komornyik szemei túlságosan üvegesek voltak ahhoz, hogy lángokat lövelljenek ki magukból, de modorából kitűnt, hogy megsértődött.

- Hányszor mondjam még magának, hogy hívjon Jimmynek?

- Sajnálom, Jimmy.

- Mr. Phipps, ha nincs ellenvetése - közölte erre kimérten.

Smedley, aki szemmel láthatóan nem tudott megfelelni a társalgással járó szellemi kihívásnak, feladta, és kiviharzott a szobából. Bill, megörülve annak, hogy megszűnt a férfi zavaró jelenléte, üzleti húrokat kezdett pengetni.

- Nos, Mr. Phipps, hogy vagyunk? Ha kielégítően kipihente magát, nekiveselkedhetne megint a széfnek.

- Valóban - helyeselt Joe. - Nem vesztegethetünk több időt.

Rosszat szólt. A komornyik ismét megmakacsolta magát. Valamilyen oknál fogva, talán a korábbi bizalmaskodás miatt, nem kedvelte Joe-t. Barátságtalanul nézett rá.

- Magának ehhez mi köze, ha szabad kérdeznem?

- Sok közöm van hozzá. Ugyanis... Mr. Smedley...

- Az öreg iszákos Smedley-re céloz?

- Igen. Tudja, az öreg iszákos Smedley és Miss Shannon...

- Mármint ez a kutyaképű Bill?

- Így igaz. Az öreg iszákos Smedley, a kutyaképű Bill és én üzletet kötöttünk. Smedley biztosítja a pénzt.

- Milyen pénzt?

- Amit a naplóért kap majd.

- Milyen naplóért?

- A széfben heverő naplóért.
- Milyen széf? - kérdezte élesen, mint a vádat képviselő ügyész, amikor egy csatornapatkányt faggat arról, hol volt június tizenötödikén éjjel.

Joe Billre nézett. Smedley-hez hasonlóan ő is zavarba ejtőnek találta Phipps társalgási modorát.
- A széf, amelyet kinyitni készül, Mr. Phipps.
- Ki mondja, hogy ki fogok nyitni egy széfet?
- Én nem - ügyeskedett tovább Bill. - Nem képes rá.
- Hogy mire nem vagyok képes?
- Arra, hogy felnyissa azt a széfet.

Phipps csendben maradt egy ideig; emésztette a hallottakat.
- Azt mondja, képtelen lennék kinyitni egy széfet?
- Azt. Reménytelen lenne megkísérelnie is. Négy évvel ezelőtt sikerrel járt volna, de ma már nem. Mindannyian egyetértünk ebben.
- Miben?
- Abban, hogy egykoron tehetséges volt, de mára már kijött a gyakorlatból. Korábban ejtettünk erről pár szót, ha emlékszik még, és arra a következtetésre jutottunk, hogy már nincs meg magában a szükséges képesség. Kiégett.
- Hohó!
- Nagy kár, de ez a helyzet. Persze nem a maga hibája, hogy levitézlett. A széftörő énje felett már eljárt az idő. Kiváló komornyik, és fényes jövő áll maga előtt a filmiparban, de nem tudja kinyitni a széfet.

A bor, ha vörös - ami Phipps esetében zöld volt, mivel mentalikőrt ivott -, mar, mint a vipera, ahogyan a kasszafúrói képességeire tett csípős kritika is. Ilyenformán Phipps úgy érezte magát, mint akit két

vipera mart meg egyszerre, ami bíborszín arcának még mélyebb árnyalatokat kölcsönzött.
- Na, na! - heveskedett. - Nem tudom kinyitni a széfet, mi? Hogy én ne lennék képes kinyitni azt az átkozott széfet? Csak azért is megteszem.
Joe egy villámgyors, tiszteletteljes pillantást vetett Billre. A leleményes szövetséges bármit megold, gondolta magában. Minden nehézségen átsegít.
- Köszönöm, Phipps - mondta Joe.
- Köszönöm, uram - válaszolta a komornyik automatikusan. - Mármint - tette hozzá gyorsan kijavítva magát -, mit köszönt meg nekem?
- Tudja, azt, hogy ki fogja nyitni a széfet. És ha megteszi, mi megkapjuk a pénzünket.
- Vagy úgy? És ha meggazdagszik, gondolom, elveszi az ifjú Kay-t, nemde? Nem túl valószínű. Esélye sincs, szegény ördög. Hallottam, hogy kosarazta ki magát ma délután a rózsakertben.
Joe megrémült.
- Hogyan?
- Alaposan pofára ejtette.
Joe irdatlanul elpirult. Nem sejtette, hogy aznap délután közönség előtt játszott.
- Maga ott volt?
- Úgy bizony.
- Nem láttam.
- Engem soha, senki nem vesz észre.
- Árnyék a beceneve - fűzte hozzá Bill.
- És megmondom, mi jutott eszembe a jelenet kapcsán - folytatta Phipps, miközben még egyszer rápillantott a zöld borra. - Rosszak a

módszerei. Túl könnyedre és humorosra veszi a figurát. Egy érzékeny lány szívét nem lehet elnyerni viccek elsütögetésével. A következőt kell tennie: a karjaiba kell zárnia őt, és meg kell csókolnia.
- Nem merné megtenni - vélte Bill. - Nem biztonságos. Egyszer megcsókolt egy lányt Párizsban, aki aztán meg sem állt az Eiffel-torony csúcsáig.
- Komolyan?
- Csak becsukta a szemét, sóhajtott egyet izgalmában, majd elkezdett felfelé lebegni... fel... fel...

Hogy szemléltesse a történetet, Bill az ujjaival malmozott egy sort, amit a komornyik riadtan figyelt.
- Ne csinálja ezt! - szólt rá élesen. - A pókokat juttatja eszembe.
- Sajnálom. Nem szereti a pókokat?
- Nem. Pókok! - morogta Phipps sötéten. - Elárulhatok valamit a pókokról. Csak kérdezzenek, és én mindent el tudok mondani róluk.
- Jön a forradalom, és a pókok patakokban fognak rohanni a Park Avenue-n.
- Áh - fontolta meg Phipps az elképzelhető forgatókönyvet. Ásított egyet, és a lábait rátette a díványra. - Nem tudom, maguk ketten mihez fognak most kezdeni - mondta -, de én szundítok egy keveset. Jó éjt mindenkinek! Irány a tollasbál!

Lecsukódtak a szemei. Horkantott néhányat, majd még mindig az üveget szorongatva mély álomba merült.

13. fejezet

Joe riadt pillantást vetett Billre. A mai világban az embernek mindenre fel kell készülnie, erre azonban nem lehetett. Derült égből villámcsapásként érték a történtek.
- Most mitévők legyünk? - kérdezte.
A fejlemények mintha hidegen hagyták volna Billt. Olyan gyengéd szeretettel tekintett a vízszintesen elterülő komornyikra, mint egy anya a bölcsőben édesdeden alvó babájára, és megigazította a feje alól kicsúszni készülő párnát.
- Talán így lesz a legjobb - nyugtázta. - *„Egy kis alvás, egy kis szunnyadás, összetett kézzel fekvés "* jót tesz neki. Az éjszaka hátralevő részében pedig átvesszük az irányítást. Láttál már valaha részeg komornyikot?
- Soha.
- Én sem. Hozzáteszem, szívesebben látok egyet, mint hogy a helyében legyek. Amikor néhány órán belül a hideg hajnali szürkeség lopva beáramlik majd az ablakokon, mi frissek és üdék leszünk, de beleborzongok a gondolatba is, Jimmy Phipps hogyan fogja érezni magát. Egy ilyen ivászat utáni reggelen *„az ember alkotmánya,* ahogy *Shakespeare* fogalmaz, *„a zendülésnek sorsát szenvedi"*. Gyanítom, lenyel majd néhány fejfájás-csillapítót. De ne térjünk el a tárgytól! Az imént, habár kissé összefüggéstelenül, de ragyogóan rávilágított egy igen fontos dologra a mi pácolt heringünk. Az udvarlási módszereiddel kapcsolatban szólt bölcsen. Figyeltél?
- Igen.
- Szerintem igaza van. Rátapintott a lényegre. Rosszul csinálod. Beszéltem Kay-jel: a lány szeret téged, Joe.

- Hogyan?
- Ő maga mondta, ezer szóval. A pontos szavajárása már nem jut eszembe, de mondandójának veleje az volt, hogy a jelenlétedben mindig úgy érzi, csak egy hajszál választja el a mennyországtól. Ha ez nem szerelem, akkor mi?

Joe megtántorodott.

- Bill, ha most ugratsz...
- Természetesen nem ugratlak. Mi az ördögnek tenném? Én mondom, szeret téged. Te vagy a hab a kávéján, a só a levesében. De óvatos... gyanakvó... nem bízik benned.
- Nem bízik bennem? Na, de miért nem?
- Mert állandóan bohóckodsz.
- Félénk vagyok.
- Én is ezzel magyaráztam neki a dolgot, de nem hitt nekem. Komolytalan pillangónak tart téged, aki virágról virágra szálldos és nektárt szürcsöl. Valóban ilyen nektárszürcsölő típus vagy?
- Nem vagyok ilyen.
- Nem játszol a lányok érzelmeivel?
- Persze hogy nem.
- Akkor mi ez a história a telefonszámokkal teli kis, piros noteszedről? - tudakolta Bill.

Akkor sem lehetett volna szembeszökőbb a hatás, ha a nő egy vizes törölközővel csapta volna képen Joe-t. Amikor ugyanis az ember vizes törölközővel csap képen valakit, az levegő után kapkod és tántorog egy sort. A szemei elkerekednek. Elvörösödik. Hal módjára tátog, majd nyitva felejti a száját. Joe is ezeket a tüneteket produkálta.

- Piros notesz? - dadogta.
- Piros notesz.

- Kis, piros notesz? '
- Kis, piros notesz.
- Telefonszámokkal teli kis, piros notesz?
- Telefonszámokkal teli kis, piros notesz.

A vizestörölköző-effektus mintha nyomtalanul eltűnt volna. Joe felháborodott, mint a derék férfi, akit igaztalanul vádolnak.

- Mi a fenéért csap mindenki ekkora hűhót a telefonszámokkal teli kis, piros noteszem körül? - csattant fel hevesen. - Minden életerős férfinak megvan a magáé. A fiúk az óvodában kezdik el vezetni. És Kay mindent tud arról a noteszről. Világosan elmagyaráztam neki legutóbb, mikor együtt ebédeltünk, hogy semmiféle jelentőséget nem kell tulajdonítania neki. A benne lévő lányok mindössze letűnt múltam emlékei. A nevek felére már nem is emlékszem. Semmit sem jelentenek nekem, abszolút semmit.
- Olyan közömbösek neked, mint az út pora?
- Még annál is közömbösebbek. Egy haldokló nagymama kedvéért sem hívnám fel egyiküket sem. Már csak szellemek, efelől biztosíthatlak. Pusztán kísértetek. Csupán látomások.
- Mindössze ektoplazmatikus lidércek? - Pontosan. Ektoplazmatikus lidércek. Hallgass ide, Bill! Nekem egy lány sem létezik a világon, kivéve Kay-t. Ő különleges. Felejts ott egy utcasarkon, és parádézzon el mellettem egy szál fürdőruhában Szép Heléna, Kleopátra, Mrs. Langtry, Hedy Lamarr és La Belle Dame Sans Merci, és még csak utánuk sem fütyülnék.

Billt meghatotta a fiú egyszerű ékesszólása.

- Hát, ez igazán megnyugtató. Szóval összefoglalva, olyan tiszta vagy, mint a hó?
- Ha nem tisztább.

- Pompás! Akkor mindössze annyit kell tenned, legalábbis ahogy én látom, hogy változtatsz ezen a rádiókabarés hozzáálláson. így nem folytathatod tovább. Vissza kell venned a Bob Hope-stílusból. Kétféle módon nyerheted el egy lány szívét - magyarázta Bill. - Vagy úgy, hogy a domináns hímet adod, az ősembert, és viharos szenvedéllyel hódítod meg őt. Csak hogy el tudd képzelni, mire célzok: egyszer írtam egy sztorit a *Passion Magazine*-nak, aminek főszereplőjénél nagyobb hős nem létezik. Afféle Long Island-i, Old Westbury-i vadászó, lövöldöző lovas, aki az időről időre rátörő veszedelmes dührohamai hatására fogcsikorgatva ráncigálja körbe-körbe a lányt a hajánál fogva egy szobában. A férfi csikorgatja a fogait persze, nem a lány, mert az övéi simán csak összeverődnek. Ez az egyik javaslatom.
- Nem fogom Kay-t a hajánál fogva körberángatni mindenféle szobákban.
- Milyen figyelmes tőled. De talán feléd billentené a mérleg nyelvét. A történetbeli lány odavolt érte. „Ó, Gerald, Gerald, mit meg nem teszel értem!"
- Nem.
- Rendben, akkor hagyd ki ezt a hajas dolgot. De megragadhatnád a vállánál, és megrázhatnád, mint Krisztus a vargát.
- Nem tudnám megtenni.
- Miért nem?
- Mert nem.
- Nehéz eset vagy - állapította meg Bill. - Nem tudsz kompromisszumot kötni. Mintha elfelejtetted volna a Superba-Llewellyn szlogenjét: „Szolgálunk és együttműködünk".

Kivette a zsebéből az altatótablettát, és elgondolkodva görgette a tenyerében.

- Mi az? - kérdezte Joe.
- Altató. Rosszul alszom. Nos, ha nem akarsz ősembert játszani, akkor a második módszerrel próbálkozz! Fel kell olvasztanod a szívét ahelyett, hogy viharos szenvedéllyel felkavarnád. Szimpátiát kell ébresztened benne.
- Hogy érted?
- Pofonegyszerű... Megszomjaztam ettől a megbeszéléstől. Mit szólnál egy frissítőhöz?
- Remekül hangzik. Pezsgő?
- Legyen. Mindig ragaszkodjunk a jól bevált dolgokhoz.

Bill odalépett a tálcához, megtöltött két poharat, és a Third Avenue-i csapos barátjától kapott kis ajándékot beledobta abba a pohárba, melyet aztán Joe-nak adott.
- Tehát meg kell kedveltetnünk téged vele.
- De hogyan?
- Pofonegyszerű.
- Ezt már mondtad.
- És újra mondom. Ismered a régi verset: *„Ó, a nők! Nyugalmunknak folyton véget vetnek... "*
- *„Oly szeszélyesek, tartózkodók és békétlenek. "* Igen, gyerekkoromban szavaltam.
- Csodálatosan hangozhatott. Vajon miért hiányolom én ezeket annyira? Nos, tartsd észben, hogy első kézből származó információk állnak rendelkezésünkre azzal kapcsolatban, hogy mindössze egy kis fájdalom és gyötrelem szükséges ahhoz, hogy a lányt megmentő angyallá változtassa. *„Mikor fájdalom és gyötrelem ráncolja homlokom, te vagy az én megmentő' angyalom. "* Találóan fogalmaz.
- Szóval hogyan tovább?

- Nézzük Kay szemszögéből az eseményeket! Meggyőződésem, hogy ha Kay, aki most odalent, a konyhában csinos kis szendvicseket készít, feljön és a padlón talál téged kiterülve, arcra borulva és élettelenül, úgy meglágyul a szíve, mint a mogyorós fagylaltkehely a Szaharában. A földön heverő testedre veti majd magát, és csókokkal halmozza el felfelé fordított arcod. Bizonyára ezt tenné, ha kidőlnél.
- De miért terülnék ki arcra borulva és élettelenül a padlón?
Bill bólintott. Rájött, mire céloz a fiú.
- Nos, igen, ezt még ki kell ötölnünk. Tegyük fel, Phipps részeg dühében kiütött téged azzal a palackkal, amit úgy dédelget, mint egy anya az újszülöttjét.
- De nem tette.
- Igaz. Akkor ahhoz mit szólsz, hogy altatót csempésztem az italodba?
- De nem tetted.
- Való igaz. Csak hangosan gondolkodom. Micsoda szerencse!
- Szerencse - ismételte Joe.
Felhajtották az italukat.
- Mickey Finn - ízlelgette a szót Bill elmélázva. - Vajon miért hívják így?
- Nem egy hasonló nevű csapos találta fel, és innen az elnevezés?
- Mencken szerint nem, és bizonyára igaza van. Mencken mindent tud. Van bármi elképzelésed arról, hogyan hat?
- Igen, furcsamód van. Egy filmben szerepelt, amin dolgoztam, mielőtt kirúgtak volna. Először semmilyen kellemetlenséget nem érzel. Majd, ha megrázod a fejed... így ...
Bill gyorsan talpra ugrott, hogy még estében elkapja. Gyengéden leeresztette a fiút a padlóra, szánakozással vegyes, elégedett

pillantást vetett rá, aztán odasietett a díványhoz, és megrázta Phippset a vállánál fogva.

Nem egyszerű életet lehelni egy ittas komornyikba, aki éppen két Wilhelmina Shannon-féle specialitást és egy üveg mentalikőrt próbál kialudni. Egy ideig nem is koronázta siker Bill erőfeszítéseit. Nemsokára azonban mintha élet költözött volna a merev végtagokba. Phipps felmordult. Fészkelődött, mozgolódott; mintha végigfutott volna valami a gerincén. Újabb morgást hallatott, végül pislogva felült.

- Halihó! - suttogta rekedten, mint egy szellem a szeánszon. - Mi folyik itt?

14. fejezet

- Sajnálom, hogy megzavarom a szendergését, Mr. Phipps - mondta Bill szabadkozva -, de nem tudom a fiút magához téríténi.

- Hogy?

Bill a földön heverő maradványokra mutatott.

- Segítene, kérem? Négy kéz jobban boldogul, mint kettő.

Phipps bizonytalanul feltápászkodott a díványról. Zavaros érzékeinek feltűnt, hogy egy test hever a szőnyegen, ami gyakran előfordult kedvenc olvasmányaiban, a krimikben. Eme művekben szinte lehetetlenség volt úgy belépni egy szobába, hogy az ember ne találna ott egy szőnyegen fetrengő alakot. Erről a pofáról a legjobb, amit el lehetett mondani, az volt, hogy nem állt ki keleties stílusú tőr a hátából. Behunyta a szemét abban a reményben, hogy ettől talán köddé válik a tetem. De amikor újra kinyitotta, az még mindig ott volt.

- Mi baja? - rebegte. - Minek fekszik ott? Bill felvonta a szemöldökét.
- Bizonyára fel tudja idézi, hogy kétségtelenül a legjobb szándékoktól vezérelve, de alaposan nyakszirten verte a palackjával.
- Szent... isten! Ezt tettem volna?
- Ne mondja, hogy elfelejtette!
- Semmire sem emlékszem - vallotta be a komornyik elhaló hangon. - Mi történt?
- Az úgy kezdődött, hogy maguk ketten vitába bonyolódtak az Abesszin Egyház apostoli jogfolytonosságának létjogosultságáról.
- Hogy miről?
- Az Abesszin Egyház sem rémlik?
- Életemben nem hallottam róla.
- Hát, az egy etióp egyház, és maga meg Joe összevesztek apostoli jogfolytonosságának létjogosultságán. Ő egy bizonyos álláspontot képviselt, maga egy másikat. Maga ezt mondta, ő azt. Parázs vita kerekedett belőle. Dühödt érzelmek szíttattak. És maga fokozatosan eljutott odáig, hogy végül fejbe kólintotta a fiút az üveggel. Egy csapás, egy kiáltás, és Joe mosolyogva kifeküdt.
- Ugye nem halt meg?
- Nem, csak egy izgalmas történetet akartam alakítani belőle.
- Bárcsak ne tette volna - törölgette holtsápadt homlokát Phipps. Belehuppant egy székbe, és elégedetlenül fújtatott, amit még akkor sem hagyott abba, amikor kinyílt az ajtó és Smedley lépett be. Őt Kay követte, aki egy hatalmas tálon szendvicseket hozott, melyre Bill helyeslő pillantást vetett. Készen állt egy kis falatozásra.
- Adela feltehetően alszik - jelentette Smedley. - Jó ideig szobroztam az ajtaja előtt, füleltem, de semmit sem hallottam. - Hé! - kiáltotta, mihelyt Joe-ra tévedt a tekintete. - Mi ez itt?

- Hordágyas eset - felelte kurtán Bill. - Phipps leütötte egy üveggel. Épp erről diskuráltunk, mikor bejöttetek.

Kay szemei elkerekedtek. A vér lassan kifutott az arcából. Csak állt ott, bámult, és a szendvicses tál megremegett a kezében. Bill, aki mindig helyesen cselekedett, finoman kivette a tálat a lány kezéből. Aztán Kay feleszmélt. Egy sikoly kíséretében Joe földi maradványaira vetette magát.

- Ó, Joe, Joe! - jajveszékelt.

Bill örömteli mosollyal az arcán elvett egy szendvicset.

Egy melegszívű asszonyt, aki a fiatalok összeboronálásán fáradozik, jóleső érzés tölt el, ha látja, sikerrel jár. Megette a szendvicsét, majd vett egy másikat. Szardíniás, állapította meg boldogan. Szerette a szardíniás szendvicset.

- Leütötte egy üveggel? - hitetlenkedett Smedley.

- A pillanat hevében - magyarázta Bill. - Phippsnek vannak heves pillanatai.

- Szent ég!

- Igen, kellemetlen egy eset. Elrontotta a bulit, fogalmazhatnánk így is. De mindennek van jó oldala is. A történtek kijózanították.

- Valóban? Akkor ide hallgass...

- Azt hiszem, meghalt - szakította félbe Kay, miközben felemelte falfehér arcát.

- Ó, nem hinném - vélekedett Smedley. Túllépett ezen a részletkérdésen, és visszaterelte a beszélgetést a lényeges témához. - Szóval kijózanodott?

- Mi az, hogy! Nyelvtörőket tudna szavalni. - Akkor ideje munkához látnia. Nincs több bolondozás. Phipps!

- Uram? - kérdezte a tivornyázó, visszatérve jó öreg komornyiki stílusához.

- Fogjon hozzá!
- Igenis, uram.
- Csak semmi ostobaság.
- Nem, uram.
- Az úr szava szent - mondta Bill, mielőtt nekiesett harmadik szendvicsének.

Elégedetten nyugtázta, hogy Kay forró csókokkal árasztja el Joe arcát. Ezt a forgatókönyvet eszelte ki, és legnagyobb örömére a terv remekül be is vált. Úgy érezte magát, mint a rendező, kinek színészei életük legjobb alakítását hozzák.
- Ó, Joe! Joe, drágám! - sikoltotta Kay. Felnézett a többiekre. - Életben van.
- Tényleg?
- Megmoccant az imént.
- Ragyogó - mondta Bill. - Remek hír. Még nem kell villamosszékbe ülnie, Phipps.
- Megkönnyebbültem, asszonyom.
- Majd később, talán.
- Igen, asszonyom.

Kay baljós képet vágott. Eddig kedvelte Phippset, de most mintha úgy tűnt volna számára, hogy életében nem látott még ilyen utálatos komornyikot.
- Meg is ölhette volna! - fakadt ki. Összeszorított fogakkal, keserűen rivallt rá, mint Bill vadászó, lövöldöző lovas barátja Old Westburyből, és bizonyára sziszegte volna a szavakat, ha lett volna bennük „sz" hang.
Phipps tiszteletteljesen vitába szállt vele. - Ilyen túlzó kijelentést én azért nem tennék, kisasszony. Csak egy sima maflást kapott a fejére, mint az oly gyakori velejárója a vallási témájú szóváltásoknak. De

ha szabad megjegyeznem, szeretném kifejezni sajnálatomat és megbánásomat a tettemet illetően. A szívem mélyén, kisasszony, én...

Smedley szokásos türelmetlensége közbeszólt. Nem volt kedve szónoklatokat hallgatni.

- Ne tartson itt hegyi beszédet nekünk! Még nincs július negyedike.
- Igaza van, uram.
- Dologra, ember, dologra!
- Igen, uram.
- Kövessen!
- Igenis, uram.

Az ajtó becsukódott mögöttük. Bill anyáskodó mosolyt villantott Kay-re, és csatlakozott hozzá a betegágynál. Lenézett az ápoltra, aki most már határozott jeleit mutatta annak, hogy kezd magához térni.

- Pillanatokon belül újra működőképes lesz - bátorította. - Tíz centbe fogadok, mit fog először mondani, mihelyt kinyitja a szemét. „Hol vagyok?"

Joe kinyitotta a szemét.

- Hol vagyok? - kérdezte.
- Passzolhatod a tíz centemet - vágta rá Bill.

Joe felült.

- Ó, atyaég! - nyögte.
- Ó, Joe! - sikoltotta Kay.
- A fejem! - motyogta Joe.
- Fáj, semmi kétség - mondta Bill. - Levegőre van szükséged. Ki viszünk a kertbe. Segíts, Kay!
- Beborogatjuk a fejed, édesem - susogta Kay gyengéden.

Joe pislogott párat.

- Azt mondtad, „édesem"?

- Hát persze.

Joe ismét értetlenkedett.

- És az imént... csak egy szép álom volt, vagy tényleg megcsókoltál?
- Természetesen megcsókolt - szólt közbe Bill. - Miért ne csókolhatna meg? Nem figyeltél, mikor biztosítottalak afelől, hogy szeret téged? Tudsz járni?
- Azt hiszem.
- Akkor kiviszünk, és megfürdetjük a fejed Adela kövekkel kirakott medencéjében.

Joe megint pislogott. Még az olyan kis megerőltetés is, mint a pislogás, afféle érzetet keltett benne, mintha egy erős kéz izzó tüskéket szurkált volna a fejébe, mindazonáltal a fájdalmat, még ha igen kínzónak is bizonyult, elfelejtette az őt letaglózó izgalom hatására. Ismét hatalmába kerítette az a képzelgés, miszerint halk zenét hall a kertre néző szobából. Ismerős tárgyakat újszerűen szépnek talált. Most még Bill markáns arca is, melyet józan bírák egy német bokszolóéhoz hasonlítottak, szinte feljogosította tulajdonosát arra, hogy a telefonszáma jó ízlésű férfiak kis, piros noteszébe kerüljön.

Ami pedig Kay-t illeti, az jutott eszébe, hogy ha egy pár szárnyat erősítenének a lány hátára, a kerubok és a szeráfok kérdés nélkül befogadnák maguk közé. Elképedve nézett rá.

- Szeretsz?
- Hogyne szeretne - kotyogott közbe ismét Bill. - Hányszor kell még a fejedbe vernem? Imád téged. Rajong érted. Képes lenne meghalni a hajadba tűzött egyetlen szál rózsáért. De mindezt megbeszélhetitek, miközben a medence vize alá nyomja a fejed. Gyere, csak lazán! Gondolom, most úgy érezheted magad, mint aki magára haragította Errol Flynnt.

Kitámogatták a sérültet a franciaablakon. Épphogy belevesztek az éjszakába, amikor kitárult az ajtó és Adela lépett be, nyomában az erőtlen és álmos Lord Tophammel. Adela éber volt és dühös, kísérője viszont gyakorlatilag alva járt. A férfi odabotorkált egy székhez, belesüppedt, és lehunyta a szemét.

15. fejezet

Amikor az ember fellopózik a sógornője szobájához és az ajtaja előtt hallgatózik, hogy megbizonyosodjon afelől, a nő alszik-e, a probléma akkor jelentkezik, ha emberünk légzése hangos és ziháló, mert ez felébresztheti a fent említett hölgyet. Smedley, habár nem volt vele tisztában, meglehetősen hangosan vette a levegőt legutóbbi, Adela hálójánál tett látogatása során. A tudat okozta feszültség, hogy bűnrészes lesz egy széftörésben, és az érzelmi felindulás, melyet az váltott ki, hogy Phipps öreg, iszákos Smedley-nek nevezte őt, mind oda vezetett, hogy a férfi fújtatott és zihált, mint egy versenyló a Nemzeti Nagydíj befutójánál.

Néhány padlódeszka megreccsent a léptei alatt, egyszer pedig elvesztette az egyensúlyát, és keményen beleverte a kezét egy ajtóba. Valójában épphogy csak nem csörgött, mint egy ébresztőóra. Még csak alig másfél perce ügyködött ott, amikor Adela mozgolódni kezdett a párnáján, felült, és végül, amint meghallotta a zajt az ajtónál, felkelt. Úgy vette fel a hálóköntösét, ahogy egy csatába induló amazon ölti magára a páncélját. Majd megállt és fülelt.

A kinti zajok elültek. Óvatosan kikémlelt, de senkit sem látott. Mégis úgy érezte, volt ott valaki. Ennek alaposan utána akart járni.

Adela Shannon Corkban cseppnyi nyúlszívűség sem lakozott. A tucatnyi némafilmes rendező közül bármelyik a megmondhatója lett volna, illetve a három néhai férj is erről tudott volna beszámolni. Mint arról már korábban szó esett, olyan nő volt, aki nem tűrte az abszurd dolgokat, márpedig Adela szerint egy törvénytelen behatoló jelenléte a házában éjjeli egy és két óra között ebbe a kategóriába esett.

Ilyen alkalmakkor azonban még a legrettenthetetlenebb nők is szeretnek egy szövetségest maguk mellett tudni, így szinte késlekedés nélkül elindult Lord Topham szobája felé. A férfi felébresztése során több nehézsége támadt, mint Smedley-nek az ő felverésében, és akkor is csak ideiglenesen sikerült életet lehelnie belé.

Most mintha a lord megint elbóbiskolt volna. Adela élesen rászólt.

- Lord Topham!

Vendége mindössze halk szuszogással válaszolt. Lord Topham egyetlen vonásában hasonlított Bonaparte Napóleonra: abban a pillanatban álomba tudott merülni, mihelyt a párnára hajtotta a fejét - vagy mint jelen esetben: nekidőlt a szék háttámlájának.

A ház úrnője felemelte a hangját.

- Lord Topham!

Az álom ködén áthatolt a sürgető kiáltás. A tengerentúli látogató kinyitotta a szemét. Hasonló körülmények között valószínűleg Napóleon is így tett volna. Adela hangjából hiányzott Bill mennydörgő robaja, azonban igen átható tudott lenni, ha felbosszantották.

- Hogy?

- Ébredjen!

- Aludtam volna?

- Igen.

Lord Topham fontolóra vette ennek eshetőségét. Emlékezett rá, hogy egy pillanattal azelőtt rumbát táncolt a Piccadilly Circusön. Bólintott.

- Való igaz. Aludtam. Tootsról álmodtam.

- Hogy miről?

- Londoni lány. Azt álmodtam, hogy együtt lejtünk a Piccadilly Circusön. Pont ott! Mármint úgy értem - Lord Topham kissé megmosolyogta a furcsa ötletet -, ki álmodna ilyet? Szóval, miért pont a Piccadillyn?

Adela nem volt pszichiáter, így nem állt szándékában álmokat végighallgatni és megfejteni. Hozzáfűznivalója kimerült egy türelmetlen fintorban. Majd metsző kiáltást hallatott. A szobát pásztázó tekintete megakadt az italokkal megrakott tálcán.

- Odanézzen!

Lord Topham érzelmesen sóhajtott.

- Mesélek magának Tootsról. Marhára beleestem, de Amerikába utazásom előtt összevesztünk. Édes lány...

- Nézze az üvegeket!

- ... de egy kicsit érzékeny.

- Ki tette oda azokat az italokat?

- Nagyon érzékeny. Nemének királynője, de egy nebáncsvirág. De még mennyire!

- Ki - tette - oda - azokat - az - italokat? Tehát igazam volt. Betörők járnak a házban.

Lord Topham ismét sóhajtozott. Számára ez a pillanat ugyanolyan megfelelőnek tűnt arra, hogy fellebbentse a fátylat a lelkét nyomasztó tragédiáról, mint bármelyik másik.

- Könnyen megsértődik, ha érti, mire gondolok, egyébként minden szempontból egy angyal. Alig fogja elhinni nekem, de csak azért, mert azt mondtam neki, hogy az új kalapjában úgy fest, mint Boris Karloff, vett egy nagy lendületet és kiosztott nekem egy maflást, majd kijelentette, hogy soha többé nem akar se látni engem, se beszélni velem, sem ebben a világban, sem a következőben. Nos, minden fickó rendelkezik némi büszkeséggel, nemde? Bevallom, erre kihúztam magam, és...
- Fejezze be! Hallgassa!
Adela a plafonra emelte tekintetét. Tompa zaj hallatszott a fenti vetítőteremből, melynek forrása Smedley volt, aki hirtelen égető szükségét érezte egy frissítőnek, és mivel tudta, hogy az összes hozzávaló lent van, megindult az ajtó felé, de felbukott egy zsámolyban.
- Van valaki a vetítőteremben. Lord Topham!... LORD TOPHAM!
Lord Topham úgy ébredt, mint Abou ben Adhem a mély álomból. Átfutott az agyán, hogy igencsak nyugtalan éjszakája volt.
- Hogyan?
- Menjen fel!
- Hová?
- A felső szintre.
- Miért?
- Mert betörők garázdálkodnak a vetítőteremben.
- Frászt fogok én felmenni oda - felelte Lord Topham. - Éppen azon voltam, mielőtt elszundítottam volna, hogy elmeséljem magának: tegnapelőtt írtam Tootsnak egy jól megfogalmazott levelet, melyben elismertem, hogy az egész az én hibám volt, illetve bocsánatért esedeztem. Ostoba tökfilkó lennék, ha most felmennék és lepuffantatnám magam egy horda nyüves betörővel, mielőtt még

megkaphatnám a válaszát. Mi? Komolyan beszélek! Bármelyik pillanatban megérkezhet a sürgöny.
Sokan helyeselnék a hozzáállását. Körültekintő és józan fiatalember, vélekednének, akinek helyén van az esze. Adela azonban nem értett volna egyet velük. Felháborodott horkantást hallatott, és nyugtalanul fel-alá kezdett járkálni a szobában, mint nőstény oroszlán a ketrecében. Nemsokára felfedezte a nyitott franciaablakot.
- Lord Topham!
- Mi az?
- Nyitva az ablak!
- Az ablak?
- Az ablak.
- Nyitva?
- Igen.
Habár Lord Topham továbbra is félálomban volt, egy ilyen egyszerű információt még így is fel tudott fogni. Egy rövid „Az ablak? Ó, á, az ablak. Mármint az ablakra gondol?" közjáték után a mutatott irányba nézett.
- Igen - ismerte el. - Abszolút. Naná. Már pontosan értem, mire céloz. Bizony tárva-nyitva áll. Mintha valami olyasmit mondott volna, hogy betörők vannak a házban?
- Igen.
- Akkor jegyezze meg, amit most mondok: ott jöttek be - jelentette ki Lord Topham, majd aludni tért.
- És jön valaki a folyosón! - rikoltotta Adela, és minden porcikájában megmerevedett. - Lord Topham... LORD TOPHAM!
- Hallja-e, muszáj ezt csinálnia? Most meg mi a baj?
- Hallok valakit közeledni a folyosón.

- Csak nem? Komolyan? Nahát, nahát.

Adela felkapott egy üveget az asztalról, és társa kezébe nyomta. A férfi úgy nézett a palackra, mintha életében először látott volna olyat, bár nem ez volt a helyzet.

- Mi ez?
- Szüksége lesz fegyverre.
- Kinek, nekem?
- Igen.
- Fegyverre?
- Igen.
- Miért?
- Amint felbukkan, leüti vele.
- Kit?
- A férfit a folyosón.
- De én nem akarok férfiakat ütlegelni a folyosón.

Kinyílt az ajtó, és egy pocakos alak látványa tárult eléjük, melynek megpillantásakor Adela minden, addig visszafojtott érzelme elszabadult egy dühödt sikítás formájában.

- Smedley! - visította.
- Ajaj! - kiáltotta Smedley.
- Leüssem? - érdeklődött Lord Topham.
- Mi a fenét csinálsz itt ilyenkor, éjnek évadján, Smedley? - támadta le a férfit Adela.

Smedley az ajtóban állt, és fájdalmasakat nyelt. Sikertelenül igyekezett túltenni magát élete legkomolyabb sokkján, mely alaposan próbára tette hangulatát azon a hátborzongató éjjelen. Egy ideges férfi számára ugyanis nem éppen szívderítő élmény, ha egy pohár Bourbon Highball helyett a sógornőjét találja a szobában,

kinek társaságában még a legjobb körülmények között is elképesztően nyomorúságosan érzi magát.

Továbbra is sűrűn nyeldekelt. Furcsa, artikulálatlan hangok hagyták el fakó ajkát. Ijesztően hasonlított a *„leples halott* "-hoz, ki *„makogva, nyíva járt mind utcaszerte" „a leghatalmasabb Július bukása előtt kevéssel",* bár Lord Topham szerint, aki nem ismerte a színművet, melyben eme erőteljes kép megelevenedik, Smedley inkább egy idegroham szélén álló macskára emlékeztetett. Lord Tophamnak kisfiúkorában volt egy hatalmas cirmos cicája, amely Smedley-éhez hasonló viselkedésével halálra gyötörte önmagát és a családot. Hogy oldja a feszültséget, megismételte a kérdést.

- Leüssem?

- Ne.

- Ne üssem le?

- Ne.

- Rendicsek - egyezett bele a lord. - Csak kérdeztem.

A Viharos Érzelmek Királynője átható pillantást vetett rá.

- Nos, Smedley?

Smedley végül megtalálta a hangját.

- Nem... nem tudtam aludni. Mi... mi szél hozott ide, Adela?

- Hangokat hallottam a folyosóról. Léptek zaja, majd zihálás hallatszott be. Felébresztettem Lord Tophamet, lejöttünk, és megláttuk azokat az üvegeket.

Smedley még mindig túlságosan sokkos állapotban volt ahhoz, hogy értelmesen fejezze ki magát, mindazonáltal némi erőfeszítés árán sikerült ismét fölvennie a társalgás fonalát.

- Üvegeket?

- Üvegeket.

- Ó, tényleg... Üvegek... Talán... talán Phipps tette oda őket - nyögte ki végül, miközben elkínzott tekintetét a plafonra emelte.

Adela türelmetlenül felcsattant. Sosem volt jó véleménnyel sógora észbeli képességeit illetően, de aznap éjjel a férfi mintha az idiotizmus újabb mélységeibe süllyedt volna.

- Phipps mi az ördögért zsúfolná tele a szobát ötszázötvenhét palack itallal?

- A komornyikok mindenfelé elszórják az italokat - ragaszkodott hozzá Smedley.

Lord Topham helyeselte a kijelentést. Olyan életmódot folytatott, melyet keresztül-kasul átszőttek a komornyikok, így ismerte a viselt dolgaikat.

- Mi az, hogy! Abszolút. Igaza van. Folyton ezt teszik, nemde? Ez a névjegyük. Italok mindenfelé arra az esetre, ha valaki megszomjazik.

Adela fújtatott egyet. Kemény dolog ilyesmit kijelenteni, de véleménye szerint Lord Topham észjárása Smedley-ével vetekedett.

- Akkor, felteszem, Phipps csapja a zajt a vetítőteremben, ugye? - kérdezte szárazon.

Smedley fájdalmasan felnyögött. Olyannyira hozzászokott már ahhoz, hogy folyton felbukik a lábában, zsámolyokban vagy más, útban lévő dolgokban, hogy fel sem merült benne: lármát csaphatott a vetítőteremben. Ha Adela meghallotta a zajokat, csak pillanatok kérdése és felmegy, hogy a forrásukig kövesse őket. És utána?

Csak állt ott, vinnyogott és makogott, teljesen tanácstalan volt azt illetően, hogyan kezelje a szörnyű helyzetet. Majd megkönnyebbülés járta át a lelkét. Ugyanis Bill lépett be a franciaablakon, aki olyan megbízható támasznak tűnt, hogy ha még csak halványan is, de a remény mozgolódni kezdett halotti leple

alatt. Talán azért, mert az események elértek egy olyan, kritikus pontot, mely után már nem lehetett emberi erővel irányítani őket, de ha bárki felvehette a harcot a tengernyi gond ellen és szembeszállva velük legyőzhette volna őket, az csakis a jó öreg Bill lehetett.

Adela nem mutatott ekkora örömöt húga megpillantásakor.

- Wilhelmina!
- Ó, hello, Adela! Halihó, Smedley! Szióka, Lord Topham!
- Üdv, Miss Shannon! Leüssem? - tudakolta ismét a főrend, mivel szamárságnak találta, hogy miután már ilyen remekül felszerelkezett egy üveggel azért, hogy embereket üssön le vele, mégsem lendülhet akcióba.
- Ó, hallgasson! - torkollta le Adela. - Mit keresel itt, Wilhelmina?
- Csak kószálok. Nem tudok aludni. És te?
- Hangokat hallottam.
- Csak képzelődtél.
- Nem. Van valaki a vetítőteremben.

Feszültség uralkodott el Billen. Nem túl jó, vélte, nem túl jó. Helyesen következtetett arra, hogy Smedley megbotlott valamiben, és elegendő zajt csapott ahhoz, hogy minden élőlényt felverjen több mérföldes körzeten belül. Phippset, a csendes művészt nem hibáztatta.

- Valaki van a vetítőteremben?
- Megnyikordult a padló.
- Egerek.
- Fenébe az egerekkel! Egy betörő jár ott.
- Voltál odafent?
- Természetesen nem. Nem akarom betöretni a fejem.
- Pontosan így érzek én is - vette át a szót Lord Topham. - Éppen azt ecseteltem a mi drága vendéglátónknak, hogy mielőtt magam

mögött hagytam Angliát, összevesztem az én Toots barátnőmmel, ezért írtam neki egy szívhez szóló levelet, melyben bocsánatért könyörgök. Most pedig várom a válaszát, így természetesen nem szívesen venném, ha holmi éji martalócok péppé vernék a kobakom, mielőtt befutna az üzenete, mely reményeim szerint kedvező lesz. Bár való igaz, hogy az édes teremtésnek jócskán habzott a szája dühében, mikor faképnél hagytam, széttépte a rólam készült fényképeket és alaposan megtaposta őket, mindazonáltal én mindig azt mondom, hogy az idő begyógyítja a sebeket...
- Ó, fogja be!
- Szegény Lord Topham - sajnálkozott Bill. - Annyi lehetőséget kap ebben a házban, hogy beszéljen, mint a Tallulah Bankheaddel élő papagáj. Összekapott a lánnyal?
- Szörnyen. Az évszázad csetepatéja volt. Az új kalapja miatt, melyre azt mondtam - most már belátom, igazságtalanul -, hogy úgy fest benne, mint...
- Lord Topham!
- Mi az?
Adela nyugalmat erőltetett magára.
- Nem akarok a maga Toots barátnőjéről hallani!
- Na, de a barátnőm-e még? Ez itt a kérdés.
- A fene vigye el a maga átkozott Tootsát! - ordította Adela önmagából kikelve. Dühös pillanataiban gyakran tért vissza a némafilmes korszak könnyed argójához, amit azokban a helyzetekben használt, amikor világosan kellett kifejeznie magát, ha el akart érni valamit. Nyugalma szilánkokra robbant szét. Akkor sem kezelhette volna viharosabb undorral a fiatal főrendet, ha azon kapta volna, hogy megpróbál ellopni tőle egy jelenetet. - Lenne oly kedves, és abbahagyná a fecsegést erről a nyomorult lényről, kinek

valószínűleg platinaszőke hajzat ékteleníti a fejét, selypítve beszél, és a társadalom legeslegalja? Ebben a pillanatban kizárólag a vetítőteremben garázdálkodó betörő foglalkoztat. Bill megrázta a fejét.
- Nincs betörő a vetítőteremben.
- Már hogyne lenne!
- Felmenjek és megnézzem?
- Mihez tudnál kezdeni velük? Nem, megvárjuk a rendőrséget.
Smedley a díványra rogyott. Eljött a vég.
- Re-re-rendőrség?
- A hálómból telefonáltam nekik. El nem tudom képzelni, miért nem értek még ide. Gondolom, gyalog jönnek. Jellemző lenne azokra a félcédulás tökkelütöttekre, akiket Beverly Hillsben rendőröknek hívnak...Á! Éppen időben!
Egy őrmester és egy járőr lépett be a franciaablakon.

16. fejezet

Az őrmester keménykötésű, félelmetes látványt nyújtó férfiú volt, úgy festett, mint akit tömör sziklából faragtak ki. A járőr úgyszintén. Azoknak a hivatalos személyeknek a kimért lépteivel masíroztak be a szobába, akik tudatában vannak abbéli hatalmuknak, hogy képesek betartatni a törvényt, és a legelvetemültebb bűnözőket is térdre tudják kényszeríteni.
- Jó estét, asszonyom! - köszönt az őrmester.
Adelán még mindig ellenséges hangulat uralkodott.

A fajtájabéli tehetős nők hozzá vannak szokva ahhoz, hogy parancsaikat késlekedés nélkül végrehajtják.
- Jó estét! - vetette oda. - Nem kapkodták el a dolgot. Mit csináltak? Kanasztáztak?
Az őrmester láthatóan megsértődött.
- Olyan gyorsan jöttünk, ahogy csak tudtunk, asszonyom. Betörést jelentett be?
Adela gyilkos pillantást vetett rá.
- Hát maguknak semmit sem mondanak a rendőrkapitányságon? Igen, mint ahogy már vettem a fáradságot, és elmondtam a telefonban is töviről hegyire, betörők vannak a házban. Fent, a vetítőteremben:
- Merre van?
- Közvetlenül a felettünk lévő szoba. Smedley, kísérd fel a biztos urakat a vetítőterembe!
Smedley úgy reszketett, mint egy római császár, aki a magánlakosztályába betérő merénylők vezetőjétől éppen azt hallja: „Hát, megjöttünk, Gálba" vagy Vitellius, vagy Caligula, vagy akármi. Smedley esdeklő tekintettel nézett Billre, mintha könyörgésével bármire is rá tudta volna venni a nőt aznap éjjel. Bill, mint mindig, most is megtett minden tőle telhetőt.
- Nincsenek betörők a vetítőteremben. Képtelenség.
- A fenét képtelenség! Fura neszeket hallottam odafentről.
Bill elkapta az őrmester tekintetét. Rákacsintott.
- Fura neszeket hallott, őrmester. Hah! Mi, nők! Szegény, félénk, aggodalmaskodó teremtések...
- Ide hallgass! Ha én valamikor aggodalmaskodom...
- Egy idegcsomó vagyunk, nem igaz, őrmester?
- Valóban, asszonyom. A feleségem is ilyen.

- Az enyém is - fűzte hozzá a járőr.
- Minden nő ilyen - zárta le a témát Bill. - A koponyánk felépítésében keresendő az ok.

Az őrmester „Talán igaza van, asszonyom" mormogással reagált. A járőr „Ebben esetleg lehet valami" megjegyzéssel hagyta annyiban a dolgot. A felesége, tette hozzá, hisz a baljóslatú és csodálatos előjelekben. Az ő nejét aztán nem lehet azon kapni, hogy átsétál egy létra alatt, de nem ám! Mire az őrmester azzal állt elő, hogy az ő felesége minden hónap első napján azt kiáltozza: „Nyulak, nyulak, nyulak!", mivel azt a nézetet vallja, hogy ha így tesz, két héten belül hatalmas szerencsében lesz része. Ostobaság, vélte az őrmester, de ez van.
- Ide hallgassanak! - Adela az idegösszeomlás jeleit kezdte mutatni.
- Egy pillanat, Adela - kérte Bill. - Foglaljanak helyet - ajánlotta szívélyesen a törvény őreinek -, és meséljenek el mindent a feleségükről! Csábító ajánlat volt, az őrmester mintha egy pillanatra megingott volna, de a Beverly Hills-i rendőri erő tagjait nem akármilyen fából faragták. Ellenállt a kísértésnek.
- Most nem lehet, asszonyom - felelte. - Azt hiszem, a legjobb lesz, ha vetünk egy pillantást arra a vetítőteremre, ahogy a hölgy szeretné.
- Időfecsérlés - hozta meg az ítéletet Bill.
- Igen, az - értett egyet Smedley lázas buzgalmában.
- Meg aztán úgysem tetszene maguknak a vetítőterem, higgyék el.
- És nem is kell úgy sietni - tódította Bill. - Te jó ég, hisz' fiatal még az éjszaka! Helyezzék kényelembe magukat, és igyanak egy pohárkával!

Egy külső szemlélő ekkor arra a következtetésre jutott volna, hogy felrobbant egy lőszerraktár a közelben. Pedig valójában csak Adela volt.

- Azt a fűzfán fütyülő rézangyalát! - szakadt ki a ház asszonyából, miközben hevesen rázta az öklét az ég felé.
- Helyezzék kényelembe magukat! Igyanak egy pohárkával! Mégis mi ez itt? Érettségi találkozó?

Az őrmester a fejét rázta. A tálcán levő üvegek nem kerülték el a figyelmét, mivel a rendőrök kiképzésük eredményeképpen jó megfigyelők, és a szeme felcsillant azon felvetés hallatán, hogy talán megvizsgálhatná a tartalmukat. Milyen kár, gondolta magában, hogy nem ez a német bokszoló kinézetű, csodálatra méltó nő irányítja az eseményeket. Szerinte Billnek ragyogó ötletei támadtak, és örömére szolgált volna teljesíteni a kívánalmait. Szemmel láthatóan azonban ez a másik hölgy, kinek arca valami ismeretlen oknál fogva furcsán ismerősnek tetszett, tartotta kezében a gyeplőt, de az ő nézetei valahogy nem éppen modern gondolkodásmódot tükröztek.
- Nem, köszönöm, asszonyom - jelentette ki erényesen. - Nem, amíg szolgálatban vagyunk. Gyerünk, Bill!
- Billnek hívják? - kérdezte Bill.
A járőr bólintott, mire Bill hümmögött egy sort.
- Engem is - mondta Bill. - Micsoda véletlen egybeesés! Kuporodjunk fel a díványra, és beszélgessünk róla!
- Később, asszonyom - hárította el az invitálást az őrmester. Felnézett a plafonra, és az a fürkésző tekintet jelent meg az arcán, ami a rendőri kötelesség elvégzése előtt álló zsernyákok sajátja. - Mintha hallanék valamit odafentről - állapította meg. - Nyikorgást.
- Minden régi ház nyikorog éjjelente - magyarázta Bill. - Ha jól tudom, ez a példány még a korai Cecil B. DeMille-i időkből származik.

- Szerintem - szólt hozzá a járőr is - ez inkább valamiféle kaparászó hang.

Bill a fülét hegyezte.

- Ó, igen. Már tudom, mi ez: a nővérem uszkárja. Érzékeny bőre van a jószágnak, ami ha viszket, hát megvakarássza. Szereti a kutyákat, őrmester?

- Igen, asszonyom. Van is otthon egy...

- Milyen fajta?

- Skót terrier, asszonyom.

- A leghelyesebb kutya. Rendkívül intelligens ebek.

- Intelligens? Hát, maga tudja. Hé, figyeljen! - váltott témát az őrmester.

- Idehallgasson! - szállt be a társalgásba a járőr is, aki viszont az ő Boston terrierjéről, Busterről szeretett volna beszélni.

- Inkább rám figyeljenek! - követelte Adela, aki ezen kedélyeskedések alatt a saját levében fortyogott. - Hahó, szuperzsaruk, most felmennek vagy sem a vetítőterembe?

- Hogyne, hölgyem, természetesen - válaszolta készségesen az őrmester. - Gyerünk, Bill!

Megindultak az ajtó felé, mire Smedley kétségbeesett nyöszörgést hallatott, mint aki érzi, hogy ezennel eljött a vég. Megbotlott a saját lábában és nekiesett az őrmesternek, aki így Adelának ütközött, aki pedig felhorkant:

- Mégis mit gondol, mit művel? Netán rögbizni akar? Vagy így szokott ismerkedni? - szegezte neki a kérdést.

- Bocsásson meg, asszonyom - szabadkozott az őrmester udvariasan. - Az úr nekem jött. - Elhallgatott, és nagy szemeket meresztett. - Tyűha, maga nem Adela Shannon?

- De, az vagyok.

- Azt a mindenit, akármi legyek... - hitetlenkedett az őrmester. - Láttam magát a jó öreg némafilmekben. Emlékszel Adela Shannonra, Bill?
- Naná! - vágta rá a járőr. - Ő volt a Viharos Érzelmek Királynője.
- Még mindig az - javította ki Bill. - Ezek szerint szereti a némafilmeket, őrmester?
- Igen, asszonyom. Maga is a filmiparban tevékenykedik?
- Már nem. A Superba-Llewellynnél dolgoztam, de kirúgtak.
- Milyen kár. De ez ma már csak így megy.
- Bizony, manapság ez a módi.
A járőr keserűen felnevetett.
- Valóban, Hollywoodban ma már minden így működik! Hah!
Bill érdeklődéssel nézett rá. Majd az őrmesterhez fordult.
- Mintha nem kedvelné Hollywoodot.
- Nem, asszonyom.
Adela összepréselte az ajkait. A keze már korábban ökölbe szorult. Egy minden elszántságával önmagát fegyelmező nő erőltetett bájával beszélt, mint aki tudja, hogy ha csak egy pillanatra is megfeledkezne magáról, idegességében a levegőbe repülne és úgy üvöltene, mint egy sikítószellem. Smedley-hez hasonlóan, aki immár úgy reszketett, mint a nyárfalevél, ő is embert próbálónak találta az események alakulását. A buzgó fakabátok olyan hatással voltak rá, mint az a bécsi rendező a régi időkből, akinek a fejéhez egyszer hozzá kellett vágnia - kizárólag a művészet érdekében - az *Üdvöz légy, Caesarban a* római katonák által használt egyik kardot.
- Ide figyelnének egy percre, Mr. Louis B. Mayer és Mr. Zanuck? - kérdezte. - Mit gondolnak, akcióba lendülnek az elkövetkező egy-két óra folyamán, vagy ez a csevej a végtelenségig eltart majd? Azért jöttek, hogy betörőket tartóztassanak le vagy hogy filmekről

fecsegjenek? Csak szeretném tudni, hogyan is állnak a dolgok - csicseregte a csupa bűbáj és megfontolt Adela.

Bill szelíden megfeddte.

- Oly türelmetlen vagy, Adela. Hisz' még előttünk az egész éjszaka. Miért nem szíveli Hollywoodot a társa? - fordult vissza az őrmesterhez.

A törvény embere a homlokát ráncolta.

- Múlt héten jelentkezett egy állásra a Medulla-Oblongata-Glutznál. Abszurd vígjátékban szeretett volna szerepelni, de visszautasították, mondván: nem ért az abszurd vígjátékhoz.

- Nem mondja komolyan!

- De igen, asszonyom, pontosan így történt.

- Elképesztő. Nekem nagyon is alkalmasnak tűnik az abszurd vígjátékhoz.

- Persze hogy alkalmas vagyok rá - csattant fel a járőr. - De az övék egy rendkívül zárt világ. Ez az igazság, egy hihetetlenül zárt világ. Az újonnan felbukkanó tehetségeknek esélyük sincs.

- Micsoda pech! - vélte Bill.

- Igaza van, hatalmas pech! - mondta az őrmester. - Hé, idefigyeljen! Amikor én a Colossal-Superhumanbe igyekeztem beügyeskedni magam, volt képük azt állítani, hogy hiányzik belőlem a drámai erő.

- Döbbenetes.

Adela úgy sóhajtott, mintha meghasadt szívén keresztülfütyült volna a szél. Végleg elfogyott a türelme.

- Ó, Uram, adj erőt! - siránkozott. - Rendőröket hívok, és egy pár ripacsot küldenek. Megyek, lefekszem. Lord Topham... LORD TOPHAM!

A főrend pislogva felült.

- Hahó! Toots, te vagy az?

Adela először nem szólt semmit. Lenyelte a mondanivalóját.

- Nem - felelte nagy sokára, erőlködve. - Nem Toots. Lord Topham, eddig annyira vált hasznomra, mint egy fejfájás. Túl nagy kérés lenne, hogy kísérjen fel a hálószobámig?

- Kísérjem el a...?

- Mivel a ház minden sarkában betörők állnak lesben, nem szándékozom egyedül megmászni két emeletet.

Lord Topham látszólag megkönnyebbült.

- Ó, hát persze, persze, persze. Egy pillanatig azt hittem... Haha, milyen ostoba ötlet. De mennyire! Igen, . igen, igen, természetesen. Értem, mire céloz.

- Hozza azt az italt!

- Hogy? Ó, a jó öreg italt? Igenis.

- És miután mindent megbeszéltek a maga drámai kifejezőerejét illetően - vetette oda Adela az őrmesternek címezve -, megtalálják a betörőket a vetítőteremben. Majd bekiabálok nekik az ajtón, hogy várják meg magukat. Jöjjön, Lord Topham!

- Hölgyeké az elsőbbség - mondta a lord gálánsan.

- Hölgyeké az elsőbbség, naná. Lehet, hogy a folyosón ólálkodnak!

Így Lord Topham ment előre, a sarkában Adelával. Az őrmestert szemmel láthatóan cselekvésre sarkallták a nő búcsúszavai.

- Gyerünk, menjünk!

- Jaj, még ne! - könyörgött nekik Smedley.

- Muszáj, uram. Kötelességünk.

- De én szeretnék még többet hallani az úriember abszurd vígjátékairól - erősködött Bill. - Üljenek csak le, és igyanak egy pohárral!

- Köszönjük, nem, asszonyom.

- Szóljon, mennyit kér!
- Elég lesz, köszönöm - mondta az őrmester.
- És maga?
- Nem, asszonyom.
- Mennyit tölthetek?
- Köszönöm, ennyi elég lesz - mondta a járőr is.
- Így már mindjárt más - nyugodott meg Bill. - Érezzék otthon magukat! Miért mondja a Medulla-Oblongata-Glutz, hogy nem ért az abszurd vígjátékhoz?
- Halvány fogalmam sincs! - válaszolta a járőr rosszkedvűen. - Mije van Clark Gable-nek, ami nekem nincs?
- Bajusza, tízmillió dollárja és Lady Sylvia Ashley-je.
Az őrmester rájött, hogy itt valami félreértés lehet.
- A tehetségére gondolt, asszonyom.
- Ó, a tehetségére?
- Igen, arra - helyeselt a járőr. - Kivételes tehetség vagyok. Tudom. Érzem, itt - paskolta meg a mellkasát.
Bill az őrmesterre kacsintott.
- Maga is tehetséges, ugye?
- Mi az, hogy! Ki merészeli azt állítani, hogy hiányzik belőlem a drámai erő? Ezt kapja ki! „Dobd el a pisztolyt, te patkány! Ismersz. Tom Hennessy vagyok, a kemény zsaru, aki mindig kézre keríti a rosszfiúkat. Na, megállj csak! Puff, puff!" Ezt a kis szerepet arra találtam ki, hogy megmutathassam magam drámai helyzetben. Tovább is van, de talán ennyiből is látta a lényeget.
- Káprázatos! - lelkendezett Bill. - Egyszerre szívszaggató és felemelő kis szerep, egy csipet szánalommal és rémülettel megfűszerezve.

Az őrmester szerényen vigyorgott, egyik erőteljes lábával köröket rajzolva a szőnyegbe.
- Kösz, asszonyom.
- Ugyan, semmiség.
- Ugorjon be egyik nap az őrszobára, és eljátszok magának néhány állóképet.
- Alig várom!
- Bizony, asszonyom, ahhoz nagyon értek. De elutasítottak.
- Tipikus hollywoodi hozzáállás.
- Hollywood már csak ilyen.
- Igazuk van, Hollywood már csak ilyen - ismételte a járőr is. - Sasoljon ide, asszonyom! Figyeljen, mi ez? Elmosolyodott.
- Öröm? - találgatott Bill.
- Az ám, öröm. És ez?
Összeszorította az ajkait.
- Bánat!
- Úgy van! És ez?
Felvonta a szemöldökét.
- Rettegés?
- Rettegés, arra mérget vehet. És a gyűlöletet is elő tudom adni. De az abszurd vígjátékban vagyok a legjobb. Amelyikben például egy fiú találkozik egy lánnyal, és elkezdi ugratni. És bele tudtam ezt verni abba a tompa agyukba az M-O-G-nál? Nem, asszonyom. Nem kellettem nekik.
- Jellemző Hollywoodra - vélte Bill.
- A számból vette ki a szót - mondta az őrmester.
- Igazuk van, de még mennyire, hogy így van! - helyeselt a járőr.
- A szomorúság csillogó nagyvárosa - elmélkedett tovább Bill.
- Á, Phipps!

A komornyik ragyogva lépett be a szobába. Ha bárminemű meglepődést vagy ijedséget érzett a rendőrök láttán a házban, nem mutatta semmi jelét. Szokásos, méltóságteljes önmaga volt.
- Azért jöttem, hogy megkérdjem, óhajt-e még valamit, asszonyom.
- Semmit, köszönöm - felelte Bill.
- Nahát, ez meg ki? - érdeklődött az őrmester.
- A nővérem komornyikja. Ez itt pedig...
- Ward őrmester, asszonyom, és Morehouse járőr.
- Köszönöm. Mr. Phipps. Ward őrmester és Morehouse járőr.
- Jó estét! - köszönt Phipps.
- Üdv! - mondta az őrmester.
- Halihó! - szállt be a járőr is vidáman.
Bill anyai aggodalmat tanúsított a komornyik jóllétét illetően.
- Késő van, Phipps. Maga sem tudott aludni?
- Nem, asszonyom. Bosszantó álmatlanság jött rám.
Igazán szokatlan ez nálam, asszonyom.
- Meg kellene próbálkoznia a báránykszámolással.
- Megtettem, asszonyom, mindhiába. Végül vettem a bátorságot, és felmentem a vetítőterembe, hogy levetítsem magamnak a *Forever Amber* című filmet.
Az őrmester felkiáltott.
- Hogy mondta? Maga járt a vetítőteremben?
- Igen, uram.
Az őrmester már mindent értett. Harcedzett elméje felismerte a lényeget a komornyik történetében.
- Na, tessék. Megoldódott a rejtély, ügy lezárva. A hölgy úgy vélte, betörők grasszálnak odafent.
- Mrs. Cork - magyarázta Bill. - Az imént távozott. Hangokat hallott, és megijedt.

- Sajnálom, asszonyom. Igyekeztem olyan csendben lenni, amennyire csak lehetett.
- Efelől nincs kétségem.
Az őrmester megtörölte a száját, és felállt.
- Akkor mi megyünk is. Jó éjszakát, asszonyom.
- Jó éjt! És őrizze meg azt a drámai erejét!
- Úgy lesz, asszonyom.
- Sok sikert kívánok a művészi álmaihoz!
- Köszönöm, asszonyom. De az ember azért elkedvetlenedik ilyenkor. Minél inkább behódol valaki ezeknek a szereplőválogató ügynökségeknek, annál valószínűbb, hogy lerázzák.
- Ez annyira Hollywoodra vall.
- Én sem fogalmazhattam volna találóbban.
- Milyen igaz - értett egyet velük a járőr. - A hamisan csillogó város, ahol tragédiák rejtőznek ezernyi álarc mögött, és...
- Ó, ugyan - próbálta megfékezni a felettese.
Bill becsukta mögöttük a franciaablakot, Smedley pedig most először tudott megkönnyebbülten felsóhajtani az éjszakai hadművelet kezdete óta.
- Bill, egy csoda vagy - dicsérte a nőt.
- Köszönöm, Smedley. Ahogy Phipps fogalmazott, igyekszem mindenki megelégedésére tenni a dolgomat.
- Egy csoda - ismételte Smedley, majd Phippshez fordult. - Azok a fakabátok már éppen készültek felmenni a vetítőterembe, de Bill szóval tartotta őket, és lyukat beszélt a hasukba.
- Valóban, uram? Jelentős aggodalommal tölthette el az élmény, asszonyom.
- Igen, egy hajszálon múlt - felelte Bill. - Még szerencse, hogy érdeklődtek a filmvilág iránt.

Joe és Kay lépett be a szobába.
- Joe már jobban van - jelentette Kay.
- Pompás. Csak úgy ragyog a fiú.
- Csodálod? - kérdezte Joe. - Hozzám jön feleségül!
- Á, szóval mindent rendbe hoztatok. Reméltem, hogy így lesz. Kay, ezennel áldásomat adom rátok.
- Kösz, Bill.
- Szép munka volt. Neked nem járnak efféle gondolatok a fejedben, Smedley?

Smedley rövid tánclépés kivitelezésével reagált erre. Akár örömet is jelezhetett volna, de valószínűbb, hogy inkább bosszankodását fejezte ki így. Smedley nem rendelkezett olyan fejlett érzelemnyilvánítási készségekkel, mint Morehouse járőr.
- De, de, de... csak még nem jutott rá időm. Megszerezte, Phipps?
- Uram?
- A naplót.
- Ó, igen, uram. Zökkenőmentesen.
- Kitűnő teljesítmény, Phipps - ismerte el Joe.
- Köszönöm, uram.
- Ragyogó, Phipps - tódította Kay.
- Köszönöm, kisasszony.
- Ide vele! - kérte Smedley.
A komornyik arca tiszteletteljes megbánást tükrözött.
- Sajnálom, uram, de amit kér, kivitelezhetetlen.
Smedley eltátotta a száját.
- Hogy érti? De hát megszerezte, azt mondta.
- Valóban, uram. Mindazonáltal úgy döntöttem, hogy megtartom magamnak.
- Micsoda?!

- Így igaz, uram. Óhajtanak még valamit? Köszönöm, uram. Jó éjszakát!

Kilibegett, döbbent csendet hagyva maga után.

- Szent ég! - hitetlenkedett Bill. Ő tudott elsőként megszólalni. - Kiraboltak, *már megint!* - Elhallgatott, az érzéseivel viaskodott. - Gyerünk, Smedley! - szólalt meg nagy sokára. - Neked kell kimondanod, én ugyanis úrinő vagyok!

17. fejezet

Mindenki előtt ismeretes, hogy az idő mérésének többféle módja létezik. A tanult emberek már az idők kezdete óta vérre menő vitákba bonyolódnak egymással, hogy megvédjék egyik vagy másik iskola tanait.

A rodoszi Hipparkhosz például, akinek határozott elképzelései voltak azt illetően, hogyan is kellene mérni az időt, az övétől eltérő nézeteket valló türoszi Marinoszra egyszer azt találta mondani, hogy fajankó, ami, habár igen találóan hangzik, valójában a keserűség megnyilvánulása volt. Amikor pedig Purbach és Regimontanus megismerték a bagdadi Ahmed Ibn Abdallah álláspontját, megszakadtak a nevetéstől. Purbach szerint ugyanis, aki igazán kemény dió volt, Ahmed Ibn Abdallah annyit értett az idő méréséhez, mint a nagyanyja macskája, amely köztudottan visszamaradott jószág volt, és amikor a vajszívű Regimontanus a maga elnéző módján arról próbálta meggyőzni őt, hogy Ahmed Ibn csak egy fiatalember, aki mindössze boldogulni szeretne, ezért nem szabadna elhamarkodottan megítélni, Purbach pusztán annyit mondott: „Ó, igazán?" Mire Regimontanus: „Ó, igazán!", erre Purbach: „Valóban?",

mire Regimontanus: „Valóban". Végül Purbach közölte, hogy elege van Regimontanusból. Ekkor vesztek össze először.

Tycho Brahe pedig, az eminens dán, a földrajzi magasságot, a kvadránst, az azimutot, a Jákob-pálcát, az armilláris gömböt és a parallaktikus vonalzót hívta segítségül az időméréshez. A dán közvélekedés igencsak hidegfejű pasasnak tartotta. Aztán 1863-ban jött Dollen az ő *Die Zeitbestimmung Vermittelst Des Tragbaren Durchganginstruments Im Verticale Des Polarsterns* című munkájával - korának sikerkönyve volt, ebből következően Rodgers és Hammerstein musicalt írt belőle *North Atlantic* címen, mely, lássuk be, sokkalta közkedveltebb elnevezés és bebizonyította, hogy Tycho egyik éjjel összekeverte az azimutot az armilláris gömbbel a Koppenhágai Egyetem évente megrendezett öregdiák-vacsorája után, így minden számítását elrontotta, visszavetve ezzel az egész kutatási témát a fejlődésben.

Igazság szerint az idő nem mérhető ilyen módszerekkel. Smedley számára, amint másnap délelőtt egy székbe süppedve üldögélt a teraszon, mintha meg is állt volna. Erőt vett rajta a csüggedtség, minden, ólmos lassúsággal tovatűnő pillanat mintha egy óra hosszúságú lett volna. Vele ellentétben Phipps, aki vidám dallamot dúdolgatott a szobájában, úgy érezte, az édes percek csak úgy suhannak. Tralla, énekelte Phipps, illetve tiddli-om-pom-pom. Egész Beverly Hillsben nem lehetett nála napsütésesebb kedvű komornyikot találni. Lord Topham a legőrültebbnek és legboldogabbnak nevezte az előző napot, Phipps véleménye szerint azonban a mai letaszította azt trónjáról. A Jóisten vigyázott rá, és minden rendben volt a világban. Egyik zsebében a Medulla-Oblongata-Glutz-féle szerződés, a másikban pedig egy

ötvenezer dollárt érő napló lapult. Kívánhatna-e ennél többet bárki is?

Nos, ahogy a feje érezte magát az elmúlt éjjel után, talán egy kis fájdalomcsillapítót. Felállt, és kevert magának egyet. Úgy dalolászott a kortyok között, mint egy operabéli ivókórus, s amint legurította az itókát, a tekintete az órára esett. Már majdnem dél? Eljött a vén Smedley joghurtjának ideje.

Smedley behunyta a szemét, mielőtt a komornyik a teraszra lépett, így nem tudott a jelenlétéről, míg meg nem szólalt a háta mögött.

- Jó reggelt, uram! - mondta Phipps, mire Smedley akkorát szökellt felfelé, amekkora ugrás csak egy ülő férfitól kitelik.

- Jesszus! Megijesztett.

- Az elmulasztja a csuklását, uram.

- Csakhogy nem csuklom.

- Sajnálom, uram. Nem tudtam.

Smedley-ben, aki az imént éppen álmodozott, most először tudatosult, hogy az ábrándozását megszakító hang Dél-Kalifornia első számú viperájáé. A leggonoszabbiké.

- Na, maga vipera - sűrített jó adag utálatot és undort köszönésébe, szája és szemöldöke pedig annyi megvetést, gyűlöletet és ellenszenvet sugárzott, hogy az még Morehouse járőrből is csodálatot váltott volna ki, pedig ő sem volt akárki a szakmában.

- Uram?

- Viperának tituláltam magát.

- Igenis. A joghurtja, uram.

- Vigye a fenébe azt a förmedvényt!

Joe és Kay jelent meg a teraszon. A rózsakertben sétálgattak, csevegtek erről-arról. Kay számára a szerelem jelentett mindent, és amíg ők vannak egymásnak, mi egyéb számíthatna? Neki elégséges,

hogy hozzámehet Joe-hoz, mert Joe olyan édes kis cukorfalat. Joe, mihelyt megemésztette, hogy ő egy édes kis cukorfalat, beismerte, hogy a szerelem klassz, ám amellett érvelt, hogy egy kevés dohány azért nem jönne rosszul, innen pedig a társalgás természetesen Phipps irányába terelődött, aki oly hitvány módon vette aki zsebükből azt a kis zsozsót. Üdvös volna pár szót váltani Phippsszel, vélte Joe. Így, amikor kiértek a teraszra és meglátták a komornyikot, beszédbe elegyedtek vele.

- Hé! - rivallt rá. - Maga sunyi, simlis, svihák svindler!

- Jó reggelt, uram!

Kay is elővette a szigorúbbik arckifejezését.

- Csodálom, hogy még a szemünkbe mer nézni, Phipps.

A komornyik bűnbánóan sóhajtott. Vele született lovagiassága kellemetlen gondolatot ébresztett benne: megsértette az Ifjúságot és a Szépséget.

- Sajnálom, hogy kényelmetlenséget kellett okoznom, kisasszony, de ahogy Miss Shannon oly találóan fogalmazott, hadiállapot lépett fel. Elvégre fel kell törnünk a tojásokat, ha omlettet akarunk sütni.

Összerezzent. Az éjszakai poharazgatás miatt olyan állapotban volt, hogy nem szívesen gondolt tojásokra. Az aznapi reggelije egy szelet pirítósból és három csésze kávéból állt, de most még az a szelet pirítós is túlzásnak tűnt.

Joe-nak más is eszébe jutott.

- Maga komornyikbőrbe bújt farkas!

- Igen, uram. Pontosan, uram - reagált Phipps engedelmesen, miközben Smedley-hez fordult. - Ha ragaszkodik a joghurt elutasításához, uram, nincs más választásom, jelentenem kell Mrs. Corknak.

Smedley, mint minden alkalommal, most is sikertelenül próbált csettinteni az ujjaival.
- Ezt Mrs. Corknak!
- Igenis, uram.
- Most pedig menjen, és adja át szívélyes üdvözletemet Mrs. Corknak: üzenem, hogy gyújtsa fel magát!
- Igenis, uram. Észben tartom az utasításait.
A komornyik visszavonult; láthatóan nem volt tudatában, hogy hat szem vájt lyukat a hátába. A teraszon tartózkodó trió szavakba is öntötte érzelmeit.
- Az aljas patkány! - így Smedley.
- A hitvány féreg! - úgy Joe.
- A szemét disznó! - fűzte hozzá Kay.
Ettől egy kicsit jobban érezték magukat, de csak egy kicsit, mivel a legtompább elme számára is világos volt, hogy a bekövetkezett tragédia cselekvésért kiált, nem üres szavakért. Elsőként Smedley fogalmazta meg a gondolatait.
- Tennünk kell valamit - állapította meg.
- De mit? - kérdezte Joe.
- Igen, mit? - csatlakozott Kay is. Itt, vallotta be
Smedley, megfogták.
- Hát, egyvalamit le kell szögeznünk - folytatta. - Nincs értelme terveket szövögetnünk Bill nélkül. De merre van?
- A kerti lakosztályban - válaszolta Kay. - Kintről láttam, amint elsétáltunk a szoba előtt. Azt hiszem, Adela néni memoárján dolgozik.
- Akkor gyertek! - adta ki a parancsot Smedley.
Egyedül nem szívesen tért volna vissza a kertre néző szobába a sok szomorú emlék miatt, de ha Bill ott van, oda kell mennie.

Elkerülhetetlenné vált, hogy az ügy irányítását mielőbb a leleményes szövetséges vegye át. Átfutott az agyán, hogy ha Bill egy ilyen éjszaka után is képes Adela nyüves memoárjára koncentrálni, akkor a nő idegei bizonyára acélból vannak. Ez valamelyest megnyugtatta. Vannak olyan nehéz helyzetek az életben, melyeknél nem árt, ha egy acélidegzetű nő áll az ember mellett.

Bill olyan üdén festett, ahogy ott ült az asztalnál, mint a kisgyermek, ki éppen most kelt fel délutáni szunyókálásából. Látszólag gondtalanul fecsegett diktafonjába.

- Ó, Hollywood, Hollywood. A bánat csillogó nagyvárosa, melyben csalárd hírnév és kísértés ólálkodik, ahol lelkek aszalódnak meg a vágyakozás tüzes kemencéjében, és kerékbe törik a szépséget. - Hát, ha nem ez kell nekik, akkor nagyot téved, gondolta magában Bill. Adela élete olyan baromi unalmas, hogy időről időre muszáj feldobnia egy-egy üde színfolttal. Abszolút, ahogy Lord Topham mondaná.

Ahogy megpillantotta a gyászmenetet felsorakozni a franciaablaknál, felfüggesztette a munkát.

- Hello, fiúk-lányok! Egek, Smedley, úgy nézel ki, mint valami, ami még Noé bárkájából maradt ránk - mondta Bill, és elcsodálkozott a női szív rejtelmein, mely még akkor is sértetlenül őrzi a szerelmet egy férfi iránt, ha annak kinézete a tengervízen hánykolódó hajóroncstörmelékre hajaz. Amikor Smedley-t hajóroncstörmeléknek nevezte, tulajdonképpen még meg is dicsérte, hiszen a férfi inkább egy kukában talált penészes ételmaradékra hasonlított, melyet még a jó ízlésű kóbor macskák is megvető fejrándítással hajítanak el maguktól.

Smedley nyilvánvalóan megsértődött. Pontosan tudta, hogy nem a megszokott, jól fésült önmaga, így Regimontanushoz hasonlóan ő is úgy érezte, hogy néha engedményeket kell tenni.
- Mit vársz tőlem, hogy nézzek ki? - tiltakozott. - Két napja nem alszom. Bill, mit szándékozol tenni?
- Phippsszel kapcsolatban?
- Hát persze. Mit gondolsz, mi más járhat a fejünkben? Bill együtt érzőn bólintott.
- Ez gond - ismerte el. - Phipps besorozása előtt gondolnom kellett volna arra, hogy a fickó egy minden hájjal megkent csirkefogó.
- Fel fogom jelenteni - heveskedett Smedley. - A Legfelsőbb Bíróságra viszem az ügyet.
- Hm.
- Igen, azt hiszem, igazad van - lohadt le Smedley lelkesedése. - Tehetünk bármit is?
- Nem tudnánk kényszeríteni, hogy adja nekünk? - vetette fel Kay. Ez már tetszett Smedley-nek. A tökéletes hozzáállás, vélte.
- Jó ötlet. Félemlítsük meg a fickót! Dugjunk égő gyufaszálakat a lábujjai közé!
Bill próbálta lebeszélni őt erről az utópisztikus elképzelésről.
- De drága Smedley-m, nem dugdoshatsz égő gyufaszálakat egy angol komornyik lábujjai közé. Mindössze felvonná a szemöldökét, és fagyos pillantásban részesítene. Úgy éreznéd magad, mintha azon kapott volna, hogy nem a megfelelő villát használod. Nem, az egyetlen lehetőség, hogy megpróbálunk hatni a jobbik énjére. - Felállt, és megnyomta a csengőt. - Nem garantálhatok semmi biztosat, mivel mindannyian tisztában vagyunk a ténnyel, hogy Phippsnek nincsen jobbik énje. - Szerető gonddal fordult Joe-hoz. - Meglehetősen gondterheltnek látszol, Joe. Le vagy törve?

- Mint a bili füle.
- Fel a fejjel! Még mindig lakozik öröm a világban, boldog gyerekkacaj és a barázdabillegetők éneke.
- A barázdabillegetők rendben vannak. De én meg akarok nősülni, és le vagyok égve, tíz dollárom maradt összesen.

Bill nagy szemeket meresztett.

- Tíz dollárod maradt? Mi lett azzal az ezressel?

Joe viselkedése arról árulkodott, hogy zavarban van.

- Hát, megmondom, Bill. Emlékszel arra a Perelli nevű játékbarlangra, amiről pár napja beszéltünk? Miután a táraság feloszlott múlt éjjel, gondoltam, lenézek oda és kaszálok egy nagyot.
- És sikerült nagyot kaszálni?
- Sajnos nem. De minden éremnek két oldala van. Perellinek sikerült.
- Kizsebelt?
- Tíz dollár kivételével.
- Te kis ütődött jószág! Kay-nek igaza van: nem vagy egy *homme sérieux.* Kay fellobbant.
- Ő nem egy kis ütődött jószág! És hogy érted, hogy nem *homme sérieux?* Szerintem nagyon is okosan tette, hogy elment a Perellibe. Nem az ő hibája, hogy nem nyert.

Bill ráhagyta. Ilyen a szerelem.

- Bárhogy is, drágám - mondta Kay -, nem tudom, miért aggódsz. Ketten kijövünk ugyanannyi pénzből, mint más egymaga.

Bill csodálattal adózott neki.

- Nem mondasz ostobaságot, gyermekem. Ha hozod a papírformát, Joe-nak egy unalmas perce sem lesz a kis otthonotokban.
- Mármint a kis viskónkban - javította ki Joe.

- Joe szerint éhezni fogunk majd a kunyhónkban. - Azt már nem - mondta Bill. - Hollywoodban nem hemzsegnek a kunyhók. Á, jöjjön be, Phipps!
A komornyik belépett a szobába.
- Csengetett, asszonyom?
- Igen. Jó reggelt, Phipps!
- Jó reggelt, asszonyom!
- Micsoda éjszaka volt!
- Valóban, asszonyom.
- Nem szenved az utóhatásaitól, remélem?
- Enyhe fejfájásom van, asszonyom.
- Megérdemli. Távol kellene tartania magát a tütütől, Phipps.
- Igaza van, asszonyom.
- És mi újság?
- Pontosan miért hívatott, asszonyom?
Bill nem találta ígéretesnek a modorát. Sosem látott még ennél kevésbé valószínű helyzetet arra, hogy mézesmázos szavakkal ki tudna édesgeti egy ötvenezer dollárt érő naplót egy komornyik markából. Mindazonáltal kitartott.
- A napló miatt. Emlékszik még rá? Vagy már kiment a fejéből?
- Nem, asszonyom.
- Aludt rá egyet, és még mindig meg akarja tartani magának?
- Igen, asszonyom.
- El akarja majd adni, hogy a hasznot saját érdekében használja fel?
- Pontosan, asszonyom.
- Nos, nem akarom megsérteni az érzéseit, de magának olyan lelke lehet, mint egy rakodómunkás trikója.

A komornyik leginkább elégedettnek tűnt. Felső ajkának halvány rándulása jelezte, hogy ha nem angol komornyik lett volna, talán elmosolyodik.
- Igen hatásos kép, asszonyom.
- Eszébe jutott valaha is, hogy néhány elképesztően kellemetlen kérdéssel találja majd szemben magát az ítélet napján?
- Kétségtelenül így lesz, asszonyom.
- Ennek ellenére sem adja be a derekát?
- Nem, asszonyom.
Bill feladta.
- Rendben, Phipps. Távozhat.
- Igenis, asszonyom.
- Mit tippel ma Santa Anitában?
- Betty Huttonra tennék, asszonyom, a negyedik futamban.
- Köszönöm, Phipps.
- Én köszönöm, asszonyom.

18. fejezet

Az ajtó becsukódott. Bill cigarettára gyújtott.
- Hát - mondta -, én megtettem minden tőlem telhetőt. Ennél többet senki nem tudott volna elérni. Ha az ember Harcos Phippsszel kerül szembe, ádáz csatára számíthat.
Ismét feltárult az ajtó.
- Bocsásson meg, asszonyom - jelent meg újra a komornyik. - Szándékom ellenére elfelejtettem átadni Mrs. Cork üzenetét: szívélyes üdvözletét küldi, illetve örülne, ha Mr. Smedley mihamarabb csatlakozna hozzá a vetítőteremben.

Smedley újfent bemutatott néhány fürge tánclépést.
- Hogyan? De hát mit akar?
- Mrs. Cork nem tüntetett ki a bizalmával eme kérdésben, uram. Ám mikor távoztam, éppen a széfet vizsgálgatta...
- Ó, atyaég!
- ...és mintha erőteljesen sistergett volna, uram, mint egy forró sajtos melegszendvics. Köszönöm, uram.

Megint becsukódott az ajtó.
- Phipps milyen tehetséges szócsavaró - jegyezte meg Bill.

Smedley a gallérját ráncigálta.
- Bill, rájött.
- Előbb-utóbb úgy is felfedezte volna.
- Rám gyanakszik. Mit tegyek?
- Ragaszkodj a makacs tagadáshoz!
- Hogy mihez?
- A makacs tagadáshoz. Verhetetlen taktika. Légy hajthatatlan! Mondd: „Ó, igazán?", illetve bátran használd az „Egy pillanat" fordulatot. Azt javaslom, beszélj a szád sarkából!
- Mint Perelli - jegyezte meg Joe.
- Mr. Perelli a szája sarkából beszél?
- Állandóan.
- Akkor ő a példaképed, Smedley. Képzeld csak el, hogy te vagy a tulajdonosa egy virágzó szerencsejátékbarlangnak, Adela pedig egy csalódott vendég, aki azt próbálja bemesélni neked, hogy a rulettet megbuherálták.

Smedley szomorúan, nagyokat nyelve távozott. Bill odasétált a franciaablakhoz, és végignézett a napsütötte kerten. Kay Joe-hoz lépett, akinek a Mr. Perelli kapcsán tett kis megfigyelését követően hangulata ismét a mélybe zuhant.

- Fel a fejjel, drágám! - vigasztalta a lány. - Én még mindig itt vagyok neked.
- Meg tíz dollár.
- Szerintem az igenis sok pénz.
- Igen, de mikor elmegyek innen, azt is Phippsnek kell adnom borravaló gyanánt. Hát nem keserű gondolat? Ha szerinted nem, akkor mi? - Billre pillantott, aki barátságosan integetett valakinek a kertben. - Kinek integetsz?

Bill megfordult.

- Gyere ide, Joe! - Rámutatott valamire. - Mit látsz?

Joe buta tekintettel követte a nő ujját.

- Felhőket - válaszolta. - Gomolygó, fekete felhőket. Sötét árnyak katasztrófával, reménytelenséggel és végzettel fenyegetnek. Á, vagy úgy, ott, arra az alakra célzol?
- Eltaláltad. Lord Topham. Errefelé tart, amint látod. Hogy jössz ki a lorddal, mióta megérkeztél?
- Egész jól. Elmesélte nekem az Angliában történt nézeteltérését egy Toots nevű lánnyal. A lány kitette a szűrét, ami nagyon megviseli.
- Együtt éreztél vele, ugye?
- Ó, persze.
- Remek. Akkor remélhetőleg kebelbarátjaként tekint rád. Úgy tudom, Lord Topham eszeveszettül gazdag - mondta Bill merengve.
- Adela szerint az egyik legvagyonosabb Angliában. Valami üzletlánchoz vagy élelmiszerpiachoz van köze, ha nem tévedek. Mindegy is honnan szerzi a pénzét, de zsákszámra van neki.

Joe összerezzent. Eme észrevétel szöget ütött a fejében.

- Te jó ég, Bill, csak nem arra célzol, hogy kopasszuk meg a lordot?

- Ez mindig bevethető üzleti fogás: ha húszezer dollárra van szükséged, környékezd meg a pasast, akinek van annyija.
- Bill, zseni vagy!
- Én is ezt hajtogattam folyton a Superba-Llewellynnél, de nem hallgattak rám.
- Ez a beszéd, ne szerénykedj, Bill!
- Igyekszem, Joe, igyekszem.

Az a Lord Topham, aki egy pillanattal később átvonszolta hosszú lábait a franciaablak küszöbén, és társaságával megajándékozta a kerti lakosztály cselszövő kis csapatát, jelentősen különbözött attól a túláradó fiatal sportembertől, aki hasonló belépőt adott elő szinte pontosan huszonnégy órával azelőtt. Talán még nem felejtették el, hogy csillogó szemmel dalolászott a golfpályán aratott sikerét követően. Még az ideges szerelmes is, aki egy veszekedés után várja a lány válaszát jól megfogalmazott levelére, hajlamos ideiglenesen megfeledkezni a szívügyekről, amikor életében először kilencvenhét ütésből teljesíti a tizennyolc lyukat. Jóllehet a huszonnégy órával azelőtti lordot belül az aggodalom keselyűi mardosták, kifelé határozottan vidám férfi látszatát keltette.

A mostani mogorva alak, aki fenyegetően közeledett a huszonnyolc centiméteres cigarettaszipkája mögött, nem is emlékeztetett korábbi önmagára. Arca nyúzott volt, tekintete elkínzott, általánosságban pedig külsejével olyan benyomást keltett a jelenlévőkben, mintha egy gázvezetékben a szivárgás helyét égő gyertya fényénél próbálta volna felkutatni. *„Ily ember, ily bágyadt, lélektelen, ily bús, keserves, holttekintetű, lebbentheté föl éjfélkor Priam leplét, óhajtva néki mondani, hogy Trója lángba' van. "* A Lord Tophamet szemügyre vételezők azzal a feltételezéssel élhettek volna, hogy a lord ismét kilátogatott a golfpályára, de ezúttal nem

kevesebb, mint százötvenhét ütésből tudta csak teljesíteni a pályát, a hosszú, kanyarodó szakaszt tizennégy ütésből oldotta meg, a második lyuknál pedig hat labdát süllyesztett el a tóban.

A reggeli végeztével ugyanis megkapta a táviratot, amit olyannyira várt: igencsak felpaprikázott hangvételű üzenet volt. Ez okozta kétségbeesését. Miss Gladys („Toots") Fauntleroy azon lányok közé tartozott, akik nem átallják őrizgetni a dühüket, és valószínűtlen, hogy ennél vitriolosabb tízshillinges üzenet valaha is átkelt volna az Atlanti-óceánon a néhai Florenz Ziegfeld óta. Lord Topham lelkén eluralkodott a reményvesztettség és a csüggedés, és általános utálat szíttatott benne az emberiség iránt. Röviden, ez volt a lehető legrosszabb pillanat, amit bárki is kiválaszthatott volna arra, hogy kivasaljon belőle húszezer dollárt.

A jövevény komorsága nem nyomta rá a bélyegét a társaság hangulatára, hisz' mindannyian oly önzők tudunk lenni a mai világban. Mindegyikük el volt foglalva a saját gondjaival, így csak egy mesésen gazdag fiatalembert láttak bejönni a franciaablakon. Nem álltak meg, hogy feltegyék magukban a kérdést: vajon ép vagy meghasadt-e az a szív, mindössze vidáman köré sereglettek, és nem akármilyen fogadtatásban részesítették.

- Lord Topham! - kiáltotta Kay. - Fáradjon beljebb, Lord Topham!
- Igen, jöjjön csak! - bátorította Joe is. - Pont maga kell nekünk.
- Bizony ám! - bólogatott Bill. - Lord Topham, öregfiú, válthatnánk magával pár szót?

Szeretetteljesen megveregette a férfi vállát. A lord helyzetében más meghatódott volna e meleg érzelemnyilvánítástól. Ő pusztán csak barátságtalanul méregette Bill kezét, mely mintha a Phipps által olyannyira gyűlölt pókok egyike lett volna.

- Mi a frászt művel?

- Megveregetem a vállát, Lord Topham, vén cimbora.
- Hát, ne tegye! - förmedt rá morózusan.

Dermedtség költözött a fogadóbizottság tagjainak szívébe. Növekvő aggodalommal pillantottak egymásra. Valami nem stimmel, gondolták, valami nagyon nem stimmel. Ez nem az a pezsgő fiatalember volt, akire számítottak. Mint egy elcserélt gyermek. Úgy vélték, hogy kis szívélyeskedés révén Joe megközelítheti a legfontosabb napirendi pontot.

- Figyeljen ránk, Lord Topham! Magának hatalmában áll, hogy örömöt és boldogságot vigyen megannyi ember életébe.
- Akkor itt süllyedjek el, ha megteszem - replikázott a főrend. - Érdekli magukat, hogyan érzek az emberiség iránt? Tőlem mind meg is fulladhat ott, ahol van. Elárulom, hogy ma délelőtt üzenetet kaptam Tootstól, ami határozottan mizen... mizan... vagy hogyishívjákba döntött. Azokra a mókusokra gondolok, akiknek elegük lesz embertársaikból, és elvonulnak, hogy barlangokban éljenek, szakállat növesztenek és bogyókon meg forrásvízen élnek. Ne emlegessenek nekem olyanokat, hogy vigyek örömöt az emberek életébe. Én is boldogtalanságban tengetem életem, miért ne bírná ki ezt más is? A pokolba velük! Egyenek kalácsot!
- De ha nem segít, nekem befellegzett.
- Az a jó - derült fel kicsit a lord.

Phipps lopózott be halkan, Bill pedig ellenszenves pillantásban részesítette.

- Már megint maga? Annak alapján, ahogy állandóan ki-be libeg, azt gondolhatnánk, maga a ház szelleme.

A komornyik megőrizte egykedvűséget.

- Azért jöttem, hogy tájékoztassam őlordságát, telefonon keresik, asszonyom. Tengerentúli hívás, uram.

Lord Topham megrázkódott. A cigarettatartó szipka, melyet a szájába helyezett mondanivalója végeztével, most a padlóra esett, cigarettája darabokra hullott.
- Hogy? Mi? Tengerentúli hívás? Ki keres?
- Egy bizonyos Miss Fauntleroy, uram.
- Micsoda?! Szent egek! Jó isten! A mindenit! Tyűha! A nemjóját! Utat, utat, utat! - kelt ki magából a lord, és már el is hagyta a szobát, mielőtt bárki annyit mondhatott volna, fapapucs.
Hihetetlennek tűnt, hogy az a nyurga alak, ki az imént még oly lomhán mozgott, ilyen vízszintes irányú sebességre képes.
Phippset, aki követni igyekezett volna őt, Bill feltartóztatta.
- Ó, Phipps!
- Asszonyom?
- Csak egy pillanatra tartanám fel. Hozna nekünk néhány erősítő koktélt?
- Természetesen, asszonyom.
- Köszönöm, de még ne menjen. Mikor az előbb csevegtünk, elfelejtettem említést tenni valamiről.
- Miről, asszonyom?
- A következőről: volt magának anyja, Phipps?
- Igen, asszonyom.
- És volt neki térde?
- Igen, asszonyom.
- És azon ülve nem tanulta meg, hogy tisztességesen bánjon kivétel nélkül minden embertársával, és ne gázoljon a bűn mocsarában?
- Nem, asszonyom.
- Hm. Nevelésbeli hiányosság. Rendben, Phipps. Most pedig lépjen olajra! És el ne felejtse a koktélokat!
- Rögvest hozzálátok, asszonyom. Az ajtó bezárult.

- Milyen anyja lehet ennek a Phippsnek? - tűnődött Bill. - Viktória királynő-féle némber lehet, úgy képzelem. - Joe-hoz fordult. - Mondtál valami olyasmit, hogy „Ó, a fenébe!"?
- Igen.
- Gondoltam. Össze is szorította a szívemet. Borúsan látod az események alakulását?
- Igen.
- Én nem. Nagy reményeim vannak Lord Tophammel kapcsolatban.
- Mi, azok után, ahogy az imént beszélt?
- Felejtsd el, ahogy az imént beszélt. A barátnője a tengerentúlról hívta, márpedig a lányok nem nyúlnak mélyen a szoknyájuk zsebébe, hogy tengerentúli hívást kezdeményezzenek, hacsak nem éledt újjá a szerelem a szívükben, minden kétség és félreértés felhőjét eloszlatva, mint a reggeli napfény. Alaposan meg lennék lepve, ha ez nem azt jelentené, hogy új fejezetbe lép a történet: a gerlepár női tagja kisírja magát a férfi vállán, és folyton azt hajtogatja, meg tudja-e neki valaha bocsátani a fiú azokat a kegyetlen szavakat.
- Ó, Bill!
- Ha valóban így áll a helyzet, nem hiszem, hogy helytelenül feltételezem: a nyájasság nektárja újra ott fog csörgedezni Lord Topham ereiben, elsöprő erejű hullámokkal ostromolja majd mellkasát, megédesítve ezzel a lord világlátását, s ez ígéretes kilátással kecsegtet.
Joe bólintott.
- A mindenit, azt hiszem, igazad van.
- Biztos vagyok benne. Rá sem fogunk ismerni Lord Tophamre pár perc múlva.
- És akkor beszélsz a fejével?

- Úgy bizony.

Vidám, vágtató léptek hallatszottak a folyosóról. Az ajtó kivágódott, és egy jól szabott szürke flanelöltönybe bújt, napsugárnyalábnak is beillő valami ugrabugrált a küszöbön.

- Halihó! - kiáltotta az új és javított kiadású Lord Topham. - Minden rendben. Minden szép és jó. Minden csodás!

Bill ismét megveregette a lord vállát, aki ezúttal nem ellenkezett.

- Pontosan ebben reménykedtem, amikor meghallottam, hogy a szívszerelme hívja. Csak rá kell venni őket a telefonálásra, és az ügy el van simítva. Még mindig szereti magát?

- Mi az, hogy! Csak úgy patakzott a könnye, mire én: „Ugyan, ugyan".

- Jobbat nem is mondhatott volna.

- Elárulta, hogy fogfájástól szenvedett, amikor azt a táviratot küldte.

- Amitől borúsan látta a világot?

- Ó, de még mennyire.

- Úgy érti, abszolút, nemde?

- Igaza van. Abszolút.

- Nahát, nahát. Nem is lehetnék boldogabb. Elégedett vagyok. Mind azok vagyunk. Most pedig, Lord Topham, áldozna rám egy percet?

- Természetesen.

- Remek.

Bill a díványhoz vezette a fiatalembert, leültette, majd pedig ő maga is helyet foglalt mellette.

- Mondja, Lord Topham... vagy hívhatom csak Topham-nek?

- Kérem. Vagy inkább Toppynak. A cimboráim többsége Toppynak szólít.

- Mi a keresztneve?

- Lancelot. De nem verem nagydobra.

- Akkor inkább megegyezhetünk a Toppyban?
- Abszolút.
- Pompás. Észreveheti, hogy újfent paskolgatom a vállát, Toppy. Szeretné tudni, miért?
- Rendkívüli módon. Éppen ezen morfondíroztam.
- Gratulációképpen teszem. Mert most valami nagy dologba avatom be, Toppy.
- Tényleg?
- Úgy bizony. Mondja, drága Toppy, látott már maga szőrmekabátos, jókora tokás férfit Rolls-Royce-szal furikázni, mindkét térdén egy-egy szőkével, ötdolláros szivarral a szájában? Ha látott, bizonyos lehet benne, hogy irodalmi ügynök volt a pofa.
- Micsoda?
- Irodalmi ügynök.
- Az meg mi?
- Az irodalmi ügynök az az ember, aki karosszékben üldögél, a lába feltéve az asztalra, kaviár és pezsgő veszi körül. Ha éppen ráér, szentel pár percet a hozzá négykézláb, kúszva érkező íróknak, akik térden állva könyörögnek neki, hogy igazgassa a pályájukat. Amennyiben rábólint az ajánlatra, tíz százalékot akaszt le az ügyletből.
- Milyen ügyletről beszél?
- Az összes bevételre célzok, ami az írók munkáiból befolyik. Hatalmas összegre rúg. Nos, tegyük fel, hogy ez az irodalmi ügynök eladja egyik ügyfele művét egy neves szerkesztőnek - találomra mondok egy számot - negyvenezer dollárért. Az ő része ebből négyezer dollár.
- Hát, ez irdatlanul jól hangzik!

- Mert az is. Négyezer dollárt szakít pusztán azért, mert utasítja a titkárnőjét, hogy egy köteg gépelt szöveget tegyen borítékba, címezze meg és postázza el. Nem rossz, mi? Ez megy szüntelenül.
- Szüntelenül?
- Gyakorlatilag egyfolytában. Leesne az álla, ha megtudná, mennyi pénz folyik be egy irodalmi ügynök kincsesládájába. Új ügyfelek áramlanak hozzá minden órában, és azért esedeznek, hogy hadd adjanak neki tíz százalékot. Vegyünk egy példát! Egy nap az irodájában üldögél egy üveg tokaji aszúval leöblített fülemülenyelv ebédet követően, és egyszer csak bekopog hozzá valaki, akit jobb híján nevezzünk Erle Stanley Gardnernek. Azt mondja: „Jó napot, kedves irodalmi ügynök úr, tenne nekem egy nagy szívességet azzal, hogy elfogadja éves bevételem tíz százalékát? Meg kell említenem, hogy tizenhat könyvet írok évente, és ha le tudnék szokni az evésről, ezt a számot feltornázhatnám egészen húszig. Röviden, mindent összevéve: a sorozat-, filmes, rádiós, televíziós és más jogokból legalább évi ötven- vagy hatvanezer dollárt vihet haza egyedül az én munkáimból. Elvállalna engem ügyfelének, drága irodalmi ügynök úr?" Erre ő csak ásítozik, aztán odaveti, hogy majd megpróbálja beszorítani őt a többi közé. „Köszönöm, nagyon köszönöm", hálálkodik Erle Stanley Gardner, és alighogy kiteszi a lábát az ajtón, belép Sinclair Lewis és Somerset Maugham. Kórusban zengik: „Jó napot...", nos, innen már tudja. Bombaüzlet.
- Hogy mi?
- Egy aranybánya.
- Ó, mi az, hogy!
- Tudtam, hogy maga átlátja a helyzetet, kedves Toppy. Biztos voltam benne, hogy számíthatok villámgyors agyára. Vág az esze,

mint a borotva. Nos, a helyzet az, hogy Joe-nak és nekem lehetőségünk nyílt megvásárolni egy ilyen üzletet.
- Egy irodalmi ügynökséget?
- Pontosan.
- Vagyonokat fognak keresni.
- Fején találta a szöget. Nekem is ez jutott eszembe. Életünk hátralevő részét azzal kell majd töltsük, hogy kitaláljuk, hogyan kerülhetnénk ki az adóhatóságokat. Mindehhez azonban először arra lenne szükségünk...
- Több dohányra tesznek szert, mint amennyit el tudnak költeni.
- Ki fog ficamodni a csuklónk a sok szivarvégvagdosástól. Mindössze annyi kellene...
- Ez esetben a következőt kérném - mondta Lord Topham -, adjanak nekem kölcsön száz dollárt, ideiglenesen.
Bill kissé kibillent az egyensúlyából.
- Hogyan?
- Tudja, köszönhetően a körülményeknek, melyekre nincs ráhatásom, és melyek minduntalan fejfájást okoznak nekem, valahányszor csak megkísérlem felfogni őket, az angliai pénzem egy pennyjéhez sem juthatok hozzá, egyetlen árva petákomhoz se. A cimboráim szerint ennek az ottani munkáspárthoz van köze, ami, mint bizonyára tisztában van vele, a legförtelmesebb csirkefogók és modortalan fráterek gyülekezete. Így szinte nincstelenségre vagyok kárhoztatva. Amennyiben el akarja nyerni egy mindössze egy cigarettatárcával és némi aprópénzzel rendelkező, leégett ipse örök háláját, itt a lehetőség.
Bill felnézett.
- Joe.
- Igen?

- Te is azt hallottad, amit én?
- Azt.
- Akkor ez nem csak rémálom.

Lord Topham folytatta a magyarázkodást.

- Azért döntöttem úgy, hogy magától kérek kölcsön, mert hallottam, mit mondott, mennyire felveti a pénz. Egyrészt, itt van ön, a drága, édes teremtés, aki úszik a lében, mondtam magamban, másrészről itt vagyok én, egy nyamvadt vas nélkül, a nyüves munkáspárti kormány kétes ügyködésének eredményeképpen. Csak azt figyelik, kit tehetnek tönkre. Adta magát az ötlet: „Ó, hát persze!", mármint, száz dollár semmi magának...

Bill markáns arcvonásai fásulttá váltak.

- Van száz dollárod, Joe? Nem, emlékszem már, nincs. Akkor azt hiszem... tessék, Toppy.
- Kösz - hálálkodott Lord Topham. - Pokolian kösz. Hohó! Tudják, mit jelent ez? Ma délután nyugodt szívvel látogathatok el Santa Anitába, minden eshetőségre felkészülve. Phipps szerint Betty Hutton biztos befutó a negyedik futamban... Szóval dióhéjban, nagyon köszönöm, drága életmentőm. Isten áldja, vén multimilliomosnő! Halihó! - kurjantotta a lord. - Hali szörnyen abszolút hó!

Ezzel, mint akinek szárnyai nőttek, kisuhant a franciaablakon.

19. fejezet

Bill mély levegőt vett. Olyan elszontyolodott képet vágott, mintha az ő arcán sűrűsödött volna a világ összes bánata. Mikor végre megszólalt, hangja tompán csengett.

- Hát így állunk - dünnyögte. - Minő csalódás ez, Joe.
- Rohadtul.
- Kiborító.
- Marhára.
- Határozottan dühítő. Addig az utolsó iszonyú pillanatig minden olyan simán ment. A történtek után úgy érzem magam, mint aki szivárványokat kergetett, mire az egyik hirtelen sarkon fordult és lábon harapott. Ha belegondoltam volna, milyen a fennálló pénzügyi helyzet a Brit-szigeteken, megspóroltam volna magamnak egy fájdalmas élményt. Az utolsó száz dollárom... így elhagyott. És miért? Csak hogy egy ütődött angol nemes fogadhasson a kedvencére a Santa Anita-i lóversenyen. Ó, de feltételezem, ettől lelkiekben gazdagabb leszek. Á, Smedley! - mondta, amint nyílt az ajtó. - Mi újság a hevesen dobogó szívek világában?

Smedley igencsak felhevültnek tűnt, szemei üvegesek voltak. Úgy festett, mint egy ingatag lábakon álló zártkörű részvénytársaság érzékeny vezetője, aki éppen viharos tárgyalást folytatott a vállalat részvényeseivel. Nyilvánvalónak látszott, hogy bármi is történt közte és a sógornője között a vetítőteremben, az nem egy baráti találka volt.

- Teljesen begőzölt - panaszolta a férfi.
- Sajnálom - érzett együtt vele Bill. - Az ember utálja magára haragítani Adelát. Mi történt?
- Esküszik, hogy nálunk van.
- Na, ebben téved. Bevetetted a makacs tagadás taktikáját?
- Igen, de nem vezetett semmi jóra. Adela fejéből nem lehet kiverni egy gondolatot, ha egyszer az már befészkelte magát oda. Tudod, milyen.
- Tudom.

Smedley a homlokát törölgette. Volt valami a viselkedésében, ami Sadrak, Mesak és Abednegó tüzes kemencétől való megmenekülésére emlékeztetett.
- A kutyafáját! Idegroncs lettem. Szeretnék inni egyet.
- Phipps bármelyik pillanatban beállíthat a koktélokkal - bátorította Bill. - Ó, ha nem tévedek, már itt is van.
Phipps megérkezett az alaposan telipakolt tálcával, amin csak úgy csilingeltek az üvegek. Terhét elhelyezte az asztalon; szokása szerint úgy viselkedett, mint a teljhatalmú megbízott, aki életbevágó fontosságú iratokat hoz a tisztelt bíróság elé.
- Szóval, hogy alakult a végkifejlet? - érdeklődött Bill.
- Mi? - kérdezett vissza zavartan Smedley, aki éppen a koktélokkal szemezett.
- Milyen eredménnyel zárult a kis eszmecserétek?
- Adelával? Ó, hát ragaszkodott hozzá, hogy mi törtük fel a széfjét, és láthatóan arra a következtetésre jutott, hogy egyedül nálad lehet a napló. Nagy jelenetet rendezett, végül pedig kijelentette, hogy hívta a rendőrséget.
- Hogy mit csinált?
Hirtelen fény gyúlt Bill szemében. Reményvesztettsége egyszeriben elpárolgott. Ismét a leleményes szövetséges volt, aki irányítása alatt tartja az eseményeket.
- Idejön a rendőrség? Úgy hiszem, akkor már látom a fényt az alagút végén. Jobb, mint ha az amerikai haditengerészet jönne. Phipps!
- Asszonyom?
- Attól félek, Phipps, pácban van. Hallotta, mit mondott Mr. Smedley?
- Nem, asszonyom. Figyelmemet lefoglalta a koktélok elhelyezése.
Bill szánakozva pillantott rá.

- El se engedje őket, barátom. Ugyanis szüksége lesz egyre. Mr. Smedley arról beszélt, hogy Mrs. Cork hívta a rendőrséget.
- Valóban, asszonyom?
- Csodálom hűvös nyugalmát. A helyében én remegnék, mint a kocsonya.
- Nem tudom követni, asszonyom.
- Még nem fejeztem be. A törvény szolgái idetartanak, és mit fognak tenni, mikor ideérnek? Minden négyzetcentimétert átkutatnak. Alaposan körbeszimatolnak. Átfésülik az egész kócerájt.
- Képzelem, asszonyom.
- Megtalálják a rejtekhelyét, a kis titkos zugot, ahová eldugta a naplót. És azután?
A komornyik udvariasan talányos maradt.
- Arra céloz, asszonyom, hogy talán engem fognak gyanúsítani a lopással?
Bill reszelősen felnevetett.
- Nos, figyelembe véve a tényt, hogy magának jól megalapozott helye van a hírességek csarnokában mint szakavatott széftörőnek, ki mást gyanúsíthatnának? Úgy néz ki, elég nehéz hétvégéje lesz, Phipps.
- Nem értek egyet önnel, asszonyom. Lehetséges, hogy a biztos urak valóban megtalálják a szóban forgó tárgyat, azonban csupán el kell majd magyaráznom, hogy Mr. Smedley utasítására cselekedtem. Pusztán ügynökként jártam el, megbízóm kérésének megfelelően.
Bill felvonta szemöldökét.
- Nem értem magát. Azt próbálja sugalmazni, hogy *megkérték,* nyissa ki a széfet? Te sem tudsz erről semmit, ugye, Smedley?
- Az égvilágon semmit.

- Nem kérted meg Phippset, hogy nyissa ki a széfet?
- Nem én.
- És te, Joe?
- Nem.
- Kay?
- Nem.
- Én sem. Az a baj magával, Phipps, hogy állhatatosan próbálja majd véka alá rejteni tehetségét. Teljesen egyedül eszelte ki a széftörés és a lopás briliáns ötletét, miközben másoknak akarja tulajdonítani az érdemet. Csodálatra méltó nagylelkűségre vall, csodálatunk elismeréseképpen pedig szeretnénk tenni valamit magáért. Adja át a szajrét Mr. Smedley-nek, ő majd vigyáz rá. Így aztán nem kell aggódnia miatta. Tud követni?
- Igen, asszonyom.
- Reméltem, hogy így lesz. Akkor menjen, és hozza ide!
- Itt van nálam, asszonyom.

Minden látható érzelemnyilvánítás nélkül előkapta a zsebéből a naplót, egy tálcára tette, és Smedley-hez vitte, aki olyan fürgén markolta el tőle, ahogy a pisztráng levadássza a legyet.
- Óhajt még valamit, asszonyom?
- Nem, köszönöm, Phipps. Természetesen megkapja majd az ügynöki jutalékot.

Smedley megrezzent.
- Mi, ezek után?
- Persze. Tartanunk kell magunkat a megállapodásunkhoz. Mi, ügynökök tartsunk össze! Idejében megkapja a részesedését, Phipps.
- Köszönöm, asszonyom.
- Sajnálom a sok bosszúságot.
- Nincs mit, asszonyom.

- Végül is, maga művész.
- Pontosan, asszonyom - mondta Phipps, majd látványos távozást mutatott be.

Joe áhítattal nézett Billre, mint valami nagyszerű emlékműre. Egy pillanat erejéig érzései túl mélyek voltak ahhoz, hogy szavakba öntse őket, most azonban sikerült kiböknie, hogy csodának tartja Billt.
- Kétségkívül az - helyeselt Kay.
- Be kellene pácoltatnia az agyát, és oda kéne adományoznia egy természettudományi múzeumnak - lelkesedett Smedley.
- Ha már nincs rá szüksége.
- Természetesen, csak ha már nem kell neki - egyezett bele Smedley.
- Na, most viszont meglátogatom a Lulabelle Mahaffys kertészét, hogy lefordítsa nekem a naplót. Jobb alkupozícióm lesz a legmenőbb stúdióknál, ha megtudom, mi áll benne.
- El akarod fogadni az ajánlatukat? - kérdezte Bill.
- Ha még mindig áll. Ötvenezer dollár szép, kerek összeg.

Bill támogatta az ötletet.
- Nagyon szép. Nagyon kerek. Én is elfogadnám. Szerezd meg a csekkjüket, tégy félre ötezret Phippsnek, majd csúsztasd ide Joe-nak és nekem a húszezrünket, és rendben vagy.

Smedley-nek, aki már igen fürgén a franciaablak irányába tartott, mint az olyan férfiak, kiknek az idő pénz, hirtelen földbe gyökerezett a lába. Szemmel láthatóan meghökkent.
- Joe-nak és neked? Húszezer dollárt? Nem értem. Miről beszélsz?
- Az irodalmi ügynökséghez kell.
- Miféle irodalmi ügynökséghez?
- Te magad jelentetted ki, hogy összekaparod hozzá a zsozsót - magyarázta Joe.

Smedley szemei elkerekedtek.
- Én mondtam olyat, hogy előteremtem a pénzt egy irodalmi ügynökséghez? Mikor?
- Tegnapelőtt éjjel. Amikor a Mocambóban jártunk.
- Most először hallok erről.
- Hogy?! De hát órákon át beszélgettünk róla. Nem emlékszel?
Bill komoly képet vágott.
- Attól félek, előfordul az ilyesmi, Joe. Smedley memóriája, mint a szita. Smedley megsértődött.
- A memóriám tökéletes! - ellenkezett mereven. - Mindazonáltal halvány emlékeim sincsenek arról, hogy valaha is hallottam volna erről az irodalmi ügynökségről. Mi ez?
- Amit Bill és én meg akarunk venni.
- És ti azt a következtetést vontátok le egy futó megjegyzésemből, hogy megígértem, kölcsönadom nektek a lóvét?
- Fenét volt az futó megjegyzés! Nagyjából másfél órán át tárgyaltuk a témát. Folyton csak a hátamat veregetted, és mondogattad...
Smedley a fejét rázta.
- Itt valami hibádzik. Messziről bűzlik a dolog. Én sosem szednék össze pénzt egy irodalmi ügynökséghez. Túlságosan kockázatos vállalkozás. Visszatérek New Yorkba, és újra megpróbálkozom a szórakoztatóiparral. Állást vállalok, és közlöm veletek, hogy kész vagyok beleásni magam a szövegkönyvek halmába. Egészen olyan lesz, mint a régi szép időkben. Nos, nem maradok itt tovább - zárta le a kérdést Smedley. - Viszlát később!
Ezzel kiment, majd pillanatnyi elképedt csendet követően Joe-ba és Kay-be visszaköltözött az élet, és nyomban utána iramodtak. Hangjuk elhalt, ahogy átvágtak a kerten, Bill pedig leült a diktafonjához.

- Ó, Hollywood, Hollywood... A csalfa dicsfény és a csillogó nyomor otthona, ahol a tűz örökké ég, hogy magához csalogassa a kitárt szárnyú, gyanútlan lepkét, és melynek utcáit becsapott nők szégyenkönnyei áztatják. Felnézett, mert kinyílt az ajtó.
- Á, Adela - köszöntötte nővérét barátságosan. - Sejtettem, hogy hamarosan benézel. Halihó! Hali szörnyen abszolút hó!

20. fejezet

Adela a szokásosnál is rémisztőbben festett. Miután pár másodpercig vészjóslón méregette Billt, végre megszólalt; hangja viharos érzelmektől remegett.
- Szóval itt vagy, Wilhelmina.
Ám Billt nem lehetett pusztán remegő hanggal és szemrehányással lehervasztani. Bólintott, méghozzá nővére szerint elviselhetetlenül szívélyes módon.
- Igen, itt vagyok, és dolgozom, mint mindig. Éppen a Hollywoodról alkotott nézeteidet rögzítettem még azokból az időkből, amikor a Bioscope Music Hall nem volt hajlandó alkalmazni téged.
Adela továbbra is fenyegetően meredt rá.
- Most hagyjuk a Hollywoodról alkotott nézeteimet! Wilhelmina, szeretnék pár szót váltani veled.
- Akár ezret is!
- Öt elég lesz. Wilhelmina, hol van a napló?
Bill a homlokát ráncolta.

- Napló? Milyen napló? - Felderült az arca. - Ó, arra gondolsz, melynek gondját viselted Smedley kedvéért? Nincs a széfedben?
- Pontosan tudod, hogy nincs ott.
- Azt hittem, oda tetted.
- Oda tettem, de már nincs a helyén. Két percet kapsz, hogy előadd.
- Én?
-Különben mosom kezeimet, és átadom a pályát az igazságszolgáltatásnak.

Bill felemelte a kezét.
- Várj! Már kezd derengeni. Igen, tudtam, hogy ismerős ez a sor. Ez a *Spicces bűnözőkből* való. Emlékszel? Amikor bejössz, és a húgodat a széfed kirablásán éred.
- Ahogyan múlt éjjel is történt.
- Nem értelek.

Adela nem bírt tovább felgyülemlett érzelmeivel. Felkapott egy koktélospalackot, és szenvedélyesen hozzávágta a falhoz.
- Szent Kleofás! - üvöltötte. - Egy szótagos szavakat akarsz? Te loptad el a naplót!
- A loptad és a naplót két szótagos.

Csend támadt. Bill is felvett egy koktélosüveget, neki azonban hasznosabb céljai voltak vele, mint a nővérének. Örömteli várakozással rázta a shakert, melynek hangja betöltötte a szobát. Adela ökölbe szorította a kezét, tekintete jéghidegen csillogott. A nő néhai férje, Alfred Cork, amikor egy reggel hasonló állapotban találta a feleségét, miután az egész éjszakát pókerezéssel töltötte házon kívül, egyetlen pillantást vetett Adelára, és meg sem állt Mexico Cityig, még csak be sem csomagolt az útra. Nővére magatartása Billre mintha kevésbé látványos hatást gyakorolt volna.

Telitöltötte a poharát, és elégedett sóhaj kíséretében hajtotta fel annak borostyán árnyalatú tartalmát.
- Nos? - sürgette Adela. - Na, van annyi bőr a képeden, hogy letagadd?

Bill láthatólag jól szórakozott. Újratöltötte a poharát, miközben magában elismeréssel adózott a távol lévő Phippsnek. Jimmy Phipps a legdörzsöltebb alak lehet, aki valaha Beverly Hills levegőjét szívta, és olyan romlott erkölccsel rendelkezik, hogy azt még az Alcatraz lakói is kifogásolnák, de a koktélkeveréshez nagyon ért.
- Na, de drága Adelám, én nem tudok széfeket felnyitni.
- De vannak barátaid, akik tudnak. Hírhedten a társadalom söpredékei. Gazfickók, akik semmitől sem riadnak vissza.

- Egyetlen barátom tegnap éjjel Joe Davenport volt, őt pedig aligha gyanúsíthatod széftöréssel. Ennyi erővel Phippsre is gyanakodhatnál. Nem - jelentette ki Bill, miközben a komornyik remekművét kortyolgatta tiszteletteljesen -, ha engem kérdezel, ez külsős munka volt.
- Külsős munka?
- Bizony ám! Talán egy nemzetközi banda műve. Átkozottul fifikásak ezek a galerik. Kérsz egy koktélt?
- Nem kérek.
- Nem tudod, mit hagysz ki. Nem úgy, mint ezek a banditák.

Bill Phipps iránt érzett tisztelete egyre csak nőtt. Az a szivar mindenhez ért. Nem elég, hogy tökéletes martinit kever, de utolérhetetlen fogalmazóművész is. Korábban úgy jellemezte Adelát, mint egy sistergő sajtos melegszendvicset, és a nő most is eme kritikus állapotban lévő ételre hajazott. Válságok idején Smedley tudott a legjobban remegni minden ízében, de ezúttal át kellett engednie az első helyet Adela Shannon Corknak.

- Tehát azt akarod bemagyarázni nekem - préselte ki magából a szavakat Adela az érzéseivel küszködve -, pusztán a véletlen műve, hogy pont azon az éjjelen rabolták ki a széfemet, amikor elhelyeztem benne a naplót?
- Véletlen egybeesés.
- Szép kis véletlen.
- Számodra rendkívül szerencsétlen.
Adela szemei elkerekedtek.
- Mire célzol?
Bill megvonta a vállát.
- Hát nem nyilvánvaló?
- Nekem nem.
Bill arca elkomorult. Aggodalom és együttérzés tükröződött rajta. Habozott egy ideig, mintha vonakodna megosztani a rossz hírt. Egyértelműen sajnálta Adelát.
- Nos, gondold át a helyzetet! - mondta Bill. - Smedley biztos, ötvenezer dolláros ajánlatot kapott a naplóért. Magánál akarta tartani, te viszont fontoskodva elvetted tőle, és betetted a széfedbe. Más szavakkal, teljes körű felelősséget vállaltál érte, önként.
- Nonszensz.
- Ezt majd akkor mondd, amikor Smedley ötvenezer dolláros pert akaszt a nyakadba.
- Hogy mit?
- Ne feledd, hogy három szemtanúja is van, akik igazolni tudják, hogy akarata ellenére vetted el tőle. Nincs olyan esküdtszék Amerikában, mely ne adna igazat neki minden vádpontban.
- Nonszensz.
- Szajkózd csak tovább, ha ez megnyugtat. Én mindössze a puszta tényekkel szembesítelek. A bölcsen ítélő esküdtek habozás nélkül

ötvenezer dollárt fognak odaítélni Smedley-nek ott, helyben. Szerencsére, milliomos lévén, ez neked nem oszt, nem szoroz. Hacsak nem olyan nőszemély vagy, aki nem szíveli, ha ötvenezer dollár kifizetésére kötelezik. Vannak, akik nem örülnének neki.
Adela a díványhoz botorkált, és leroskadt rá.
- Na, de... én...
- Innod kellett volna egy koktélt, én szóltam.
- Hiszen ez képtelenség!
- Nem az, hanem katasztrófa. A legravaszabb ügyvéd sem tudná megnyerni neked ezt az ügyet. Smedley játszi könnyedséggel győz majd.

Adela elővette a zsebkendőjét, és nyugtalanul csavargatta. Mintha minden viharos érzelmét kiszívták volna belőle. Amikor megszólalt, szinte elcsuklott a hangja.
- De Wilhelmina...
- Igen, Adela?
- Nem tudnád jobb belátásra téríteni Smedley-t?
Bill felhörpintette az italát, majd elégedetten sóhajtott.
- Na, legalább már a témánál vagyunk - mondta gondtalanul. - Haladunk. Megpróbáltam jobb belátásra téríteni Smedley-t.
- Tényleg?
- Igen, épp az előbb járt itt, lángokat lövellt a dühtől. Sosem láttam még férfit ennyire felizgatni magát. Hajthatatlan volt. Ragaszkodott a teljes összeghez, egy centtel sem kevesebbhez. Látnod kellett volna, ahogy fel-le járkált a szobában, tigris módjára. Kétségeim támadtak, hogy képes leszek-e megbirkózni vele. De nem hagytam annyiban a dolgot. Rámutattam, mennyi kellemetlenséget okoznak ezek a perek, és megpróbáltam rávenni őt egy megegyezésre.

Örömmel fogod hallani, hogy végül sikerült lealkudnom az összeget harmincezerre.
- Harmincezer!
- Tudtam, hogy örülni fogsz neki. - Bill hitetlenkedve nézett nővérére. - Azt akarod mondani, hogy nem vagy elégedett vele?
Adela fulladozott.
- Közönséges rablás!
Bill nem tudta követni.
- Én teljesen hétköznapi üzleti megállapodásnak nevezném. Neked köszönhetően Smedley ötvenezer dollártól esett el. Igazán rendes tőle, hogy beéri harmincezerrel. Rendkívül tisztességes ajánlat. De ahogy akarod. Pereltesd csak be magad, ha azt szeretnéd. Ha harmincezer helyett ötvenezer dollárt szeretnél fizetni neki, az a te magánügyed. Bár elég furcsa szerintem.
- Na, de Wilhelmina...
Bill egy másik szempontra is felhívta a figyelmét.
- Persze ez igen kellemetlen nyilvánossággal is együtt járna, attól tartok. Elég rossz fényben tűnnél fel a tárgyaláson, tudod. A bizonyítékok olyan benyomást tennének az emberekre, hogy te afféle nő vagy, akivel semmit sem szabad egyedül hagyni, ha az nincs leszögelve. Amikor a barátaid megpillantanak, sietve eldugják minden értéküket egy masszív ládába, és a fedelén ülnek majd, míg el nem tűnsz a színről. Louella Parsons aligha fogja majd vissza magát, hogy ne írja meg a véleményét az esetről, Hedda Hopper úgyszintén. El tudom képzelni, hogy a *Hollywood Reporter* címlapot akarna csinálni belőled. De, mint már mondtam, tégy, ahogy jónak látod - fejezte be Bill.

A kép, melyet Bill vázolt fel Adelának, eldöntötte a kérdést. Adela felállt.

- Hát, legyen. - Egy másodpercre elhallgatott, hogy uralkodni tudjon a hirtelen támadt késztetésen, hogy sikítva falhoz vágja a többi üveget. - Felháborító, viszont... ó, rendben.

Bill helyeslően bólintott. Az emberek szeretik látni, ha húsuk és vérük ésszerűen cselekszik.

- Jó! Örülök, hogy józan döntést hoztál. Most pedig ügess el a budoárodba, és írd meg azt a csekket! Az én nevemre állítsd ki, mert Smedley engem nevezett ki ügynökévé, én kezelem az ügyeit. - Elkísérte nővérét az ajtóig. - Te jó ég, hogy megkönnyebbülhettél! Nem csodálkoznék, ha örömtáncot akarnál járni.

Phipps bukkant fel.

- Megérkeztek a biztos urak, asszonyom.

- Ó, fenébe a rendőrökkel! - viharzott el mellette Adela.

Bill aggodalmas pillantást vetett a komornyikra.

- Meg kell bocsátania Mrs. Cork-nak, Phipps, amiért kissé nyers a modora. Hatalmas veszteség érte az imént.

- Sajnálom, asszonyom.

- Én is. Mégis úgy hiszem, mindennek célja van. Talán lelkileg megerősít minket.

- Nagyon valószínű, asszonyom.

- Maga is lelkileg megerősödöttnek tűnik, Phipps.

- Köszönöm, asszonyom.

- Nincs mit. Vezesse be a rendőröket!

- Igenis, asszonyom.

Joe és Kay léptek be a franciaablakon. Búskomornak tűntek.

- Nos? - érdeklődött Bill.

- Nincs szerencsénk.

- Nem hallgat ránk.

Ez nem lepte meg Billt.

- Smedley rossz hallgatóság. Arra a süket keresztes viperára emlékeztet, mellyel oly sok gondja volt a kígyóbűvölőnek. Azonban fel a fejjel, Joe! Minden elrendeződött.

Joe nagyot nézett.

- Hogy mit csinált minden?
- Elrendeződött.
- Ki mondja?
- Én.
- A biztos urak, asszonyom - jelentette Phipps.

Ward őrmester lépett be Morehouse járőrrel a nyomában. Bill túláradó üdvözlésben részesítette őket.

- Nahát, nahát. Mily öröm újra látni magukat!
- Jó napot, asszonyom!
- Épp most gondoltam, milyen kedves lenne maguktól, ha beugranának valamikor. A mai világban túl gyakran találkozunk ismeretlen arcokkal, majd azt kérdezzük magunktól: „Új barátra leltem volna? Azt hiszem, szereztem egy barátot. Bizony ám, tyűha, van egy új barátom!" Azután egy csapásra eltűnnek az arcok, és sosem látod őket viszont. - Rájuk bámult. - De maguk elképesztően vidámnak tűnnek! Netán nagy szerencse érte magukat?

Az őrmester sugárzott a boldogságtól. Társa úgyszintén.

- Én mondom, úgy bizony! - felelte a járőr. - Meséld el nekik, őrmester!
- Hát, asszonyom - kezdett bele az őrmester, miközben gránitarca mosolyba olvadt -, megcsináltuk.
- Úgy érti...?
- Igen, asszonyom. Ma reggel hívtak a Medulla-Oblongata-Glutz szereplőválogatói. Holnap kezdünk.
- A mindenit! *„Reggelre itt az ujjongás. "*

- Így igaz, asszonyom. Persze ez csak különmunka.
- Még - tette hozzá Morehouse.
- Persze - mondta Ward. - Pillanatnyilag. Előrelépést várunk a karrierünkben.
- Természetesen! Mint a rakéta, olyan meredeken ível majd felfelé a pályájuk. Először különmunka, majd kisebb szerepek, aztán nagy szerepek, majd még nagyobbak, végül pedig sztárság.
- Hohó! - lelkesedett az őrmester. - Klassz!
- Príma! - csatlakozott a járőr.
- Többre viszik, mint Gary Cooper!
- Az áldóját! Igen! Elvégre mire vitte Gary Cooper?

Adela jelent meg. Egy cetli volt a kezében, viselkedésében azonban semmi nem utalt arra, hogy élvezettel hurcolászta volna. Odalépett Billhez, és olyan savanyú képpel adta át neki, mintha csak a saját vérétől kellett volna megválnia.
- Tessék - mondta.
- Köszönöm, Adela.
- És szabadjon megjegyeznem, bárcsak halva születtél volna!
Az őrmester tisztelgett.
- Értünk küldött, asszonyom?
- Igen - szólt közbe Bill -, de tévedés volt. A nővérem azt hitte, múlt éjjel kirabolták a széfjét. Pedig nem is.
- Csakugyan? Előfordul - vélte az őrmester.
- Jó napot! - köszönt Adela.
- Jó napot, asszonyom!
- Hé! - kiáltott fel a járőr. - Bocsásson meg, asszonyom, de kérhetek magától egy autogramot?

Adela magállt az ajtóban. Nyelt egyet-kettőt, mielőtt megszólalt volna.

- Nem kérhet - válaszolta. - Mellesleg még egy szó bármelyiküktől aláírásokról vagy más egyébről, és lecsavarom azt a dinnye fejüket, majd lenyeletem magukkal! Jó reggelt!

Becsapta az ajtót. Az őrmester a járőrre sandított, és viszont.

- A nők már csak ilyenek! - fakadt ki az őrmester.

- Tipikus női hozzáállás! - csattant fel a járőr is. -Verhetetlenek!

- Ó, dehogyis - vetette ellen Bill. - Legyőzhetők. Néha. De az ellenfélnek is nőnek kell lennie, illetve roppant furfangosnak. Mint én vagyok. Tessék, Joe - mondta, miközben odaadta neki a csekket. A fiú közömbösen elvette, rápillantott, majd megtántorodott.

- Bill! Szent Isten! Bill!

Bill megpaskolta a mellkasát.

- A leleményes szövetséges! Merre indult Smedley? Beszélnem kell vele.

21. fejezet

A Lulabelle Mahaffy-ház, melynek kertjét az a bizonyos mexikói úriember gondozta, akihez Smedley tartott, a Carmen Flores-birtoktól mintegy száznyolcvan méterre állt, lefelé az út mentén. Bill hamar leküzdötte a távolságot. Miután megpillantotta a kaput, rögtön meglátta Smedley-t is, aki éppen kijött, és felé tartott. Fütyörészett, és volt valami hetykeség a járásában, amely nyugodt lélekről árulkodott.

- Na, találkoztál vele? - tudakolta Bill.

- Ó, hello, Bill! - üdvözölte Smedley. - Nem, nincs itt. Szabadnapja van. De nem baj. Éppen visszafelé indultam, hogy kölcsönkérjem az ócska tragacsodat. El akarok látogatni abba a stúdióba. Nocsak -

Smedley elégedetten nézett fel a kék égre -, milyen ragyogó nap a mai!
- Neked.
Smedley nem volt jó megfigyelő, de még ő is észrevette, hogy eme délelőtt, mely annyi örömöt tartogatott számára, másokkal szűkmarkúbban bánt, már ami az elragadtatottságot illeti. Most már vissza tudta idézni, ami találkozásukkor elkerülte a figyelmét, hogy mind unokahúga, Kay, mind az a Davenport nevű fickó nem kevés jelét mutatta a lehangoltságnak, mialatt velük beszélgetett.
- Mi volt az a temérdek sületlenség, amiről a fiatal Davenport beszélt azzal az irodalmi ügynökséggel kapcsolatban? Rendkívül izgatottnak tűnt, de túlságosan elfoglalt voltam ahhoz, hogy oda tudjak figyelni rá.
- Joe és én azt fontolgattuk, hogy veszünk egyet.
- Te? Ebben te is benne vagy?
- Így igaz. Amint már alaposan elmagyaráztuk neked. Olyan vagy, mint egy szerdai matiné közönsége, Smedley. Kihagyod a fontosabb részeket. Smedley bűnbánóan puffogott.
- Ne haragudj, Bill.
- Rá se ránts!
- Te mint értelmes nő megértheted a helyzetemet. Nem engedhetem meg magamnak, hogy irodalmi ügynökségeket pénzeljek.
- Biztonságosabb és konzervatívabb dolgokat kedvelsz inkább, mint például broadwayi produkciókat támogatni?
- Abban van a nagy lóvé - védekezett Smedley. - Mit gondolsz, mennyit kaszálhatott az, aki beszállt az *Oklahomá*ba?
- Vagy a *South Pacific*be.
- Vagy az *Arzén és levendulá*ba.

- Vagy a *Ladies, I Beg You*-ba - említette meg Bill a vacak kis francia darabot, ami elvitte a férfi utolsó ezer dollárját az amúgy is vészesen apadó pénzmagjából.

Smedley elpirult. Nem szerette, amikor a *Ladies, I Beg You*-ra emlékeztették.

- Az csak egy szerencsétlen balfogás volt.
- Szóval te így hívod?
- Nem fordulhat elő még egyszer. Most már tengernyi tapasztalatot és érett döntéseket tudok vinni az üzletbe.
- Érett döntésekről beszélsz?
- Arról.
- Értem. Szóval érett döntések. Isten áldjon, Smedley! - mondta Bill, és oly gyengéden nézett a férfira, mint anya az ütődött gyerekére. Nem először érezte ugyanis, hogy bűncselekmény lenne hagyni, hogy öreg barátja egyedül, szabadon kószáljon a világban, női kéz segítő irányítása nélkül. Lehet, hogy valahol Amerikában él még egy ilyen mamlasz, mint Smedley, akit oly régóta szeret, de kimerítő lenne felkutatni, gondolta magában.

Autóduda harsant a hátuk mögött. Ha lehetséges egyáltalán, hogy egy autókürt tiszteletteljesen és méltóságteljesen harsanjon, akkor ennek sikerült. Megfordultak, és látták, hogy takaros kis sportkocsi tart feléjük, melynek volánjánál Phipps ült. Rettentően elszegényedett komornyiknak kellett lenni ahhoz Beverly Hillsben, hogy valakinek ne legyen takaros kis sportkocsi a tulajdonában.

Leállította az autót, mihelyt melléjük ért. Bill bőröndöket vett észre az egyik ülésen. Úgy látszott, Phipps költözik.

- Hahó, éles eszű, megpattanó Phippsem! Távozik?
- Igen, asszonyom.
- Végleg elhagy minket?

- Valóban, asszonyom.
- No de ilyen váratlanul?
- Igen, asszonyom. Az igazat megvallva, a szolgálati időm csak holnapután jár le, de nemrég találkoztam Mrs. Corkkal, aki abbéli óhaját fejezte ki, hogy rövidítsem le ott-tartózkodásomat.
- Szóval kidobta magát?
- Alapjában véve ez volt szavainak jelentése, asszonyom. Mrs. Cork valahogy feldúltnak tűnt.
- Említettem magának, hatalmas veszteség érte.
- Igen, asszonyom.
- Ezek szerint elérkezett a búcsú ideje?
- Így igaz, asszonyom.
Bill a szemét törölgette.
- Hát, jó volt magával.
- Köszönöm, asszonyom.
- A javára írom, Phipps barátom, hogy magával egy percig nem unatkozik az ember. Nem válunk el rossz érzésekkel, remélem?
- Asszonyom?
- A napló miatt.
- Ó, nem, asszonyom. Szó sincs ilyesmiről.
- Örülök, hogy pozitívan fogja fel a történteket.
- Nem esik nehezemre, asszonyom, mivel a füzet, amelyet a múltkori társalgásunk végén átadtam Mr. Smedley-nek, nem a néhai Miss Flores naplója volt.

Smedley, aki eddig mereven bámult a messzeségbe, mintha eltökélte volna, hogy nem vesz tudomást annak a jelenlétéről, akit ő mindig is az első számú viperának fog tartani, hirtelen megszűnt távolságtartónak és közönyösnek lenni. Tekintetét a komornyikra

irányította, szemei majd' kiugrottak a helyükből, mint ahogy gazdájuk mély megindultsága esetén szokásuk volt.
- Mit mond?
- Nem az volt, uram.
- Miről beszél?
- Az egy apróság volt, amit a szakácstól kértem kölcsön, uram.
- De hát spanyolul írták.
- Azt hiszem, észre fogja venni, hogy nem, mihelyt közelebbről is megvizsgálja, uram.

Smedley előrántotta a könyvecskét a zsebéből, gyors pillantást vetett a tartalmára, majd győzelmet könyvelt el magában.
- Spanyolul van!
- Téved, uram.
- Az ördög vigye el, ember, nézze meg maga!
Phipps a maga közömbös módján elvette a füzetet.
- Igen, uram, én tévedtem. - Eltette a zsebébe. - Igaza van, uram. Spanyolul írták. Szép napot, uram! Szép napot, asszonyom!
Ezzel elegáns lábát a gázpedálra helyezte.
- Hé! - üvöltötte Smedley.

Válasz azonban nem érkezett. Phipps befejezte mondandóját. Autója felgyorsult. Rákanyarodott arra a széles útra, mely Beverly Hillsbe visz. Mint valami csodaszép álom, mely szertefoszlik napnyugtakor, Phipps eltűnt az életükből.

Smedley azonban nem szívesen engedte el a komornyikot, ami meg is mutatkozott minden rezdülésében. Nem éppen azt kérdezte, hogy *„De hol van a tűnt kéz melege?",* cselekedetei azonban erről árulkodtak. Esetlen vágtába kezdett, utánaeredt az autónak. Ezeket a csinos kis sportkocsikat viszont nehéz utolérni, főleg, ha az üldöző ülő életmódot folytató, középkorú férfi. Ha Smedley képes lett volna

negyvenkilenc másodpercen belül teljesíteni négyszáz métert, talán lett volna esélye, de már tízméteres lemaradásban volt, és ez sem ment neki túl jól.

Hamarosan visszatért Billhez. Erősen zihált, zsebkendőjével gyöngyöző homlokát törölgette, Bill pedig őszinte csodálattal mérte végig.

- Ha nem a saját szememmel láttam volna - jegyezte meg a nő -, el se hinném. Odaadtad neki. A kezébe adtad. Miért nem nyársra tűzve, hagymakörettel szolgáltad fel neki?

Smedley-t végtelenül kínozta Bill megvetése.

- Hát honnan tudhattam volna, hogy...

- Persze, nem tudhattad - gúnyolódott Bill. - Azok után, hogy tegnap pontosan ugyanez történt Adelával, hogyan is juthatott volna eszedbe? És mi okod lenne gyanakodni arra, hogy Phipps bármi tisztességtelen húzással állhat elő? Összes eddigi ténykedése alapján olyan képnek kellett kialakulnia róla, miszerint a pofa makulátlan lelkű, a becsületesség eszményképe. Komolyan, Smedley, valamiféle otthonban lenne a helyed.

- Hát, én...

- Vagy házasságban - pontosított Bill.

Smedley úgy megremegett, mintha ez a két szó egy kétágú szigony lett volna, ami belemar összehúzódó húsába. Félénk pillantást vetett Billre. Nem tetszett neki a nő eltökélt arckifejezése.

- Ez az, ami kell neked... házasság! Szükséged van valakire, hogy vigyázzon rád, és megvédjen a világtól, és micsoda szerencse: éppenséggel ismerek egy nőt, aki mindezt megtenné. Smedley, húsz éve vagyok beléd bolondulva... Isten tudja, miért...

- Bill, kérlek!

- Amit ha nem sejtettél, csak azért lehetett, mert bizonyára félrevezetett a tény, hogy *„Szerelméről sohsem szólt; mint féreg a bimbót, a titkolás úgy élte rózsaarczát; csak tűnődött; s zöld-sárga tépelődéssel"...*
- Ne, Bill, könyörgök!
- *... „ úgy ült, miként a Türelem egy sírkövön, mosolygva a bút."*
Mostanra viszont megváltozattam a szemléletmódomat, mint Adela, és a továbbiakban nem tűrök semmiféle ostobaságot. Nem ígérhetek fényűzést, Smedley. Mindenem, amit a lábad elé teríthetek, egy irodalmi ügynökség, amit Adela harmincezer dollár erejéig támogat.

Smedley nem gondolta volna, hogy bármi is képes lenne elterelni a figyelmét a házasság hátborzongató látomásáról, melyet Bill festett elé, de ennek a hírnek sikerült.
- Adela? - hápogta. - Adott neked harmincezer dollárt?
- Szívélyes mosoly és vidám hátba veregetés kíséretében. Holnap Joe és én New Yorkba utazunk, és munkához látunk. Kemény menetnek ígérkezik persze, de remek lesz, hogy ott leszel mellettünk és besegítesz. Mert meg vagyok győződve arról, hogy találsz majd magadnak elfoglaltságot az irodalmi ügynökségben, Smedley. Olyan fellépéssel bírsz, ami lenyűgözi az írókat. Már látom is magam előtt, amint öt percet adsz nekik. Meg a szerkesztőknek. Római császári megjelenésed lehengerli a szerkesztőket. De megértem, hogy hezitálsz. Nem szívesen adod fel a luxuséleted Adela otthonában, a tengernyi joghurtoddal és a sógornőddel folytatandó kellemes kis csevegésekkel... Mellesleg, nem tudom, hogy állsz most vele. Egy cseppet mérges lehet rád a történtek után, és ha Adela dühös valakire, azt nem rejti véka alá.

Smedley elsápadt.
- Ó, a csudába!

- Igen, lehetséges, hogy már nem fogod annyira kellemesnek találni a vele való csevejeket. Jobban teszed, ha elveszel engem feleségül.
- De Bill...
- A te érdekedben mondom.
- Na, de Bill... a házasság...
- Mi bajod a házassággal? Klassz dolog. Miért, nézd csak meg azokat a férfiakat, akik egyszer elkezdték, nem tudták abbahagyni, és minden útjukba kerülőt elvettek. Ott van például Brigham Young, VIII. Henrik vagy Salamon király. A fiúk tudták, mit csinálnak.

A reá boruló fekete éjszakában halvány fénysugár esett Smedley-re. Mintha reménysugár derengett volna. Mérlegelte Bill szavait.

- Brigham Young... VIII. Henrik... Salamon király... értelmes pasasok mindannyian, bízhatunk a döntésükben. Olyannyira szerettek házasodni, hogy szabályosan sportot űztek belőle. Talán egész egyszerűen meg lehetne győződni róla, merengett Smedley, hogy a házasság esetleg a szóbeszéddel ellentétben nem is rosszabb sors a halálnál, sőt, még előnyei is vannak?

Bill észrevette, hogy a férfi arca felderül. Karját az övébe fonta, és erőteljesen megszorította.

- Akarod-e Smedley - kérdezte -, az itt jelen lévő Wilhelminát feleségül venni?
- Akarom - mondta Smedley halk, de határozott hangon.

Bill gyengéden megcsókolta.

- Ez az én emberem. Délután beülünk a kis tragacsomba, és felmérjük a lelkészhelyzetet!